

Fény és Árnyék

A person is seen from behind, walking up a long, brightly lit staircase. The person is in silhouette, wearing dark clothing. The staircase is made of wooden steps and is flanked by white walls. The lighting is very bright, creating a high-contrast scene. The person is walking towards the top of the stairs, which disappear into the distance.

irodalmi antológia

az egymás nélkül nem létezhetőkről

Fény és Árnyék antológia

Fény és Árnyék Antológia

**az egymás nélkül nem
létezhetőkről**

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-963-89 975-2-4

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2014

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó-----	7. oldal
A. Túri Zsuzsa-----	8. oldal
Barna Melinda-----	13. oldal
Berze Tünde-----	30. oldal
Biró Jutka-----	37. oldal
Borsos Irén-----	41. oldal
Csacsovszky Szilvia-----	49. oldal
Csuporné Salamon Ibolya-----	54. oldal
Déry Lucy-----	69. oldal
Dezső Katalin-----	74. oldal
Elekes Tímea Izabella-----	79. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz)-----	83. oldal
Feketéné Áfra Piroška-----	96. oldal
Fodor Helena-----	104. oldal
Foglár Gábor-----	110. oldal
Greta Green-----	122. oldal
Horányi György-----	128. oldal
Horvát Gábor-----	139. oldal
Horváth Zsuzsanna-----	144. oldal
Kaposi Ildikó-----	147. oldal
Kisháziné Vincze Julianna-----	151. oldal

Kolumbán Jenő-----	158. oldal
Komáromi János-----	163. oldal
Kordély Mária-----	183. oldal
Kutasi Horváth Katalin-----	195. oldal
Majoros-Jósvai Éva-----	214. oldal
Mezei Boglárka-----	219. oldal
Molnár Kati-----	223. oldal
Mráz Erzsébet Irma-----	232. oldal
Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)-----	252. oldal
Póli Róbert-----	262. oldal
Pribér Emília-----	267. oldal
Sepsi Sándor-----	270. oldal
Sudár Imre-----	277. oldal
Szabó József-----	283. oldal
Szabó Zsófia-----	289. oldal
Szilágyi Alex-----	295. oldal
Szöllősi Bernadett-----	300. oldal
Tóth János (Janus)-----	308. oldal
Vas Ágota-----	313. oldal
Vass Eszter-----	316. oldal
Vecsey Korina-----	319. oldal
Vilcsek Adrienne-----	322. oldal
Zakariás Cecília-----	326. oldal

Fény és Árnyék...

Nehéz erről a két fogalomról olyat írni, amit nem írtak már le számtalanszor.

Az ellentétek hozzák létre, tartják fenn fizikai, érzelmi és mentális világunkat. A fény és az árnyék alapvető részei, okai életünknek, létezésünknek, gondolkodásunknak. Nem tudnak létezni egymás nélkül és mi sem nélkülük. Fény nélkül nincsen élet, szoktuk mondani, de vajon elgondolkodtunk-e már azon, hogy árnyék nélkül sincsen. Hiszen az állandó és folyamatos fényben életképtelenné válnánk, lassan elpusztulnánk. Oka a fény az árnyéknak és az árnyék a fénynek. Hiszen, ha nincs kevésbé fényes vagy fénytelen, akkor mit is jelent a fény?

A fény és az árnyék nem csak alapvető értelmükben vannak jelen életünkben, de átvitt értelemben is. A fény nem csak a látható elektromágneses sugárzást jelenti. Amikor kimondjuk, halljuk, olvassuk ezt a szót, akkor szövegkörnyezetétől függően ezer más értelem, jelentés, érzés merülhet fel bennünk. Gondoljuk csak el egy pillanatra mennyi minden jelentést juttat eszünkbe, ha azt halljuk, fényes. Éppen így vagyunk az árnyék esetében is.

Tehát a Fény és az Árnyék szavak olyan jelentéstartalmakat takarnak, amelyek az alapvető emberi érzelmek széles tárházát vonultatják fel. Így ez a "szó-páros" kiválóan alkalmas egy antológia témájának, amely kötet az emberről, az emberi érzésekről, tehát rólunk szól!

A fekete betűk is a fehér lapokon, mintha a Fényből takárnának ki részeket és adnának jelentést minden kihasított darabnak.

Szórakoztató, esetleg tanulságos olvasgatást, nézelődést kívánok!

Üdvözlettel: Komáromi János / koma

A. Túri Zsuzsa

„Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz külön rokotalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja.”

Weöres Sándor

Gyertyalángot gyújtok

Gyertyalángot gyújtok, nyúlnak már az árnyak,
Szökellnek a fények, kis tűzlepke-szárnyak,
Erdőillat, magány, csend van körülöttem,
Szétfoszló fellegek s fogyó Hold fölöttem,

Gyertyalángba nézek, a szürke füst alatt
Elindulnak felém a sötétlő falak,
És érzem a Halált ma a falak mögött,
Beborít, mint mezőt borít be őszi kód.

Te már nem jössz többé, hiába vártalak,
Hiába reméltem, hiába hívtalak,
Bejártam miattad az egész Világot,
Nem volt elég ez sem, magam vagyok, látod...

Elfáradtam talán, mostmár meg-megállok,
Pihenek, ha érzem, biztosat találok,
Gyáva vagyok talán, de ha visszanézek,
Tudod, mit gondolok – tudod, hogy mit érzek.

Rab vagyok, örökre szívedbe temettél,
Csillagúton jártunk, amikor szerettél,
S hiába hazugság, s minden, mi összetört,
Egy időben hordoz hátán minket a Föld...

Keserves létemben szédülten, ziláltan,
Remegve és búsán kiáltom hát bátran:
Tudom, nem felejtesz, kérlek, gondolj reám
Köztünk sivatag volt, most meg az óceán...

Az esőcsepp

Lehajló kis fűszál végén
Egy esőcsepp fennakadt,
Gyémántként ragyog a fényben
Árnyat adó fák alatt,

Szivárványos csillogását
Felszárítja majd a Nap?
Vagy megfűjja kósza szellő
És lecseppen hamarabb?

Innen nézve apró tükör,
Onnan nézve kész csoda,
Jelentéktelennek tűnhet,
Vagy ezer tűz otthona,

Ragyogása tűnő ábránd,
Vagy benne a Végtelen.
Minden percben lecseppenhet,
Ez a csepp, az életem.

Az út

Ha szenvedély helyett
Nyugodt esték várnak,
Nem vagy ellensége
Osonó halálnak,
Viseled a csendet,
Kinézel az éjbe,
Nem rettent már az út
Láthatatlan vége,
Nem futsz már szertelen
Vágyaid nyomában,
Jövőben nem hiszel,
Inkább csak a mában,
Nem csábít ezernyi
Titokzatos szépség,
Társaid: szerénység,
Készség és reménység,
Amilyen vakmerő
Harcos ifjú voltál,
Olyan szelíd lettél,
Ki figyel és szolgál,
Ha már elmosolyodsz
Apró kis csodákon,
S lelked könnyűvé lesz,
Mint egy édes álom,
Tudni fogod: mindent
Megértettél végre,
Akkor majd kilépsz az
Árnyékból a fénybe.

Búcsú egy kisgyerektől (Noah)

Név szerint ismerted Te is a csodákat
Ott fénylett arcodon a biztató jövő,
Amikor neveltél, nem volt többé bánat,
Hited végtelen volt, mindent átszövő.

Nem igaz, hogy nem vagy, szemedben Hold ragyog,
Ott a bársony égen, csendes vigalommal,
Amikor felkelnek az első csillagok,
Hangtalanul repkedsz, s játszol angyalokkal.

Barna Melinda

Hiszek a csodákban,
és a csodák is hisznek bennem.

Hűtlenség

I.

Dolgoznom kellene, de nem tudom mióta, csak nézem az Excel-táblát. Megmozgatom az egeret, amikor a képernyő elsötétül – ez a legértelmesebb tevékenység, amire pillanatnyilag képes vagyok. Előveszem a telefont a zsebemből, és megnézem, hogy nincs-e véletlenül nem fogadott hívásom. Az elmúlt negyedórában ezt kb. 8-szor tettem meg, ezért taktikát váltok: kiteszem a telefont az asztalra, és szuggerálom, hogy kezdjen csengeni. A technika beválik, már csak tökéletesíteni kell: a telefon teljes hangerővel cseng ugyan, de csak Ember hív.

– Namivan, vanmárvalami? – darálja a fülembé.

– Nincs még semmi, nem hívott. Majd szólok, ha tudok valamit, ne hívogassál óránként! – torkollok le, és gyorsan ki is nyomom a telefont, hogy ne tudjon válaszolni. Gyökér viselkedésből ma dicséretes ötöst kapnék, ha az élet iskolájában ez vizsgatárgy lenne.

A tegnapi vérvétel eredményét várjuk ennyire. A vért Csipke, a három kiló harminc dekás, világuralmi törekvésekkel erősen megáldott macska adta, nem egészen önkéntes alapon, de kétségkívül kivizsgálás céljából. Zsolt hívását várom, aki Csipke, és a további állataink – még három macska, három egér, és egy maréknyi guppi – udvari-királyi állatorvosa. Feltalálási helye gyakorta a házunk alsó szintjén lévő rendelő. Csipkének így nincs szüksége villamosbérletre, ha orvoshoz megyünk. Másik előfordulási helye az állatorvosok gyűjtőhelye, istállója, a kamara, ott mindig betölt valami fontos tisztséget, amihez kellően komoly képet tud vágni. De ez igazából lényegtelen, meg különben is benne van minden publikus életrajzban. A lényeg pedig általában a nem publikus dolgokban van.

Így hát földalatti gyógyítóként Csipke és udvartartásának orvosa, nekem pedig időnként munkát ad, tehát amolyan főnök-féle is. És, ami a legfontosabb: el lehet neki mondani a DOLGOKAT. A nagybetűs, fontos DOLGOKAT is. Azt is, ha valami olyasmit teszek, amire nem vagyok túlságosan büszke. És – bár ebből kevesebb van – azt is, ha valamire büszke lehetek. Sokszor kihúz a bajból. Akkor is segít, és elvisel, amikor olyan undok vagyok, és életemnek olyan rossz korszakát élem, hogy ha tehetném, magamnak is hátat fordítanék. Kicsit olyan, mintha az apukám lenne: megszid, ha kell, és megtanít a római számokra, mert az is kell, és elmagyarázza a történelem azon részeit, amit ismer-nem kell...

Végre megszólal a telefon. A hír rossz: Csipkének leukózisa van. Mind ezidáig nem túl sokat tudok erről a betegségről, csak annyit, hogy nem gyógyítható, rettegett kórságról van szó. Estére e-mail-ben megkapjuk a vérképet, és a szerológia pozitív eredményét: vírus okozza a bajt.

Otthon a világalom standby üzemmódban van: gubbaszt az új párnáján, nincs se jó kedve, se étvágya. Csirkemáját, puha hátszint keverünk az alutasakos eledelbe, és próbáljuk beleimádkozni.

Közben arra gondolunk: a többi macskánk közül vajon melyik hordozza még magában a kórt?

Másnap délelőtt igyekszem többet megtudni a betegségről. „Gúgli a barátunk” felkiáltással elég sok mindent letöltök az internetről. Nagyjából átfutom, több, egymásnak ellentmondó gondolatot is találok az állatorvosi cikkek között. Kinyomtatom a termést, és délután elviszem Zsolthoz. Érdekel a véleménye, és szeretnék tőle egy csomó mindent kérdezni.

Nem tudom, miért – félreértésből, vagy más ok miatt –, de kifejezetten barátságtalan velem. Pedig minden bizalmunk benne van. Szomorú és dühös is vagyok, amiért nem érti, hogy nem

csodát várok tőle. Tudom, hogy Csipke nem fog meggyógyulni. De hogy meddig, és hogyan élhet még, azért én felelek. Nekem kell, amennyire csak lehet, jóvá, kényelmessé tenni az életét. Szóval, rendesen kikapok az internetes letöltésekért.

Ritkán érzem, hogy nincs teljesen igaza, amikor megszid, vagy veszekszik velem, de ez most az egyik ilyen alkalom. Nem akarok tiszteletlen lenni, de a legszívesebben sírnék a tehetetlenségtől.

Csipke nincs jól az éjjel. Keveset alszik, akárcsak mi. Ember korán elmegy, még sötét van. Megpuszilja Csipke hasát. Halk, rekedt dorombolás a válasz. De legalább dorombolás. Öltözködöm, amikor hallom, hogy csipog a telefonom, e-mail érkezett. Zsolt küld egy angol nyelvű cikket. Majdnem minden benne van, amit tegnap tőle szerettem volna megtudni. Egy pillanatra eszembe jut, hogy ezt tegnap is megmutathatta volna, veszekedés helyett. De rájövök, hogy nem jól gondolom: minden napnak megvan a maga igazsága. Az már más kérdés, hogy ez az igazság még másnap is megállja-e a helyét. Szeretettel gondolok Zsoltra, a cikkeire, és a mai napi igazságokra. Sok időm persze nincs merengeni, mert épp neki dolgozom: az üzemorvosukhoz készülök, aláíratni egy dokumentumot.

Az üzemorvos (hatvan év körül van, külsőre a budai úrinő tipikus – ha nem is kihalófélben, de csökkenő egyedszámban jelen lévő – példánya, akit magamban csak banyaként emlegetek) nagyon elismerően nyilatkozik a munkámról: európai szintűnek, gondosan, precízen elkészítettnek jellemzi, velem pedig igen kedves. Gondolatban azonnal átkeresztelem banyáról doktor nénire – közben pedig elszégyellem magam, milyen korrumpálható is az én lelkem: elég neki néhány kedves szó. De a dicséret nagyon-nagyon jólesik.

Este Csipke közénk fekszik. Pici fekete teste szinte elveszik az ágyneműben. Sokáig beszélgetünk. Halkan, hogy ne ébresszük fel.

Végül beadom a derekam: megkérdezzük egy másik állatorvos véleményét is. Gyuri bácsi szavára sokat adok: gyerekkorom óta ismerem. Tudom, hogy feleslegesen soha nem hitegetne. Javasol egy immunerősítő injekciót, pontosabban injekció sorozatot. Persze nem olcsó. De neki vannak vele jó tapasztalatai. Ha Csipke enne magától, el lehet kezdeni a kezelést.

Hétvégén Emberrel kikísérletezünk egy keveréket: denevér-szárnyon és sárkányvéren kívül talán minden van benne: vitaminok, gyógyteák, alga, cseppnyi almaecet és méz. A gyanús, zöld színű lötytyöt fecskendővel nyomjuk le Csipke torkán. Negyed óra múlva felkel és eszik. Magától. És még kér. Uzsonnázik, és este – újabb löket lötyty után – hangosan követeli a vacsorát. Vasárnap reggel ül a tányér előtt, és várja a reggelit. És egyfolytában enne. Elkezd újra önmaga lenni: a fejemen ugrál, figyeli a madarakat, játszik a testvérével, Mazsolával. Örülünk, hogy jobban van.

Tudom, hogy nem fog meggyógyulni. Tudom, hogy a néhány deka, amit most magára szed, később keserves napok záloga lesz. Tudom, hogy egy nap pihekönnyűvé válik, és el kell majd engednem. Tudom, hogy sírni fogok. Tudom, hogy most éppen a Sors-sal alkudozom.

Tudom-tudom ... Nem tudok én semmit. Reményünk van csak a holnapra, nem bizonyosságunk. Terveink lehetnek csak, de semmi biztosíték rá, hogy véghez is tudjuk őket vinni.

Vívódom önmagammal, elmondjam-e Zsoltnak, hogy elmen-tünk egy másik állatorvoshoz is. Félek, hogy megbántom.

Otthon is ezen rágódom, amikor Ember hazajön. A végtelennek tűnő kabátzsebéből balti paradicsomos szardíniás dobozokat pakol elő: Csipke kedvence. Szerinte nincs senki, aki mindent tudó lenne, vagy tévedhetetlen. Még az orvosok sem. Néha ők is tanácstalanok, bizonytalanok, olyankor megkérdeznek más orvosokat. Na, ezt hívják konzíliumnak. Azért hiszek neki, mert ő is orvos, csak embereket gyógyít. Megnyugszom, és igyekszem bízni benne, hogy Zsolt sem fogja zokon venni hűtlenségemet.

Valami nedves pöttyöt érzek a bokámon: Csipke döfköd fekete orrával, sürgeti a szardíniát.

Rájövök, hogy csak az Élethez kell hűséges maradnom, minden más nem számít.

Este Csipke közénk fekszik. Elveszi a párnát, a paplant, és Ember kezéből a rántott húst. Uralkodik. Áldott pillanatok ezek, most értjük meg csak igazán. Szerdára kapunk időpontot az első injekcióra.

II.

Elhatározom, hogy elmondom Zsoltnak: másik állatorvosnál is jártunk. Egyrészt nem akarok előtte titkolózni, másrészt őt szeretném megkérni, hogy adja be Csipkének a még hátralévő két injekciót. Üldögelek tehát az asztala mellett, és próbálom magam rászánni a vallomásra, de rájövök, hogy ez nem is olyan könnyű. Olyan érzésem van, mintha köveket ebédelttem volna, de végre kinyögöm a mondandóm. Persze, kitalálta magától is, mi nyomja a lelkem. Ha rangsorolni kellene életem azon pillanatait, amikor nagyon szégyellem magam, akkor ez a mostani garantáltan dobogós.

Zsolt azon kevés ember egyike, akit végtelenül tisztetek, szeretek, és akinek az embersége annyira példaértékű számomra, hogy igyekszem tőle eltanulni. Pocsék érzés épp egy ilyen embert megbántani, de úgy érzem, hogy nekem ismét sikerült. Tőle azonban egyetlen neheztelő szót sem kapok. Arra gondolok, ha fordított esetben ő kérdezné meg egy másik munkaügyi véleményét helyettem, nekem bizony igen rosszul esne. Biztos nem hagynám szó nélkül, morognék, és úgy érezném, bizalmatlan velem, a szakmai tudásommal. Egy dolog, ami vigasztal: az injekciót, amit Gyuri bácsi adott Csipkének, ő sem tartja teljesen haszontalannak és reménytelennek.

Könnyű lenne, ha kutya lennék. Nedves orromat odanyomnám a kezéhez, és néznék rá bánatos szemekkel, olyan igazi „ne haragudj rám” nézéssel. De ember vagyok, úgyhogy az orrnyomkodós részt érthető okokból kihagyom, és megpróbálok szépen nézni. Igény azonban pillanatnyilag nem túl sok van rá, Zsolt operálni készül. Altatót ad a műtőasztalon fekvő vemhes anyamacskának. Húsz perc múlva összevarrja, bekötözi. Öt macskakölyök nem születik meg. A kóbor anyamacskának, akit lelkes állatvédők hoznak be, kölykök nélkül, ivartalanítva jobbak az esélyei, arra, hogy valaki befogadja. A kölykök esélye, hogy megérjék első születésnapjukat, húsz százalék. A kóbor macskák matematikája kegyetlen. A mai műtét, bár első látásra nem annak tűnik, mégis nagyon-nagyon életpárti. És végeredményben, mégiscsak az Élet az, ami számít.

Az injekció használ Csipkének, látványosan jobban van. A fejemen táncol, dorombol, játszik, és rengeteget eszik. Nem tudom, meddig lesz így. Lehet, hogy csak néhány hétig, lehet, hogy hosszabb ideig. Nem tudom, nem tudhatom. Ami lényeges: Most Jól Van. És az Élet mindig jelen idő. Mindig.

„Napfivér, Holdnővér”

Arcom a két keze közé fogja és szelíden, de rákényszerít, hogy a szemébe nézzek:

– Mi a baj? Látom, hogy valami bánt, mondd már el! – Az Ember türelmesen faggat. Látom rajta, hogy fáradt. Nem azért hallgatok, mert nem akarok válaszolni, hanem mert nincsenek még készen bennem a szavak, hogy elmondjam, mennyire fáj, hogy Olgi nincs. Nincs és nem is lesz többé. Soha többé. Ujjaival óvatosan kitörölgeti a könnyet a szememből, és magához szorít, erősen.

Belefúrom arcom a kórház szagú pulóverbe. Amíg ölel, megszűnik az idő, a fájdalom, a soha – minden. Csak ketten vagyunk. Mire ez az időtlen pillanat véget ér, a sírást is abbahagyom.

Csak egyetlen mondatra futja telefoncsörgés előtt:

– Olgi meghalt. – A folytatás bennem marad. Embernek, bár ma nem ő az ügyeletes orvos a sebészeten, mégis vissza kell mennie a kórházba. Ismét egy magányos éjszaka. Mielőtt elmegy azt ígéri, a következő nap kárpótol.

Másnap hat körül azzal hív fel, hogy elvisz vacsorázni. Fáradt, fásult vagyok, nem tartom az évszázad ötletének, de ellenkezni sincs hangulatom. Végül is mindegy.

Farmerban, tornacipőben és pulóverben vagyok, amikor hazajön. Át akarok öltözni, de azt mondja, pont jól vagyok így, csak hozzam a bérletem. Remek, gondolom, a nagy kárpótlós-romantikus vacsora a Mekiben lesz...

Felnyalából egy sporttáskát, és elindulunk. A Parkhoz érünk. Megáll a kerítésnél, körülnéz, majd átlendíti fölötte a táskát. Tompán puffan a túloldalon. A következő pillanatban már mászik is fel a kerítésre, és a tetejéről a kezét nyújtja, hogy segítsen. Annyira meglepődöm, hogy szó nélkül mászom utána. Frissen ásott ágyásban landolunk. Benn járunk már a fák között, amikor megkérdem, hogy miért így jöttünk be. A Park éjjeliőrét ismerjük, bármikor beenged minket. A válasz rövid, de meglepő: mert így romantikusabb. Magamban arra gondolok, milyen jó, hogy nemcsak az éjjeliőrt, hanem a kutyáját is jól ismerjük – és főleg, hogy Leonardo is jól ismer bennünket. Leonardo, röviden Leo a németjuhászok közt is tekintélyt parancsoló.

A sporttáskából előkerülnek az éjjeli retró-piknik kellékei: a kockás pléd, néhány szalámis és májkrémes zsemle paprikával, citromos tea, és persze két doboz sör is. Az idő kellemes, a levegő tiszta, jól esik beszívni.

Hanyatt fekszem, bámulom a csillagokat, és hagyom, hogy egy fűszállal csiklandozza az orrom.

– Mesélj Olgiról! – szegezi nekem hirtelen. – Tegnap nem tudtad befejezni, vissza kellett mennem a kórházba. De most itt vagyok, és figyelek rád.

Hanyatt fekszem, bámulom a csillagokat, és hagyom, hogy a szívem megteljen könnyel...

Mesélek, és ő hallgat. Mesélek Olgiról, aki sem több, sem kevesebb nem volt, mint ember. Akivel jó volt néha-néha beszélgetni. Aki híresen és irigyelten jó páros volt a férjével, Dezsővel. Öröm volt rájuk nézni, ahányszor csak összefutottunk az ebédlőben. Tapintható volt körülöttük a szeretet. Amikor dolgozni kezdtem, Olgi volt az első, akit megismertem, és hogy ne kelljen a mellékét állandóan a telefonkönyvből kinézni, odaírtam ceruzával a monitorom aljára. Még most is ott van, bár azóta persze megtanultam kívülről.

Első időkben úgy éreztem magam, mint aki vidékről jött: szinte még rálépni is félttem a székház hosszú, fényes folyosójára. Ő gyakorlatlan lépkedett nemcsak a folyosókon, hanem a törvények és jogszabályok útvesztőjében is. Sokszor fordultam hozzá kérdéssel, és nem emlékszem, hogy ne tudott volna rá válaszolni. Részletesen, precízen. Persze ezek is nagyon fontos dolgok, de a lényeg mégsem ez. Nem a tudása, vagy a segítőkészsége okán zártam örökre a szívembe, hanem valami más miatt. Amikor dolgozni kezdtem, ezen a nagy – és mind a mai napig számomra kicsit idegen – helyen, Olgi volt az első, aki kedves volt velem. Valami törvény apró betűs részét nagyon nem értettem. Sírás-közel állapotban mentem fel hozzá, mert a törvényt nemhogy érteni, hanem alkalmazni is kellett volna. Neki amúgy is mindig sok dolga volt, de a fizetés előtti napok halmozottan hátrányosak. De mégsem küldött el, hanem leültetett, és 10 percet rám szánt. Elmagyarázta, és én megértettem. Nem volt lenéző, kioktató, barát-

ságtalan. Búcsúzóul kedvesen végigsimította a hátam, és éreztem, hogy tényleg nem neheztel rám, mert feltartottam.

Fáj, hogy nincs többé. Hiányzik. Úgy érzem, valaki olyan ment el, akinek még nem kellett volna. Emlékszem az utolsó beszélgetésünkre. Jó, hogy akkor nem tudtuk, az az utolsó.

Rajtunk pihen a csillagos ég. Érzem a frissen ásott ágyások békés föld-illatát. Az örökkévalóság jut róla eszembe. Valami mozdul az ölemben: Leo néz rám a juhászkutyák bölcsességével. Jól esik, hogy elmondhattam, megkönnyebbülök. Hazafelé indulunk lassan. Leo megkapja a maradék zsemleket. Hogy Jani bácsit, az éjjeli őrt kellően zavarba hozzuk, a kapu felé megyünk.

– Hát ti? Megint belógtatok?

– De be bizony ám! – nevetünk, és Ember a sporttáskából előkotor egy doboz sört: – Műszak utánra, Jani bátyám! Az éjszakai járat az orrunk előtt kanyarodik ki. Gyalogolunk a langyos éjszakában, éjfél körül érünk haza.

Két óra körül telefon. Nem az enyém, ezért tudatosan próbálok nem felébredni. Úgy tűnik, Embernek megint be kell mennie a kórházba, legalábbis a beszélgetés gyógyszerekről, műszerekről és műtétről folyik. Ilyenkor ki szokott menni a konyhába, hogy ne ébresszen fel végképp. Most azonban telefonálás közben engem kelteget, legalábbis a bordáim közé bökődő ujjakat keltegetésnek veszem.

– Ébredj, baj van! Vinszet megtámadta egy kutya, lehet, hogy nem éli túl! Sanyi elvitte állatorvoshoz, de az orvos el akarja altatni, azt mondja, nagyon súlyos. Idehozza és hoz a kórházból mindent, ami kell. Megpróbálok megoperálni, és te fogsz segíteni! – Pillanatokon belül teljesen ébren vagyok.

Vinsz(ent) Vangóg a vörös kandúr a társ-állat definíciója. Még Sanyi felesége találta három éve első és utolsó balatoni nyaralásuk során a tépett fülű kölyökmacskát a vasúti töltés mögött, a

napraforgó föld szélén. Laura egy nap elment, de Vinsz – némi küzdelem után – maradt. Maradt, és ha van macska-ember barátság, akkor aznap, mikor kettesben maradtak, megkötötték közöttük. Sanyi egyébként az én Emberem legjobb barátja, mütös azon a sebészetén, ahol Ember orvoskodik.

Az Ember-Sanyi-Vinsz háromságba én is befogadást nyertem, a kanapé szélén is szorítottak némi helyet számomra a Barca meccsek idejére. Kiderült, hogy nagyon hasznos vagyok, mert el tudom készíteni a mikróspattogatott kukoricát, be tudom vinni a sört és tudom, mi az a les.

A meccseket Vinsz általában az ölemből szokta megtekinteni, a vele való törődés elmulasztása végett Sanyitól kapott grill-csirkecomb elfogyasztása közben, amíg a fiúk a nagy-szor még nagyobb centiméteres, über LED-es tévére tapadnak. Vinsznek tulajdonképpen minden oka megvan rá, hogy FC Barcelona élszokoló legyen.

Ember meglepően nyugodt és összeszedett: a konyhát átalakítjuk rögtönzött műtővé. Először is hatalmas adag kávé főzünk, utána, amit csak lehet, lemosunk fertőtlenítővel. Az állólámpából műtőslámpa lesz – a gázcsőre akasztva, a kuktából pedig sterilizáló. Előkeresem a boszorkányok és az ördög szakavatott bundás segítőjének anatómiai leírását is, és Stoki kandúr is készségesen hagyja, hogy tapogatással feltérképezzük a szerveit.

Forrni kezd a víz, amikor megérkeznek. Szórom a műszereket a kuktába, és már zárom is le. Nem akarok a véres lepedőbe burkolt csöppnyi, mozdulatlan testre nézni.

A férfikönny ritka. Megállít. Megérint. Ráadásul a barátunk. Egyetlen néma percig sokféle érzés kavarg. Önkéntelenül is Sanyi adja meg a feloldozást:

– Tudom, hogy nehéz és szinte biztos, hogy nem sikerül. Nem baj, ha meghal, csak ne úgy haljon meg, hogy meg sem próbáltuk megmenteni.

A „meghal” szót használja, nem azt hogy „megdöglik” vagy „elpusztul”.

Ember elküldi Sanyit sétálni. És Sanyi hálás, hogy nem kell ott lennie. Messzire azonban nem megy, a kertben, a konyhaablak alatt leül, és láncdohányzik.

Egy doboz barna Sophiane (kb. két és fél óra) múlva leltározunk: a jobb mellső lábát amputálni kellett és a jobb szeme sem volt megmenthető. De ágyban fekve dorombolni, csirkecombot eszegetni – tehát Vinszként tovább élni – három lábon és fél szemmel is lehet. Szánalomra méltó kis roncs piheg a kötés alatt, de él és ebben a pillanatban csak ez a fontos.

Hajnalodik. Zuhany, kávé. Macska ébredszik. Fájdalomcsillapító. Sanyi gyűrött, de mosolyog. Ember átölel.

– Tudod miért szeretlek? Mert veled lenni olyan, mintha belecsöppennék egy Fellini filmbe, mondjuk a Napfivér, Holdnővérebe.

– Az speciel Zefirelli ... nevetek, és elindulok az ellenkező irányba, dolgozni.

Epilógus

A busz, ami pénteken Olgi temetésére viszi a kollégákat, első pillantásra nem sokban különbözik egy kirándulóbusztól. Zsivaj, beszélgetés. Csak a ruhák feketébbek és több a virág.

Hogy mennyire, mennyien szerettük, hallható a csendből a ratatolozónál. A tücskös-meleg tavaszi délelőttön tapinthatóak a gondolatok, az emlékek, a virágillat, a hiány. Mi, élők, hazaindulunk. Olgi marad. Pedig mennyire szeretett élni.

Vinsz(ent) Vangóg hunyorog, és fejével barátságosan megbökö.

Vasárnapi ebédre vagyunk hivatalosak. Alapos rendet vágunk a rántott csirkecombok között, Vinsz is értékelhető segítséget nyújt ebben, két alsócombos írunk a számlájára. Délután mosogatok, a verandán pattannak a söröskupakok. A macska párnája a napsütéses, szélvédett részen van. Ránézek, de nagyon elfoglalt: mosakszik.

Hátramegyek a sufni mögé, érzem, hogy pillanatokon belül sírni fogok. Nem azért bújok el, mert szégyellem a könnyeimet a fiúk előtt, nem. Hanem azért, mert megkérdeznék, hogy miért sírok. És én nem tudnék rá igazából nekik mit felelni.

Fogócska

Isten ma a háztetőkre tette játékból az eget,
és a pocsolyából is engem figyel, nekem integet.

Csuklóm szorítja, hátba ver, a hajamba tűr,
csúsziként befőtt gumi pattan, mint felajzott húr.

Álmába enged lesni, miközben éberen vallas,
nem marad mögötte más, mint vér, könny és harmat.

Szomorkás vers

Álmaidhoz bújni,
mint fényes orrú őzgida,
belőled induló, hozzám érkező
ős erő.

Minden, ami volt, elmúlt,
de ma mégsem hihető,
nem emlékszem, hogy megtörténhet,
akár a tegnapi nap,
akár a holnap következő.

Csak álmomban sirathatlak,
mert ébren az ember
holtakat sirat.

Elmúlt hát minden,
maradtunk egymásnak,
ölelésed jó lesz megváltásnak,
élő koporsóként a hazug gyásznak.

A házak tövénél
sűrűsödik az idő és a tér,
lent mindenki kevesebbnek látszik,
mint amennyit valójában ér.

A busz, ami hozzád visz,
legalább az járna,
ha nem is mindennap,
csak nagy ritkán, néha...

A lótáncoltató

Egy napon valaki, akit már régóta szerettem,
azt mondta, lovakat lát táncolni a lelkemben.
Lovat lát táncolni, ha a szemembe, és a szívembe néz,
lépése könnyű, de a lelke már nehéz.

Szikrát nem vet már patkója,
fényes tüzet a hideg hóra,
Jégbe nem lehel több izzó párát,
gránit kristályost, gyönyörűt,
nem vágyja már többé a fényt és a derűt,
Megpihenne végre a lovas és a ló,
mindegyikük ott, ahová való.

Veled

Fogaim közé venném a rózsát,
Tépjen tövise, sebezze a szám,
Mintsem bántsam lelkedet.

Vágyadat, ami bennem is
Vággyá lett, szavad,
Lélegzetvételem.

Az idő nem volt,
És nem lesz többé már sosem.
Lovam lépte, szívdobbanás.

Magamat mindennek megadás,
Áttetsző csend, eső.
És egy nap, melyen mindez felejthető.

Idő-köz-ben

Kristályá sűrűsödött,
megállt bennem az idő,
elmúlt egy pillanat,
és nem jön a következő.

Itt maradtam hát, lebegve
két másodperc között,
aki előbb még velem nevetett,
most a halottakhoz költözött.

Út sem visz oda, ahonnan érkezem,
és ahová indulok,
démonjaim üldöznek,
de futni előlük már nem tudok.

Add nekem

Add azt a szobát emlékbe nekem,
de mielőtt elmész, ne mozdíts el már semmit sem.

Hagyj mindent úgy, mint utoljára volt,
hihessem azt, hogy a jelen még a múlt.

Sohanemvolt szerelem

(én persze megfogadtam, hogy csak azért, mert meghaltál,
nem írok banális verseket,
de ne haragudj, azért ez mégiscsak olyan lett)

Tegnap informatikából az excel függvényeket vettük,
és bár jól magyaráz Norbi,
muszáj volt a dolgot kicsit tovább gondolni.

Lehet, hogy minden ember életét leírja egy függvény,
az isteni,
de azt csak a Teremtő tudja a szerkesztősorba besűríteni.

A rossz épp ugyanakkora, mint volt a jó,
az én függvényemben te voltál az osztó, a szorzó,
és az egyűttható.

A rossz épp ugyanakkora, mint volt a jó, csak ez most
keserű,
az egyensúly mégis megvan: ma minden
ellenkező előjelű.

Lehetett volna másképp is, de így alakult,
ami tegnap még a jövő volt,
az ma már csak a múlt.

Az egyensúly megvan hát, mert a világ maradt mégis
kerek,
ma én sírok, de holnap már más nevet.

(Istenem, nézd el ezt a verset nekem,
ilyen volt, ilyen lett: sohanemvolt szerelem)

Berze Tünde

1968-ban születtem Gödöllőn. Már gyermekkoromban elvárásoltak a könyvek. Mindent olvastam, szinte faltam a betűket. Gyenge próbálkozásaim versírás terén fiatalon is voltak, de aztán lefoglaltak az élet dolgai, család és a munka. Néhány éve azonban olyan dolgok történtek, hogy a mindennapok túléléshez írni kezdtem. Bármilyen történik körülöttem erős késztetést érzek, hogy azt papírra vessem és tudassam gondolataim, érzéseim másokkal is. 2007.-ben tagja lettem a LIM-nek, ahol kaptam két Irodalmi Emlékdíjat is. Írásaim több Antológiában is olvashatóak, de saját kötetem azonban még nincs. Nagy kedvencem és példaképem a versek terén, József Attila. Persze más költők kötetét is szívesen forgatom, köztük a kortársakét.

*„Nem szükséges, hogy én írjak verset,
de úgy látszik, szükséges, hogy vers írassék,
különben meggörbülne a világ gyémánttengelye.”
József Attila*

Várlak

A távolságról

Végtelen vízben fürdetik arcukat
a holddal ébredő csillagok,
oly messze vagy,
köztünk táncolnak szertelen hullámok,
úgy ringanak, mint gondolataim,
mikor feléd libbennek bárányfelhő ágyon.

Mondd, miért halkítjuk el énekünk,
miért nem hallhatják mások is?
Úgy szabadon engedném hangom,
hadd feszítse ki mind a feneketlen hullámot,
s váljon erős híddá hitem,
melyen hozzád lépdelhettek,
anélkül, hogy a mélybe vesznék.

Bejártam már a sivatagot,
szárazra aszalt lelkemnek most,
csak nyugodt oázist keresek,
hol háborítatlanul szólhat dalom,
hallhatják a mosolygó csillagok,
felkaphatják a hozzád szálló felhők,
s talán egyszer eljössz majd,
át a határtalan vízen,
át a perzselő homokdűnéken.

Hajótörött

Mély tenger a világ,
nincs benne part,
mely megnyugvást hordozna,
csak ring a temérdek hajó,
fel-le, s parttalan marad,
még a világ, világ,
velük lebegek magam is
csónakom romjain,
alattam feneketlen pokol,
felettem csillagtalan ég,
viharba fulladt a remény.

Mementó

Élünk s tőle változunk...

Kérünk, bántunk, félünk,
néha titkon remélünk,
tesszük hitünk dolgait,
s vetünk ábrándokat
szűk létünk kertjébe,
várva a Tavasz ébredését,
még szikkadt talajunkon
csak nőnek a repedések,
s végül be kell látnunk,
hitvány magunk elveszett,
aszott időben halott a lét,
nem termi meg kenyerét;

fakult ábrándok tövében
tovább élünk s tőle változunk...

Metamorfózis

Emlékszem, régen még sírtam,
nehéz, sós könnyeket,
bízva a jövő rejtőző árnyaiban.

Mára szikkadt szemgödrömben,
égőn mar a vak-gyűlölet,
még temérdek ráncok gyúlnak.

Felgyújtottam belső otthonom,
s pusztító tűz martaléka lett lelkem,
ében-fekete hitvány hamu;

melyet felkavar néha még,
a dél felől lágyan feltámadó,
reményt keltő tavaszi szél.

Néha felpróbálom az önámítás
vastag, puha köntösét,
de a kínoktól ez sem véd.

Menekülnék messze magamtól,
felhők fölött Istenre találni...
...megkeresni az új világom,

de a feketeföld nyirkos hátam alatt,
nincs már fény, harap a mély sötét,
s lettem temetett csont-maradék.

*A halál olyan, mint a születés,
a természet titokzatos műve.
(Marcus Antonius)*

Profundum*

In memoriam Nagy Lajos

Hiába kopogsz ajtaján,
megállt az idő...
... megállt a dobbanás,
s fagyossá vált a tér-idő,
még homálya egy arcot sző,
az emlékezés ablakán.

A valóság fáradt csoszogással,
topog a tehetetlenség udvarán,
s reménytelenül int az öröklét felé,
távolságba zárva a hit zászlaját,
hiába jó új, vöröslő pirkadat,
hamvak hajába kap a szél,
s szórja szét a mindenség egén;

új, ragyogó csillagot gyújt,
megtörni az örök sötétséget,
életre keltve az örökkévalóságot,
jární a végtelen idő csapásait,
s néha földre szállva, megsimogatni,
éjjelente könnyes arcokat...

**(végtelen idő)*

Töredék

Hajamba tép a szél,
– mit akarsz tőlem még –
kérdem, s gyűrött kendőm,
mint glóriát, kötöm
a lobogó szálak köré...
...ősz idő van,
s kemény a lét,
szálanként bomlik az időm,
molyette vászon életem,
foszlik, s illan el,
még egyre tombol a szél,
Megfoghatatlan semmit ér:
ki voltam.

Tavaszi van

Tavaszi van,
szelíd illatú,
sápadt virágot bont a cseresznye,
s lágy zümmögéssel
özönlének a méhek,
nyálukat csorgatva nyelik a nedűt.

Langy melegével,
mint valaha anyám,
magához ölelve becézget, ringat,
s csókot lehel
fáradt homlokomra,
majd huncut mosollyal kinevet.

Tánca nyomán
hull ezer szírom,
sápadt-fehéren s örök holtan,
s velük lebben
szomorú lelkem,
reszketek, pedig Tavasz van.

Ellopott élet

Homlokomon megcsókolt a „Skorpió”,
mikor megrepedtek a világ vásznak,
s napokig tartó pokljárásban,
megmaradtam, mint szerény szolgálélek.

Mózesül bánt velem konok életem,
nehezezzékként hordoztam kőtábláim,
bennük élt minden hitem és reményem,
végül, betörték velük kemény fejem.

Balga verseim között, mezítelen
fekszem, kihűlt élettelen, mint Lázár,
hisz nem szól már rám senki: „Kelj fel és járj!”

Sorskeréken zakatol körülöttem
a világ, s hallgatom, hogy rímtelen
verset szavalnak felettem angyalkák.

Biró Jutka

Kugler Lászlóné /Biró Jutka/ vagyok, Sárbogárdon születtem, de már 30 éve Abán élek, Fejér megyében, férjemmel és két gyermekemmel. Idősebb fiam, Kugler Viktor Budapestre jár a Károli Gáspár Református egyetemre /tanítói szak/, mellette pedig zenével foglalkozik, a Tiszta Korom együttesben trombitás. Fiatalabbik fiam az Abai Atilla Király Gimnáziumba jár, mellette pedig a Kempo sportágban jeleskedik, olyannyira, hogy a küzdősportok világbajnokságán Portugáliában világbajnoki címet ért el.

Olvasni mindig nagyon szerettem, de az írás újabb szenvedély az életemben. A gyermekeim felnőttek, rengeteg időm szabadult fel, amit egy kicsit sajnállok, mert imádtam velük tölteni minden percemet, számomra minden nap olyan volt, mint egy nyaralás. No, de ezekből az emlékekből és érzésekből lehet táplálkozni, és a sok szabadidővel gazdálkodni. Így születnek a verseim, novelláim, melyek, mint kis újszülöttek szintén nagy örömet okoznak nekem, dédelgetem, metszegetem őket. Fogadják szeretettel!

Boldogság....

...mire kimondom, tovaszáll,
mint a szellőtől ellobbant gyertyaláng.
Pillanatnyi érzés..., máris ezer kérdés
mardossa szívemet, s a kétség.

Embernek adatik meg boldognak lenni,
olyan, mint Isten hintájában megpihenni.
Némán ringatózni mámorban és kéjben,
bénán ingadozni magasban és mélyben.

Millió dologban meglelhetjük örömünk.
Reggel eldönthetjük, milyen lábbal kelünk.
Szomorúság, avagy szárnyalás?
Lelki szemeiddel ne csúfot, szépet láss!

Ha már csúfot látsz, tudod-e szeretni?
Tudod-e „angyali szemüveggel” szemlélni.
A torzban, szabálytalanban, ha szépséget találunk,
boldogságunk is előbb megtaláljuk.

Éjkirálynő

Mindenütt kigyúltak már a fények.
Megváltották ezzel a sötétséget.
Meglepett arcom felfelé tekint.
A csillagok ragyognak odakint.

Az Éjkirálynő barátaival együtt,
az estében a magasba perdült.
Amerre jár, ott nyugodt az álom.
A királynő a legkedvesebb a világon.

Sokfelé megfordul, mindenhol várják.
Mindenkiben óriási a szorongás.
Sötétben minden gond nagyobbbnak tűnik.
Ha meghallgatják, egy részük eltűnik.

Egy részük eltűnik, más részük megmarad.
Ezen keseregnünk sokáig nem szabad!
Előre kell menni, járni az utunk!
S a csillagokhoz mi is feljutunk.

Fenn és lenn

Azt mondják rá, hogy szerencsés Ő,
finom ecsettel rajzolta a Teremtő.
Olyan, mint egy égből aláhullt
csillag, mely ragyog.
Látványától a Nap is csak gagyog.

Sugarait egész a lelkéig nyújtja,
lényét ezzel bearanyozza.
Szépsége egy időben jelen van
testben és agyban.

Néha kifakul, veszít a fényéből,
van úgy, hogy nem tündököl.
Összeszorul a gyomor s az ököl.

Mikor felhő borítja az eget,
vihar, jégeső fenyeget.
Akkor záporként hull a könny,
felüti fejét a közöny.
Hová tűnik az életöröm?

Lélektánc

Ha Én lélek volnék,
először
magamból beléd szállnék,
hogyan érezd Te is,
milyen az érzékenység.

Minden tavasz arra ösztönözne,
bújjak új lénynek a bőrébe,
lerázva magamról a skatulyát,
mit előző létem ruházott rám.

Ha Én lélek volnék,
nagyon lassan repülnék,
minden táncra új ruhába mennék,
csak lebegnék, s keresném a csodát,
mi vár reám ideát,
egymásra talál
a lélek és a test,
ily tökéletest csak a
teremtő természet fest.

Az út végén a test
megszabadul minden fájdalomtól,
de a lényeg,
mint szellem a palackból
kiszabadul,
új kalandokra kél,
s talán egyszer majd visszatér?

Borsos Irén

„Lenézek a mélyen alattam fekvő völgyre, ahonnan sok évvel ezelőtt elkezdtem felfelé mászni. Csak akkor jövök rá, hogy az ékszer mindig bennem volt, már akkor is, és hogy a Fény mindig világított. Csak a szemeim voltak csukva.” (Dan Millman)

Nyugdíjba vonulásom után eljöttem Budapestről. Az erzsébeti nyolcadik emeletet felcseréltem egy Pásztó közeli tanyával, ahol a természet ölelésében élek.

Írásaimat kezdetben a Pásztói Hírlap, és a. RIKKANCS újság közölte, majd a Nők Lapja, a Fedél Nélkül, valamint a KLÁRIS Irodalmi és Kulturális folyóirat. Napjainkig negyvenöt antológiában olvashatók írásaim. Önálló köteteim: a Tavaszi tüzek című regény 2006-ban, az Újraélt tavasz című rövidprózás kötet 2009.-ben, és az Együtt a szívemben című kisregény, mely 2012.-ben látott napvilágot.

Kapott elismerések: KLÁRIS Nívódíj: 2009. és 2013., „Velencei oroszlán” Írói-toll díj: 2010., Humorfesztivál Különdíja: 2013. A legnagyobb elismerést azonban az Olvasói Levelek jelentik számomra, valamint embertársaim kitüntető bizalma, melyben élet-történetük egy szeletének megírására hatalmaztak fel.

Elérhetőségeim: <http://www.humoreszk.boogspot.hu>
b.irenke@invitel.hu

Árnyékos életem...

Harminc év után, felnevelve gyermekeimet, otthagytam alkoholista férjem és elváltam.

Tavaszi tüzek című regényemben bővebben írok arról, milyen volt családi életünk kezdetben és később, hogy a sok munka és darálódás mellett, mégis, mindent meg tudtunk adni gyermekeinknek, mindig velük együtt mentünk nyaralni, és mindig más-hová. Mindenben segítettük a fejlődésüket, amit csak kitaláltak, meg is valósíthatták. Emberként szerettük őket, és kezet nem emeltünk rájuk.

Hiába volt a hajdani nagy szerelem, a férjem alkoholizmusába idővel belefáradtam...

A fokozatosan leépülő agysejtek miatt, naponta százszor is elmondta ugyanazt, és egyre agresszívebb lett. Az állandó ittasság miatt, a gyerek meg is gyűlölte az apját.

A barátainak apjával lehetett beszélgetni, az övével nem...

Fiam ok nélküli vádaskodása késztetett mostanában a múlt újra gondolására, amit most szépítgetés nélkül megteszek.

Férjemen mindenképpen kitört volna az alkoholizmus, hiszen a génjeiben hordozta, a szép és boldog családi élet kapcsán azonban, ez későbbre tevődött.

Úgy ötven körül már egész nap a kocsmában időzött, amíg én dolgoztam. A hazafelé tartó buszból láttam; már megint a kocsm előtt áll az autónk, vagy a kerékpár.

Előfordult, hogy idegen emberek csengettek be: „Menjek a férjemért, mert ott ül a földön a kocsm előtt, nem képes hazajönni.” Az állását is az ital miatt veszítette el... Sokat sírtam ebben az időben...

A férfi azt hiszi, hogy a feleséggel egy életre szóló ingyen cse-lédet kapott, aki jó szóra, kedvességre nem tart igényt, sőt; ellen-szolgáltatás nélkül köteles takarítani, mosni, főzni, gyereket ne-velni, mind amellet, hogy még dolgozik is.

Az alkoholista pedig, mindig talál indokot; – hogy most éppen miért iszik – okot a bűnös keresésére. A józan társadalom azon-ban tudja, hogy ez porhintés...csak a környezet megtevesztésére való igyekezet. A zugivó üvegeit is mindig megtalálják!

Fiatalkorunkban házat építettünk, a saját két kezünkkel. Apó-som is jött segíteni, de olyan részeg volt, hogy a „koszorú”-ról le-esett. Rendszeres kötekedésével azonban csak idegesítette a fiát. Míg végül azt mondta; „Apu avval segítenél nekem, ha ide sem jössz!”

Apósom naponta hatszor fordult a literessel, amit közösen fo-gyasztottak anyósommal. Aztán megfelelő töltéssel, ordítózva szidták egymást. Még a hatodik szomszéd is hallotta; „A rohadt anyádat!” Egész családjunk szenvedett a szülők italozása miatt. Reggelenként a letördelt rózsabokrok mutatták, hogyan jött haza apósom előző este.

Két eset kívánczik ide, melyeket nem mosott el az idő.

Anyósom a náluk lévő kulcsainkkal kinyitogatta a házunk összes ajtaját, és ablakait, azután visszament és lefeküdt aludni...

Munkából hazajövet látom, hogy az utca felé minden ajtó ab-lak tárva, bárki bemehetne! Megyek és megkérdzem, történt va-lami?

Anyósom a kiabálásomra sem ébred fel... Később pedig sem-mire nem emlékezett...

Másik alkalommal, – hasonló állapotban, – vendégeink előtt vágódott el az udvaron.

A férjem kollégái hárman húzták fel a földről.

A szülők rosszindulata, főleg felém irányult. Ha pedig nem talált, akkor a gyermekeinket bántották. Apósom le is locsolta és seprűvel zavarásztta őket az udvaron.

Anyósom meg azt mondogatta gyermekeimnek:” Szeret ám titeket, csak nem tudja kimutatni. Meg azt, hogy „a másik nagymama nem szeret titeket!” Cselekedeteik nagy része azonban feledésbe merült már...

Csak az a fontos, hogy tudtam dönteni; meddig akarom hallgatni egy alkoholista zagyva beszédét, amíg magam is beleőrülök?

Kiderült, hogy családjukban több generáció is alkoholista volt. Minden ismeret hiányában kezdtem nyomozni, gondolkodni, mi lehet az igazság?

A velük egy háztartásban élt nagypapa sírját, meg sem tudták mondani hol lehet. Így, a „Rendes ember volt” – számomra nem bizonyult hihetőnek!

Arra hamar fény derült, hogy anyósom összevissza hazudozó, dicsekvő természetű, rossz indulatú ember. Szemében legfőbb bűnöm az volt, hogy gyerekes, és elvált voltam, mikor a fiával ösztetalálkoztunk.

Saját önálló lakásomat súlyos hiba volt feladni,- nagyon sok rosszat elkerülhettünk volna, ha nem azon a telken építjük fel családi házunkat.

A kedves nagymama ma is él, – tolókcocsiban tengetve napjait, – míg a férje és fia már kihaltak mellőle az ivásban, ő pedig a lányunokáktól várja az ápolást, attól a két embertől, akihez olyan gonoszak voltak.

Vegyék igénybe a „házi segítségnyújtás” nevű fizetett szolgáltatást! – javasoltam. Ez látszik legésszerűbbnek, hiszen minden leszármazott dolgozik.!

Fiam lekezelően osztogatja tanácsait nővére, és húga felé: „Többet kellene foglalkozni a Nagymamával!”

Ő látogatás címén, leül a nagymama mellé az öltönyében, és beszélget vele, ameddig jól esik, aztán saját jóságától és áldozatkészségétől meghatódva megy haza. A nővérétől, meg a húgától pedig elvárná, hogy a nagymamát fürdessék, és pelenkázzák.

Milyen az élet... azt mondják, Isten nem büntet. De a nagymama a két lány unokára van utalva. Ők pedig szeretettel, kedvességgel vannak iránta. Szívesen meglátogatják és segítenek, amiben tudnak.

Állandó kötelezettségként azonban, **rátolni ezt, senkire nem lehet!**

Az idősek ellátásában a házi segítségnyújtás kézenfekvő megoldás. Mindenkinek meg van a maga élete, hivatása, kockáztatni pedig nem lehet manapság, mindenki örül, ha egyáltalán van munkája.

Az arculcsapás a múltból **nem sikerült**. Vezetnek engem, akikhez imádkozom.

Isten erőt adott nekem, hogy kilépjek ebből a lélekölő, kizsákmányoló házasságból. Erőt adott, hogy új életet kezdjek, és Ő vezetett Pásztóra, ahol tollat adott a kezembe, megmutatva a feladatot, amiért a földre születtem.

Útjelző fényeim... (Esszé)

Az előadó végignézett a termen... „Ti akik itt ültök, ti vagytok Atlantisz mágusai. Jézus azért imádkozott az Atyához, hogy ezeket az embereket ne vegye ki a világból, hanem őrizze meg őket a gonosztól..!”

„Felsőbb dimenziók rendkívüli módon segítenek nekünk. Aki tisztában van vele, hogy ő sokkal több, mint ez a test, annak nincs mitől tartania. Az emberi lény nem a fizikai világ szülötte, vendég itt a Földön. Mindannyian egy magasabb dimenzióból érkezünk... Mentális önvalónk nem fogja ennek a világnak!”

Minden ember nagyhatalmú spirituális lény, aki maga dönti el, hogy mikor jön a Földre és meddig marad. A földi életben nincsen vesztes, és nem életünk hossza a mérvadó...”

Földön ülve hallgattuk a mestert... egy régi előadás megsárgult lapjait illesztgetem össze a tudatomban.

„A Föld nevű bolygó ÉLŐLÉNY! Ami a földdel történik; az emberiséggel ugyanaz fog bekövetkezni!”

Az ember tudatosan élje át, hogy nem számíthat másra, csak saját magára;

A gondok elől, ne meneküljünk, hanem oldjuk meg!

Az első megérzés, az intuíció a helyes, a mérlegelés már az egó hangja...

„Minden betegség tudatunk szimbolikus üzenete; Állj meg, és gondolkozz másként!”

„MAGYARSÁG” nem népet jelent, hanem érdek nélküli szerepet, amely semmilyen háborúban nem vesz részt. Az egyistenhitű érdek nélküli szeretet képviselője a MAGYAR, bármilyen nyelven is beszél!

Amíg körülöttünk sok a baj, a magyarság viszonylag biztonságban él.

Mi mások vagyunk... A szellemi erő, amely a felügyeletet végzi a TURUL.

A Turulnak hét népe van; mind a hét helyen, van egy szent hegy; a magyarság szent hegye a Hargita!”

A magyar emberre zúdulnak a problémák... Mindenféle problémát béketűrőssé kell változtatni. A magyar ember torok csakrái felszabadulnak.

Tudásanyagot kell átadnunk a világnak! Éljük boldogan életünk, és gyűlnek feladataink! Mindenki olyan feladatot kap a sorstól, amivel még nem tudott megbirkózni.

Mindannyian egyenlők vagyunk, függetlenül attól, hogy milyen testben vállaltunk feladatot...

Salamon Bölcsességek könyve írja; „Jó lélek voltam, azért jutottam tiszta testhez.” Mi ez, ha nem a reinkarnáció megfogalmazása a Bibliában?

Mindenki, aki eddig élt, ma is itt él a földön!

Jézus földi testében három évig élt Krisztus. Ő mondta;

– „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket!

– Szeressétek egymást!

– Vigyázzatok, nehogy hatalmába kerítsen a félelem!

– Tiszteljétek a munkát, és a természetet, az élelmet, az életet, és a teremtményeket!

– Az ember tanuljon meg felfelé nézni!”

A szeretet, mellyel a lélek világítani tud. A szeretetnek, mint áradásnak fantasztikus energiája van. Szt. Pál gondolatait, a Szeretet himnuszát 1 Korinthus 13. fejezetében olvashatjuk.

Óriási szellemi értéket kaptunk. Munka, gyermeknevelés, családi házépítés mellett az elmélyült átgondolására sem volt elég idő... Az elhangzott szavak, idővel feledésbe merültek...

Valami nagy katarzis kellett, hogy tudatomból újra felszínre kerüljenek...

A csendben ma is hallom a mester szavait;

„Nem gyűlölünk, megbocsátunk, megbecsüljük az ellenfelet!

Minden cselekedeted legyen imádság! (reggeltől estig, mindenben!)”

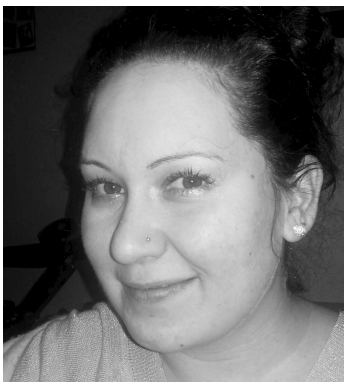
Mire az emberek zöme „vízöntő” lesz,- eltelik újabb ezer év, – az emberiség földkunyhókban, nádtetős, szalmatetős sárkunyhókban fog lakni.

Mindenki, akit megérint a bölcsesség, átéli a megrázkódtatást.

„Semmit sem hoztunk a világba és ki sem vihetünk semmit. Így hát ha van élelmünk, és ruházatunk meg hajlékunk, elégedettek lehetünk ezekkel. – mondja (Timóteusz 6/7.)

Ne aggódjatok, mit fogtok enni, vagy mit fogtok inni, hogy testetek mit fog viselni... keressétek először Isten királyságát, és ezek az egyéb dolgok, mind megadatnak nektek ráadásként.” (Máté 6/25.)

Csacsovszky Szilvia

Csacsovszky Szilviának hívnak, miskolci vagyok és 29 éves. Az írás már kamaszkorom óta az életem része. Leginkább novellákat, cikkeket, elbeszéléseket és ritkábban verseket írok.

Nyomtatott és elektronikus sajtóban is megjelentek már a műveim, több pályázaton részt vettem, felnőtt próza kategóriában okleveles művem született.

Témáim mindig az adott hangulatomból és a körülöttem forgó ezer színű világ, éppen felém röppenő hatásaiból, élményeiből kerülnek ki.

Szerelemkotta

Drága nagymamám, Gyöngyike emlékére

„Már az ágyban Hozzád szállnak gondolataim, én Hallhatatlan Kedvesem, itt-ott vidáman, azután ismét szomorúan, várva a sors-tól, meghallgat-e bennünket?”

– Semmit sem kívánnék jobban, mint karjaidban lenni. Oly si-vár az élet mióta elhagytad városom, de nem engem – tudom, hogy gondolataid ugyanúgy felém szállnak, mint az enyéme-k Fé-léd. Ez az egyetlen, mi nekem maradt. Elbújva írok, a szalon kö-zelébe sem engednek mióta utoljára itt jártál. Pedig zongoráznék, ó, mennyire vágyom érinteni a billentyűket, melyet Te érintettél utoljára.

„Fönnállhat-e másként szerelmünk, mint áldozatok árán, azzal, hogy semmit sem kívánunk?”

– Azt mondják, hogy nemsokára bált rendeznek, ahová köte-lező elmennem. Nővérem nem enged fonnyadnom, kikényszerít a szobámból, akárhogy is ellenkezem. Ha elutasítom az ételt, szól a dadusnak, aki addig erőszakoskodik, míg egy falatot lenyelek. Nem tudom, meddig, mily módon folytathatom ezt az önkéntes rabságot, melyre Neked esküt tettem.

„Megváltoztathatod-e azt, hogy ne légy egészen enyém, én se le-gyek egészen a Tiéd? Ah, vannak pillanatok, amelyekben úgy ér-zem, hogy a beszéd még semmi. Az embereknek ember iránt való alázatossága fáj nekem.”

– Amint beléptél az ajtón – emlékszem – olyan furcsa érzés lett úrrá rajtam. Rám tekintettél, majd bácsikámra, kinek melle dagadt a büszkeségtől, hogy éppen Te, a Csodás, a bécsi szalonok ünnepe-lt zongoristája elfogadtad felkérését, hogy a tanárom le-szel. A tekinteted sötét volt, komor, s csak kényszerűen udvarias.

Szinte egy pillantásra sem méltattál akkor, csupán bólintottál egyet és máris újra egyedül találtam magam. Ó, de dacos érzésekkel telítődött akkor a szívem – milliószor leborulok ezért előtted bocsánatért esedezve – és azt gondoltam, nem, nem, hiába minden, ez mogorva ember engem zenélni nem fog tanítani.

„Ah, ahol én vagyok, ott vagy Te velem. Magammal és Veled beszélek. Olyan közel! Olyan távol! Nem valóságos mennybolt a mi szerelmünk?”

– Emlékszel arra a gyönyörűséges délutánra mikor a bácsikám s nővérem kikocsiztak? Ott ültünk egymással szemben, köztünk kottahalmok heverték, s Te korholtál, hogy nem vagyok elég szorgalmas. Kinevettelek. Az arcod elsötétült, felpattantál s rámutattál a zongorára – Ha oly tehetséges s szorgalmas a kisaszszony, hogy a képembe nevet, hát bizonyítsa be! Szíveskedjen odaülni és játszani! – Most már be merem vallani, hogy pironkodás vett rajtam erőt. Szeszélyeimet kordában tartani nehezen tudom, de hisz ismered a lelkem, jót s rosszat egyaránt. Az ujjaim reszkettek a billentyűkön, mert odaálltál mögém, hallottam, hogy zihálsz a felindultságtól. Alig ütöttem le pár taktust, elkaptad a kezem, s akkor szilárdan hittem, hogy többé nem vesződsz majd az oktatásommal. – Botrány, drága hölgyem! Ennyi hónap tanulás után ez botrányos! – Az ujjaid megfeszültek az enyémen, nem is tudom mennyi idő múlt így, s én nem húztam vissza a kezem, bár elképesztően merész volt, amit tettél. Akkor még nem fogtam fel teljesen, hiába emeltem rád égő tekintetemet, s láttam, hogy a szemed mosolyog, s még valami mást, megfoghatatlant sugároz.

„De ne rejtőzz el sohase előlem. Olyan közel! Olyan távol!”

– Minden álmomba belepottad magad azután, nappalom s éjjelem nyugtalan lett, vártam, csak vártam, hogy jöjj, szemed fogva tartsa az enyémet és játssz. Nekem, csak nekem! Oh, kiadni magam ennyire talán hiba volt, talán bűn is, csak az Úr lehet bírāja,

de kibírni képtelenség és akkor sem tudtam rejtteni előled piruló arcom, reszkető kezem és szerelemtől lángoló szívem. A kertben, a lugas alatt, mily hevesen adtad tudtomra érzéseid, ahhoz fogható boldogságot még sosem éreztem, mégis lesütöttem a szemem, nem mertem Rád pillantani, mert elevenen égtünk volna el.

„– Légy nyugodt – szeress engem! Ma – tegnap – milyen könnyes vágy utánad – utánad – utánad. Életem – Mindenem!”

– Felelj nekem Mindenható, hogy volnék képes élni Nélküle? Hányszor sikítsam még feléd ezt a kérdést, Én, gyarló szolgád, csupán ennyit kívánok: Vele lenni. Tisztességben, becsületben... életem át, s még azon is túl. Kedvesem, lázba esem lassan, hiába próbálok tisztán látni, elsorvadok.

„El fogod bírni, annál is inkább, mert ismered irántadvaló hűségemet. A szívem sohasem lesz másé, soha-soha. – Ó, Istenem, miért kell távol lenni attól, akit annyira szeretünk! Csak létünk nyugodt megítélésével érhetjük el együttélésünk célját.”

– Nővérem és bácsikám pellengérre állítottak a minap és azt a döntést hozták, hogy férjhez kell mennem minél hamarabb. Közöltem velük, hogy ez lehetetlen. Én már választottam és nem engedek a döntésemből. Részletekbe bonyolódnom felesleges – nem akarlak felizgatni Drágaságom – csupán annyi bizonyos, hogy Neked tett ígéretem megszegni nem fogom, előbb válok meg az életemtől. Hétköznapijaim ugyanolyan mederben csordognak majd, mint előttem – csak szívem lángolása lesz elviselhetetlen, hisz ezt még nem ismertem, mielőtt belenéztem volna a szemedbe – s én türelmesen várni foglak.

„Ma sem közölhetem Veled észrevételeimet, amelyeket néhány nap alatt életemre vonatkozólag tettem. – Ha szíveink mindig közvetlenül egymás mellett volnának, bizonyára nem tennék ilyeneket. Mostani éveimben volna szükségem némi egyhangúságra, egyformaságra az életben – meg volna-e ez a mi viszonyunk mellett?”

– Érzem, hogy Te is szenvedsz – ott a távolban – de kérlek, kérlek, ez ne akadályozzon abban, hogy lépéseket tegyél ügyünk előremozdítására. Én készen állok. Csak egy üzenetet küldj, és én máris utazom utánad. Ruhák, ékszerek, mind csak gyarlóság, ha csak egy szobánk lesz, akkor majd összehúzzuk magunkat, s úgy alkotsz majd, hogy közben simogatom a hajad, terhedre nem leszek, igényeim szerények, csupán ételt szeretnék az asztalodra tenni. Tudom jól, hogy mennyire szeretnél tisztességes életet biztosítani nekem – hisz ezért hagytad el városom, miután bácsikámtól elutasító választ kaptál leánykérésedre – de számomra a tisztesség maga az, ha Veled lehetek. Higgy nekem!

„Vidulj föl, maradj az én hűséges, egyetlen Kincsem, Mindenem, miként én a Tied vagyok. A többit, ami velünk legyen, aminek velünk történnie kell, az isteneknek kell küldeniök.”

– Belenyugszom, akárhogy lesz is. Ha Veled nem lehetek, másé sem leszek. Akkor visszavonulok az élettől és csendben éldegélek, majd egy éjjelen álomban elvisz a Halál. Nem félek a sorostól. Egyet kérek Tőled Édesem: komponálj, komponálj nekem! Gondolj rám, kezeid száguldjanak a papíron, hangjegyekben meséld el szerelmünk történetét, dallamokba rejtett üzenetet küldj Rád váró kedvesednek, ki a távolban is büszke Rád és sosem adja fel a reményt, hogy a Tiéd lehet.

**Az idézőjeles részek Ludvig Van Beethoven „Hallhatatlan Kedves”-hez írt leveléből valók.*

Csuporné Salamon Ibolya

A csoda

Meghallani a csend hangját
meghallani az el nem hangzott szót
meghallani a lélek rezdülését,
amint lopakodva lényembe hatol

megérezni egy szív dobbanását,
bármily távoli – elér
meglátni a rég-várt ragyogást,
a szikrázó fényt, mely megigéz

megtalálni – ha későn is jött el-
önmagam békéjét, s a mámort,
mikor papírra vetettem
versemet, e pár sort.

Hol van?

Egy szőke,
álmodozó gyermek
előttem áll a képen.
Kék szemével
reám néz,
s remegő tenyeremtől
oltalmat kér
a kis kéz.
Elindulunk, előttem lép,
s apró nyomában ott vagyok én.
Futunk,
hajunk
lobogva repked utánunk.
Gyere,
elrejtelek!
Kacag, s vele nevetek még.
Aztán szivárványszín szíveket
fest az ég peremén...
Hol van a kislány?
Ő voltam én?
Hol van a kéz,
s hová tűnt a kék?
Hol van a festék,
s az égbolt szélén
miért van sötétség
a szívek helyén?
És Ő hol van?
Feléltem én?

Hová lettek?

Hová lettek a tanyák?
A fabokor emlékszik tán,
hisz egy szál virág reszket ölében,
elbújva fél, de éltet remél.
A csend – érzéketlen üvegbúra –
ráborul a tájra, mint föld a koporsóra.
A lélek kívül rekedt,
a homályban kóborol valahol,
érezni jelenlétét,
magával hordja még keresztjét.
A virág a fejfán a név,
de olvashatatlan már rég.

Egy poros út, s az ódon feszület
ott áll ma is az út szélén
egy régi kereszt, fájó emlékekkel,
melynek súlya alatt kétrét görnyedek.
Az évek során rátelepedtek
a szálló porszemek,
fejem lehajtva mellette elmegyek.

S a Múlt rám csodálkozik
azt kérdi, miért vagy itt?
Az éjszaka már haldoklik,
s utolsó sóhajával
létet a fénynek ad.

A Jövő rám kacsint
és szemem elé húzza
lassan a feledés
opálfüggönyét.

Ki tudja

Ki tudja, meddig szorítja még
görcsösen ujjam az ecset nyelét?
Ki tudja, mikor ernyed a kéz,
s esik a földre a félig kész kép?

Ki tudja, meddig serceg a toll,
lelkemben a rím meddig dalol?
A jövő talány, ki mondja meg,
a szín és a szó meddig ölel?

Ki tudja, meddig dobog a szív
lúktet az agy, és kering a vér?
Ki tudja, meddig maradok még,
öröm és bánat meddig kísér?

Alkonyi táj

Ezer éves út, mit száz éves fák őriznek,
s ott messze, az út végén összeölelkeznek.
Fent acélkék égbolt, élénk bíborcsíkkal,
lent tücsökzenés csend, régi lábnyomokkal.

Nézem a szellő borzolta lombokat
ahogy megszűrik a bágyadt napsugarat
mik incselkedve siklanak a roppant fák
aranybarna kérgét ölelve át.

A tegnapi esőn felfrissült gyom mereng,
a lándzsás útifű szerény virága leng,
a tücsök most elhallgat egy percre,
a Nap elköszönt, visszajön reggelre.

Felejtethetlen évek

Hárman ültünk a hímzett terítőjű kis kerek asztalnál, melyen még ott gőzölgött a félig elfogyasztott kávé. A szoba levegője telítődött jellegzetes illatával, mely összekeveredett a frissen sült hókiflire szórt vaníliás cukoréval, szinte megelőlegezve a karácsony hangulatát.

Lassan esteledett, felkapcsoltam a sólámpát, aminek halvány-sárga fénye sejtelmes aláfestést nyújtott az emlékeknek.

A jó meleg szobában gyermekkorukat idézték a testvérek. Egymás szavába vágva törtek elő az emlékek hol megnevettetve bennünket, hol könnyet csalva szemünkbe.

– Mióta sapkát kell vennem a hűvös napokon, mert hajam nemcsak színt váltott, de sajnos meg is gyérült, egyre többször gondolok Szentkirályra. Gyakran jönnek elő a gyermekévek ál-momban is. Mint egy film, úgy peregnek az események. Látom a régen elfeledett játszótársak arcát, hallom a hangjukat.

Fülembe cseng édesanyánk hangoskodása is. Emlékszel?

– Hogyne emlékeznék! „Aandriiis, Pöönciii! Gyeerteeek!” Erre gondolsz, ugye? Mindig elnyújtva hangzott édesanyánk kiáltása, talán azért, mert azt hitte, így hamarabb jut el oda, ahová szánta: füleinkhez, hogy minél gyorsabban szaladjunk hozzá.

– Soha nem fogjuk elfelejteni. Ez a drága hang úgy hullámszórt a levegőben, mint egy ébresztőkürt hangja: élesen, parancsolón, majd nekiütődve a házsor falának úgy fordult meg, mintha arcul csapták volna: hirtelen, meglepődve.

Egymás mellett szaladtunk, miközben azon törtük a fejünket, vajon már megint mit követtünk el?

Mert valami biztosan lemaradt. Pedig igyekeztünk, tanítás után temérdek volt a tennivalónk, sok volt a háziállat, segítenünk kellett a szülőknek. Nem volt ezzel semmi baj, szívesen tettük, de olyan jó volt játszani! A pajtások hívó szavára nehezen tudtunk nemet mondani, így azután többször lemaradt valami a tennivalók közül.

– Emlékszel, Andris, egyszer elfelejtetted, hogy az állatok alól az almot ki kell cserélned. Helyesebben a lovak helyét rendbetetted, de a tehenek még piszkos szalmában álltak. Pedig az lett volna a fontosabb, a fejés miatt. Lett is baj belőle! A hirtelen harag ellődította a vasvillát anyánk kezéből, ami nem csak a nadragodat érte el. Akkor nagyon megijedtünk, apának meg sem mertük mondani.

– Igen, a villa nyoma elég sokáig fájt. No és a te emlékezetes kapálásod! Elismerem, nem sokan szeretnek kapálni. Én még csak-csak, de, te, testvérem! Hm. Az év első kukorica kapálása még nem is nehéz, a növények is, meg a gaz is kicsi, fejletlen, könnyű kidarabolni. Te, Pönci mindig elől szerettél haladni, ezért ha lemaradtál, egyszerűen kapálás nélkül szaladtál előre. Mindig veszekedni kellett veled!

És arra emlékszel-e, mivel tudtál legjobban kihozni a sodromból? Ha belekóstoltál a poharamba. Mindig csak egy kortyot ittál, de sosem hagytad ki. Utána futás. Nagyon gyorsan tudtál szaladni. Gyönyörű hajad volt. Két vastag copfod libegett utánad. Ha én egyszer is elkaphattam volna azokat!

Pönci. Te sem tudod már, hogyan ragadt rád ez a becenév? Mindegy is már, az Erzsire akkor talán nem is hallgattál volna.

– Dehogynem! Nem emlékszel? Édesapánk mindig Bözsikémnek szólított.

– Most azt folytassátok, miért is kellett akkor hazamennetek?
– szóltam közbe.

– Mindjárt, de most meg az jutott eszembe, hogy a nyári szünetben mekkora szabadság várt ránk! Délelőtt elvégeztük a feladatokat, ebéd után, míg a szülők pihentek – hiszen a tűző napon annak idején sem volt ajánlatos sokáig dolgozni – miénk volt a világ!

Milyen sokszor lementünk a tóhoz fürödni! A Szilidi tó kellemesen hűs vize feledtette velünk a távolságot, ami hazafelé már hosszabbnak tűnt, de legalább megszáradtunk, így az engedély nélküli kirándulás sokszor maradt titokban. Szilid. Nekem, bizonyára az emlékek miatt, ez a legkedvesebb tavam. Miért is nevezik mostanság Szelid-nek?

Na, most folytatom, amit abbahagytunk. Már csak két házsort kellett megkerülnünk, és édesanyánk előtt állhattunk. A tanyán csupán húsz család élt. Négy házsor, csupa ismerős arc, együtt sírtunk és együtt nevtünk. Összetartoztunk. Mintha egyetlen nagy család lettünk volna. Mégpedig igen nagy, mert ott gyerek aztán volt ám bőven! Egyszer össze kellene számolnunk, amíg még emlékszünk rájuk. Mi a második házsorban laktunk, rajtunk kívül még három család élt itt.

A futástól hang helyett csak lihegés hagyta el szánkat, pedig tudtuk, hogy azt illene mondanunk:” Itt vagyunk Édesanyám!”. Emlékszel, néha kimondottan dühösek voltunk, hogy otthon is, meg az iskolában is ezt mondogatták: „Azért, mert tanyán éltek, még tudnotok kell viselkedni! Nem lehettek olyan tudatlanok, mint egy kisbörjű!”

Végül is nagy kő esett le aznap a szívünkről. Semmi szidást, semmi felelősségre vonást nem kaptunk. Igaz? Hogy örültünk:

– Pavelkó bácsi üzent, Andris mehetsz a puliért, húsz forint az ára. – mondta édesanyánk.

– Emlékszem, a mondat első felén felragyogott mosoly az arcodra fagyott, szerintem egy percre megállt benned az ütő is.

– Ez bizony így volt. Húsz forint. Zakatolt a mondat a fülemben. De nekem csak tíz van! Most mi lesz? Anyámtól nem kérhetek. Senkitől sem kérhetek. Tudta azt mindenki, hogy a felnőtteknek is kevés volt a pénzük. Ami nehezen összejött a megtermelt növényből vagy felnevelt jószágból, jó, ha elég volt az adóra, meg a beadásra. A tanyán mindenki önellátásra törekedett, ennivalóra nem sokat költöttek, ősszel meg, betakarítás után, a piacra vitték azt a keveset, amit még nélkülözni tudtak, hogy ebből pótolják a kinőtt meg elhasználódott ruhát, cipőt.

Nyáron jó volt, mezítláb rúghattuk a port, a ruha is könnyed, egyszerű, de télen kellett a csizma, meg a meleg kabát. Az iskola több mint egy kilométerre volt, s a nagy hóban a földúton csak gyalog jutottunk oda.

Húsz forint nagy pénz. Az a tíz is milyen keservesen jött össze! Anyám is kipótolta már, így lett ennyi. Hátat fordítottam, hogy ne lássátok a szemembe összegyűlt könnyet.

Pedig nagyon igyekeztem. Ott voltam én mindenhol, ahol segíteni lehetett, sokszor hagytam ott a labdázó gyerekeket. Innen is, onnan is csurrant, csöppent pár forint, azokat raktam össze.

Tudtam, hogy fizetnem kell, de nem gondoltam, hogy ilyen sokat.

A puli kutya nagy kincs, és ha én betanítom, jó puli lesz. Nekem kell az a fekete gombóc, a csillogó gomb szemével! A tíz forinttal is mennem kell!

Kinyitott tenyeremben csak az ár felét tartottam a szigorú eladó felé. Soha nem felejttem el szavait:

– Majd megadod a többi is! – és a szikár öregember összehúzott szemöldöke alól huncut pillantással nézett le rám, s én megéreztem szavaiból, hogy megbízik bennem, és én akkor megértettem, hogy a bizalom az egyik legszentebb emberi tulajdonság, amit semmi körülmények között sem szabad eljátszani.

Azon a nyáron úgy dolgoztam, mint egy felnőtt. A juhok őrzése Bogárral, a hűséges kutyával, akit olyan jó volt megtanítani mindarra, amit egy hajtó kutyának tudnia kell, könnyű dolgom lett.

Örültem, hogy megbízható párost alkottunk, s hívtak is kiséget. Így, a pulival együtt hamar összeszedtem tartozásomat.

Szívesen emlékszem vissza arra a napra. Büszkén vittem a pénzt, úgy éreztem, csak ezután lesz egészen enyém a puli. Ragyogó arccal nyújtottam át az adósságot, hiszen még el sem múlt a nyár, alig két hónappal ezelőtt szaladtam haza Bogárral, kinek máséhoz még csak nem is hasonlítható volt a bundája és ilyen értelmesen egyetlen kutya sem tudott nézni. Szép fejét kissé oldalra hajtotta, piros nyelve éppen csak látszott a szinte nevető szájából. Még a mozdulatomat is ismerte, a hangszínre, a hangerőségre már tette készen mozdult, s ilyenkor hosszú farkát feltartotta, majd egyre gyorsabban csóválta ezzel is jelezve: érti, mit kívánok tőle.

Egész nyáron, szinte éjjel nappal együtt voltunk. Mintha összenőttünk volna.

Aztán tarka ruhába öltözött az erdő, a rét, a reggelek egyre csípősebbé váltak. Az állatok is melegebb bundát növesztettek, s fázósan bújtak össze. Végül a táj egyenruhába bújt, s a fehér lepel olyan vakítóvá vált a napsugár vigasztaló fényében, hogy csillogó mesebeli tájnak tetszett a vidék. Ugye milyen szép volt?

Én a telet is szerettem. Az út mentén a vályogos gödrökben felgyülemlett víz páncélossá szilárdult, kínálva magát egy kis csúszkálásra. Ez volt a tél legkedvesebb játéka. Az együtt csúszás, esés, nevetés feledtette a zord idő minden kárörvendő vigyorát, s már nem is éreztük lábujjunkban a hideg szorítását. Még korcsolyáztunk is.

– Igen és ezzel kapcsolatban volt egy nagy titkunk. Tudod, mire gondolok? Végül bevallottuk szüleinknek?

– Azt nem tudom, de emlékezetes dolog volt. Ugyanis egyszer csak eltűnt otthonról a kenyérvágó nagykés. Mindent felforgattak miatta, hiába. Hogyan is találták volna meg, mikor abból lett a tanyavilág legjobb korcsolyája! Azt hiszem, engem akkor mindenki irigyelt. Igazi találmány volt. Nem kellett hozzá más, csak egy csizmatalp nagyságú deszkadarab, drót, zsineg, egy széles hátú kés meg elképzelés. Mindig csak egy lábbal csúszkáltunk.

A puli is ott ugrándozott velünk, a szikrázó fehérségben egy kis fekete pont szaladgált örvendezve.

Milyen boldogok voltunk! Aztán gyerekfejjel megismertük a tehetetlenség érzését.

– Tavasszal hallottunk először szüleink tervéről.

– Az ősz beálltával beköltözünk a községbe. – Édesapánk elhatározása megmásíthatatlan volt. Szomorúan mondta:

– Mindent itt hagyunk. Elkezdődött a táblásítás. Ha be kell lépni a közösbe, minden igavonó állatot be kell vinni. Innét, az Isten háta mögül, a végtelenbe futó kátyús utakon ló és kocsi nélkül mozdulni sem tudnánk. Reménytelen ...reménytelen

– Így azután ott hagytuk a nyugalmat, a csendet, a tavaszi szél illatát, az évszakok leírhatatlanul csodálatos színeit, a beláthatatlan messzeséget.

– Ott még a vihar is gyönyörű volt. Messze, a látóhatár szélén elindult egy kis fekete felhő, s közeledve nőttön nőtt, mint a kisgömböc, mikor mindenkit felfalt, aki a közelébe ért. Előbb a távoli morajlás, a villámok cikázása, majd a csattanás, vele egyidőben a mindent fényárba borító tűzvarázs – félelmetesen szép volt.

Ott kellett hagynunk mindent. Azt a terebélyes akácfát is, amire olyan sokszor felmásztunk, mi lányok is. Onnan fentről milyen messzire elláttunk! Egyszer Andris, te egy verébfészék miatt túl magasra másztál, vékony ágra léptél, egyik kezeddal a fészék felé nyúltál, a másikkal egy száraz ágba kapaszkodtál. Az-

tán, mint egy lassúfilm. Nem úgy zuhantál lefelé, mint a magasba dobott kődarab, a tüskés ágak, mindenhol felhasítva bőrödöt, ahol hozzád értek, csak lassan engedtek lefelé. Csúnya látvány volt, mezítelen felsőtesteden ezer vérző karcolással értél földet. A lábunk elé estél. Óvatosan törölgettem sebeidet, pár napig feküdnöd is kellett.

– Annak nincs már nyoma. De ősszel ott kellett hagynunk mindent. A természet aranybarna ruhaváltásával egyidejűleg eltemethettük az addigi életünket. A barátokat, a határtalan neveléseket, a csínytevéseket, mindent. A pulit is.

– Neked a kutyádtól való elválás volt a legfájdalmasabb. Figyeltelek, és nem is felejttem el soha. Arcod mozdulatlan, szinte érzéketlen volt, nem torzította el a sírás, de égő szemeidből ömlött a könny. Egész lényed sírt. Mindannyian sírtunk.

– Miért nem vittétek magatokkal? Mi lett a kutyával? – kérdeztem.

– Szüleink egy idős néni gondozását vállalták. Az ő házába költöztünk, és ő nem engedte, hogy Bogár is velünk jöjjön. Szegény, szépséges, okos kutyám! Úgy hallottam, sokáig siratott, nem evett, nem ivott, csak az utat nézte, amerre eltűntünk a szem elől. Végül elfogadta új gazdáját.

Csak emlékeként vihettük magunkkal a felejthetetlen éveket, az örök barátságokat.

Percekig ültünk csendben, nem is néztünk egymásra. A meghatottságot szinte tapintani lehetett. Úgy álltunk fel az asztal mellől, hogy észre sem vettük a kihűlt kávé.

Gondolatainkba burkolózva hagytuk el a szobát. Az újra élt múlt ígézetéből a nyíló ajtón betóduló jelen csípős éjszakai lehetete ébresztett fel bennünket, felszárítva szemünkből az emlékezés fénylő könnycseppjét.

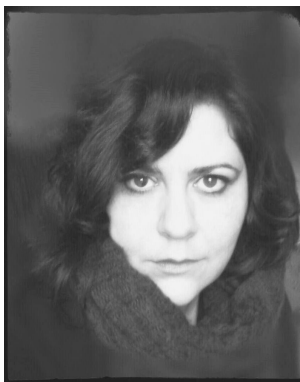

Déry Lucy

Déry Lucy 1979. március 22-én született.

Első verseskötete a *Letters in Sand/ Írás a homokban* 2013 végén jelent meg angol és magyar nyelvű versei gyűjteményéből.

Tanulmányait a Szegedi Tudományegyetemen végezte angol nyelv és irodalom bölcsész és tanár szakon.

Jelenleg Budapesten él és dolgozik. Önkéntesként elkötelezetten szolgálja számos társadalmi ügy előmozdítását.

Saját szoba

Toll, papír, ritka csend.
Ezer év után távoli tenger
a gyermekmorajlás
s édes történés a magány.
A saját szoba csak a
múlnak elképzelhetetlen,
most feltámadt szélként
kavarog, táncot jár benne
az életre kelt külön világ.

Hajótöröttek

Papíron ragadom meg reményvesztetten
szertefoszló valóságod eleven, vérrel lüktető
tükrét, melyben egymáson áthatoló
csontjaink, húsunk csak a miénk
itt szomjhalál helyett friss, édes forrásvízként
mentesz ki s találsz rám rejtett dimenziókban
újrakirekesztett hajótöröttségünkben
elválasztva a világmindenségtől,
de benne ebben a gyönyörű titokban.

Gondolatok

szemhéjam
nehéz dobozként
esik rá vergődő
gondolataimra
darabokra zúzva
őket Vérvörös
körmök
emlékeztetnek
végül
a Valóságra
rángatnak vissza
az itt és
mostba:
Ide
oda
utazunk
reménykedve,
hogymegyszer
találkozunk
de a vonatot
Mindig lekésve
Postagalambok
vagyunk kik soha
nem találják
az utat

Lélekszakadás

Lelkemből egy
hallom kiált!
Kiált hozzám
a távolból
csak hív és hív
a nagy
Láthatatlanságból
kínok kínját állja
vére fájva folyik,
ömlik, hullik
kétségbeesett
futónövény
a térben
bolyongva
keresi leszakadt darabját
a nagy
Tértelenségben
Kérlek! ha tudod hol van
vezess el oda,
hogy el ne vesszek
végre
vezess el oda
Lelkemből egy

Homokóra

ujjaim közt finom
lassú homok pereg
arcom napban ég
nézem az üvegben
ahogy a dolgok
jönnek mennek
felhők megjelennek
arcok elhalványodnak
lassított szempillantások
csapodnak le vízesésként
dobognak szétfeszülnek
szertefoszló füstként
vagy Te is benne
az egyik oldalon
a másikon én
belesüllyedünk
az évek puha talajába
csak nézzük, ahogy
homokóráinkban
sodródunk
az örvénnyel
az árral lökődve
át a túloldalra
sejtem ahogy süllyedsz
egy tintába mártott
madártoll sivatagnak
örökkévalóságába
vagy egy hang
egy tánc, egy szívdobogás
órlódsz, csavarodsz, belemerülsz
a tapasztalás óraiba,
a benyomások perceibe:
egy ősi érzés
elveszetten kipergő
homok másodpercek
a túloldalon

Dezső Katalin

Dezső Katalinnak hívnak, Rédcisen lakom, a Zalegerszegi Zrínyi Miklós Gimnázium 11. évfolyamos, 17 éves tanulója vagyok. Nagyon szeretem az irodalmat és az idegen nyelveket, ebből eredően a matematikát és a fizikát nem annyira preferálom. Kedvenc költőim Karinthy Frigyes, Szálinger Balázs, Garaczi László. Ihletként zenét hallgatok, (főleg AKPH-t) de a fő forrásom (akiről minden versem szól) a barátom.

Mindenképp szeretnék egy önálló kötetet. Az írást nem fogom abbahagyni, a jövőmben is helyet biztosítok neki. Bármiről tudok írni, de nem bármikor, hajlok az újításokra. Rengeteget olvasok, Horváth Jánostól tanulom az alapokat. Céljaim elérésében az is segít, hogy középiskolám kiváló magyartanára, költője, Bajnóczy Zoltán írószakkörére járhatok, kinek vezetésével működik Szépirodalmi Műhelyünk is.

Van még hova fejlődnöm, ezt elfogadom, akarok is fejlődni és ez a lényeg.

Haza, várOk

Megölelnélek, de csak tüskét
fed be bőröm egészen,
mert amíg szívtad London füstjét,
hagytad, szíved enyésszen.

Megölelnélek, ha tehetném,
s ha nem lenne kilo minden méter,
s törődésem odáig nem ér el.
Közelségeddel semmi nem ér fel,
innen is érted lüktet az érfal.

Ahogy a kapuajtót világjárt
lábaid lépte előtt kitárták,
úgy nyitom én ki szívem újra,
hogy beengedjelek, s az útra
többet csak az emlékeztessen,
hogy nem mehetsz, csak képzeletben,
mert én ugyan nélküled nem.

Közeli távra

Kamera mögé rejt a képsík,
hangod csak mikrofontöltelék,
látni szeretnélek, nem épp így,
s ilyenkor, mikor a köd helyén
megalkotódik az a két szín:
mentazöld s a bíbortört fehér,
magam szorítva lesznek pléd is,
amely átkarolva körbeér.

BeszŰRődés

Ott vagyunk, ahol a Tejút tekint
csillagporból szőtt űrporondra,
ott, hol galaxisok árnyéka ring
és a Nap rávetül a Holdra.

Mi vagyunk, kikre a Tejút lenéz,
kozmoszködbe vesző fénylidércek,
kikben a teremtés csillagpenész,
kikben a rossz fekete ígértet.

Kiknek minden szava légritkulás,
gyűrűlobogás tengelyfogságban,
kiknek hang helyett a fény is busás
megmentő, ha a csend fogytán van.

Hitehagyott, kaotikus kérgek:
körülvevő elemeinkké váltak,
melyek között keringő tények
az örökmozgó hullócsillagárnyak.

De mégis eltűnni látszik a tér;
bárki volt itt dimenziók rabja,
az mostani magából visszatér
abba, melyben ragyogását hagyta.

Nyár utós(z)or

Bár karjaidba fulladnék merészen,
örök létem csak melletted lészen,
s veled álmodja magát a nyár is,
míg gubbasztva ül az erkélyen.

Oldódva a színek légterében,
tisztulva a kristályízű fényben
csillapodik, már szinte csak jáspis,
majd belengi a szobát egészen.

Páraként a betűfeketében,
pacákká hígulva a lapszélen,
toldalékvöröset kéken látni,
és soros hőhullámokat fehérén.

Majd gubbasztva ül az erkélylécen,
míg belengi a szobát egészen,
és soros hőhullámodat. Fehéren
szívlak magamba, tisztán és szépen.

Anya

Figyeltelek én, anya, tegnap téged,
ahogy kezekben táncoló edények
tornyait építetted ebéd után.
Akkor nem tudtam, miért nézlek kukán,
pedig te minden nap beállsz cselédnek.

Figyeltelek én, anya, tegnap téged,
ahogy szemedbe lépéseim égtek,
mert megint sétálni mentem el este.
Tudtad azt, hogyha netán bajom esne,
magadat okolnád, mert önnön vétked.

Figyeltelek, anya, tegnap téged,
ahogy nem tudtam, hogy miért nézlek,
aztán már azt sem, hogy miért nem látlak,
majd látszódtak fehér angyalszárnyak,
és már attól, hogy elrepülsz, félttem.

Nem feledni, nem temetni,
csak a szívbe beletenni,
ott nevelni, melengetni,
soha onnét ki nem venni.

Elekes Tímea Izabella

Sepsiszentgyörgyön születtem 1982-ben, jelenleg Budapesten élek.

Gyerekkorom óta foglalkozom a költészettel. Több éve jelennek meg antológiákban verseim. Olvasótáborom folyamatosan bővül, és szívesen osztom meg gondolataimat minden kedves olvasóval:

www.izamuvek.gportal.hu

Húrokat pengetve, vagy tollat forgatva üzenni ugyanaz!

A rét

Rét, mely virágzott untalan,
Kietlen. Eltűnt nyomtalan.
Már a füvek sem azok,
Csak ott járok, ballagok.

Követed szüntelen árnyékom,
Mögöttünk sok-sok lábnyom.
Azt sem tudtuk hol vagyunk,
Nem is hallatszott halk szavunk.

Csók volt kérdés, felelet,
Szép volt minden teveled.
A rét még most is kietlen,
Falevél sem hullik ölembe...

Hajnali csók

Derűs égbolt, tiszta hajnal.
Ajkad csókol, mely marasztal.
Lágy köpönyeg, betakar minket,
A felhők fölé, repít messze...

Vágyak tengerében fürdünk meg,
Elrejtőzöm szemed fényében.
És mint vihar előtt a csend,
Hallgat a világ, mielőtt kitörne...

Nem számít más, csak te meg én.
Legszebb vágy, mely bennünk él.
A hold ragyog ránk minden éjszakán,
Lelkünk összeolvad, amikor csókol a szád...

Ébren álmodom

Egy fúvással
Gyertyám kioltom,
Nagy sóhajtással
Pillám lecsukom.

Mindhiába
Hívom álmom,
Idő szalad
Ébren várok.

(A függönyt
Félrehúzó.
Fényözön árad
Fénytelen szobámba.)

Szépről álmodozva
Ölelem paplanom.
A Nap ringatózva
Gyöngéden átkarol.

Melengető fény

A napsugár szétszórja fényeit,
melengetve száz meg száz szívet.
Útnak indul patakok vize,
újra szomjat olt forrás íze.

A csipkebokor szédeleg,
madár füttyétől megbillen.
Egy sárga levél zizeg,
átadva helyét a zöldnek.

Esőcseppek

Eget kémlelem
Napot keresem...
Sötét felleg
Órákig pihen.

Rövid percre
Előbújik a nap
Rögtön sietve
Felhő takarja.

Zokogni kezd
Földet öntözve
Pipacsok remegve
Fűnek ütköznek.

Fák hősiesen
Tűrik csendesen
Védtelen levelükre
Esőcseppek esnek
Pityeregnek...

Te vagy árnyékom!

Apró homokszemek
hevernek a parton.
Pálmafák színe
gyöngyözik szivárványon.

Halk tengermoraj
fülembé dalol.
Nap égeti arcom
Te vagy árnyékom!

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

A mérleg csöndjében születtem
Mégmérettetett ami lesz, s ami letelt
Eljött az őszi, csendes esték ideje
Örömeimet magamba rejtegetve
Most még az eső is zenét játszik nekem
Ritmusára vernek a szívek, s a szívem
A sötétben is fénylő a szeretetem

Sorsom lépcsői

Fájdalommal teli volt életem,
de voltak szép, boldog évek
Sorsom lépcsőit végigjártam
Többször csöndembe takaróztam,
vagy a madarakkal szárnyaltam

Az utak kanyargós tarkasága,
könnyel áztatott pillanatok:
Te és én indultunk kézen fogva
Útjaink évekig együtt futottak,
de a Te ösvényed elkanyarodott

Szomorú árnyak, szomorú fények:
új ösvényre már vigyázva lépek

Megpihenni...

Ég és föld szépségei mindig rabul ejtenek, de csak sodródom az
élet óceánján árnyakban,
fényekben szállva tova az égbolt gomolygó felhőivel.
Szememben mosollyal vagy könnyekkel, szívem csordultig tit-
kokkal telve vagy üresen,

A horizont köntöse alatt állva az új nap reményküszöbén, a
csönd mélységeiben – az áldott földön – megpihenni a végtelen-
ben – megöregedve.

Árnyak és fények

Álmaink ablakán angyalok figyelnek,
óvnak, szárnyalnak az éjen át.
Utunk tüskével szórt, szívünket is sokszor felsértette.
Dudorászó szél sodor tova.
Semmink nincs, csak az emlékeink.
Semmivé válunk életünk végállomása felé.
Csábítanak a csillagok.
Varázslatos horizont terül ránk, viaskodunk magunkkal is.
Árnyak fonnak körbe –
majd csillagszívünket kivilágítja a szeretet.

Szempilláink álomittasan nyílnak.
Kínézve az ablakon, azúrkék eget szül a reggel.
Az ébredő napsugár áldást hullat ránk.
Festői színek a horizonton.
Rigók dala köszönt, madár-röptű ébredések.
A bokrokon, a fákon harmatcseppek.
A virágok bódultan hajladoznak a friss szellőben.
Pillangók vitorláznak gyöngyház szárnyaikon.
Bársonyosan simogat az áldott napsugár.
Kávéillat leng a légben.
Természet és valóság: indul ritmusosan az élet.
Újjászületik ma is a világ

Árnyak és fények ölelésében

Árnyak és fények
játéka a lombok között.
Fekete fehér színek,
keveredve a szivárvánnyal
tarkítják életünk palettáját.
Hódolunk és hódítunk
szerelmes szíveinkben,
szárnyaló lelkünkben.
A távoliakra gondolunk,
kiket elsodort tőlünk az élet.
Sugároznak bennünk az emlékek,
erőt adnak mindenhez
és vezérelnek utunkon,
hogyan van miért –
érdemes élnünk,
árnyak és fények ölelésében

Válaszra várva...

Álmodnak a fák
a csendes pihenőben
a szél bolyong közöttük
válaszokat várva,
kósza dallamokat zengve,
ünnepélyes, meghitt hangok,
fények és árnyak játékában,
felhőkbe takart facsúcsokkal,
az ég és a föld szépségével,
szívünkbe fészkelte örömmel
és a bánat örök törvényével

Szélszórta illatok...

Árnyak és fények játéka a falakon,
a lombok között sugarak incselkednek.
Dallamokként szárnyaló fénynyaláb, habfelhők az azúrkék égi
óceánban, mindent beragyogó fények. Rózsabokrok ringatóznak
a szellőben, szélszórta illatok a végtelen térben. Harangszó szár-
nyal melódiaként, megtörve a légből úszó csöndet. Galambcsa-
pat roppan, ezüstösen szikráznak szárnyukon a sugarak.
Mosolyog a horizonton az alkonyi nap, bíbor színek ölelik körül
szívünket, szemünkben a mosoly is elpihen

Éltető fények...

Alkony suhan a fák között,
a horizontot lángrózsaként színezve,
csend és nyugalom az estben
Felhők sodródznak a sötétbársony égen,
burkaiból előkacsint a Hold
Az éjszaka elnyeli a gondokat,
lélek és test álmokba mélyed
Csillagnyájával elköszön a Hold,
a hajnali pír szétnyitja az eget,
a Nap megtölti fénnel a szíveket
Az árnyak széteszlódnak a sugárban,
szabadon dallamok szárnyalnak,
vizeken ragyognak az éber sugarak,
színes kontúrokat festve a horizontra
Harangszó zeng ércesen köszönve
Felhők alatt madarak raja lebben,
éltető fények gyúlnak Keleten.

Fények, könnyek, magány...

Táncolnak szemed előtt, – játszanak veled a fények. Szíved összeszorul, amikor eltűnik előled. Magányos vagy. A fájdalom a szívedbe mar. Szemedből forrón égető könnyek folynak.

A csend körülölel. Visszhangzó melódiák a szívedben.

Mennyi kincset kaptál életed során. A szerető, szülői kezét, melyek már az égi végtelenből simogatnak és vezetnek utadon. Sokszor fáj az élet. Bánatkönnyek égetik arcodat a hiány fájdalmában.

Állsz egy-egy emlék előtt: fájdalmasan gondolva árnyak és fények között: a gyerekkorra. Megsajnálva, öledbe emelve sírtál egy árva cica, vagy elveszett kiskutya miatt. Sírtál, ha bukducsolásaid vérző sebeket okoztak. Sírva szaladtál mamád ölébe, hogy szeretetével letörölje könnyeidet, mosolyt fakasszon arcodra.

Zsebkendődöt vizesre áztattad egy-egy romantikus könyv olvasása, vagy film nézése közben. Hőseikkel azonosultál.

Eszedbe jutnak utazásaid életed országútján. Újra és újra rácsodálkozol a természet szépségeire. Az emlékek megmozdulnak benned.

Beléd olvadnak az elmúlt pillanatok, a fájó gondolatok.

Szíved megkérgesedett, hajad is ezüstösen csillog, de a magány pillanatai ma is könnyeket csálnak fáradt szemeidre, homályos fátylat borítanak a romantikus emlékek hatására,

– magányos estéidre, éjszakáidra.

Ezek már a magány könnyei.

Gyertyák lángjai lobbannak, mécsesfények kísérnek, míg egyszer csak talán a te sírodon, a te emlékedre gyűlnak a fények – virágok között – vagy egy asztalon – a gyertyatartóban.

Felhőként száll...

Az évek elszálltak felettünk:
lassan elejtjük az emlékeket.
Így szállsz te is a végtelenben,
mélabúsan az éji csendben.
Szomorú vagy, belehasad a szíved
karjaiban a rohanó időnek.
A pillanatokban lebeg a lelked,
felhőként száll az élet horizontján.
Árnyak és fények íriszed mögött.
Váltakoznak életed alkonyán.

Lelkünkbe rejtve...

A sorsunk elől nem bújhatunk el.
Az út hosszú, változatos és mi is változunk.
A titkok velünk vannak, az út is sejtelmekkel teli. Fájdalom, kín,
– boldogság, öröm.
Könnyek és mosolyok a pillanatokban, fények és árnyak.
Sokszor nem vesszük észre – életünk tele kincsekkel.
Hallgatunk – nem merünk szólani
– lelkünkbe rejtjük önmagunkat is.
Múlt, – jelen – minden bennünk van. És hogy van e még jövőnk?
...
Magunk törvényei szerint lépünk tovább.
Hitünk, szeretetünk, fájdalomaink bennünk.
Belülről látjuk sorsvonalunkat.
Egyre messzebb sodródunk az időben.
Formáljuk életünket, de már alkonyodik felettünk. A pillanatok
elszállnak, rövidülnek az álmaink és egyre hosszabbak a zakla-
tott, nyugtalan időszakaink.
Csendünkben, magányunkban – belehullunk a világmindenségbe.

Elpattanó húr

Félelmek, fájdalmak bennünk
Fények és árnyak kísérnek
Húrjaink néha elpattannak,
Vagy dallamokra hangolódnak

Úszunk a felhők alatt, vagy
Szárnyalunk a felhők fölött
Repülve messze a madarakkal

A zöldek rozsdára, szürkére váltanak,
Míg a lelkek a végtelen térben
Suhannak az öröklétbe zuhanva
Egyre messzebbre, távolabbra

Áramlások

Nem könnyű az élet. Elfolyik, mint folyó a medrében.
Születünk.

Végig járunk egy végtelen út fények és árnyak szegélyezte ösvényén – és elmegyünk.

Eltávozzunk szüleinktől, – eltávoznak szüleink.

Elhagyjuk gyermekeinket, elhagynak gyermekeink.

Vannak távolságok, és nincsenek távolságok, hisz a szeretet mindent lélekközelbe hoz – az élet áramlásaiban.

Mamácska vigyázza...

Lement a Nap, bealkonyult. Elpihen, csak csendben elámul az elmúlt napon. Gondolatok kicsi szárnyakon lebuknak, lelkek szárnyalnak kedves melódiákban. A madarak is elszenderülnek.

Csönd borul a házakra.

Meghitt otthon – édes esti illata száll.

Mamácska tesz-vesz az estében.

Apró kis szemek – mélyeket pislogva – indulnak álmországba. Önfeladten, a varázslatokban ölelkeznek az álmok is, csillogó kis szemekre álomport szórva.

Mamácska vigyázza lélegzésüket is, újra és újra betakargatva picinyeit, – ha lerúgják takaróikat apró nyugtalan lábacskaikkal.

Anya tesz-vesz

– hallgatva és elsimítva az éjszaka sóhajait, picinyeit vigyázva.

Pőrére vetkőzik a csend is. Az ablakokon túli világ köpenye kék-ből lilás, majd szürkés színre vált. Halvány fények, kóbor árnyak kíséretében, halkan duruzsoló tompa zajok szétboncolják a nap-pal eseményeit.

Szelíd álom-utak nyílnak meg, fényes gyöngyszemek között. Selyemruhájában suhogó Hold kíván szép álmokat bekacsingatva a függöny résein.

Ó, Uram!

Áldj meg minden apró kis gyermeket és szerető, gondoskodó mamát, hogy életüket jólét, szépség és szeretet kísérje.

Kövesd a csillagaidat

Lenyugszik a Nap. Az égbolton színeket őriz az alkonyat. Hirten sötétül el a végtelen, majd ez a sötétség lassan feloldódik, visszahúzódik és az éjszaka fényei megjelennek. Sötétkék bársonylepel borul fölénk. A nyitott ablakon langyos szellő lengedez. A függöny résein a csillagos égbolt látható. Ragyog a Sarkcsillag, a Tejút minden egyes apró kis csillaga fénylik, csillagsugarak sziporkáznak. A Göncölszekér szekere szinte megfogható. Hallgasd a csillagok dalát. Az éjszaka csendjében halld a zenét, a szárnyaló csend dallamát. Lelked szárnyaljon az égbe, kövesd szemeiddel a te csillagaidat. Lásd a Hold ragyogását. Még lélegzed is csillagokká válna.

Felszállnak a fények, mint áttetsző, gyöngyház színű füstgomolyagok. Áradnak az árnyak, nagy a csend. Virágillatok, s az éjszaka illata száll. Titokzatosság, homály, – az éjszaka csendjének zenéje, dallama – az álmok ölében.

Hullócsillagok búcsúznak az égbolttól. Csillagok hullnak még a fűszálakra is – harmatcseppenként.

Múlik az éj, lassan hajnalodik. Kialszik sorban a sok csillag, hogy átadja helyét a hajnalnak, az ébredő fényeknek, a ragyogó azúrkék égnek. Ég-kék színezi a mezőket, réteket, kerteket, – ezerszínű zöld az erdőt, a természetet. Szellő susog. Pillangók szálldosznak virágról virágra. Áttetsző szárnyaikon szivárványszínek pompáznak az aranyló napfényben.

Aranyhíd ég és föld között
Napsugarak játszadoznak
Szárnyaló madarak dalolnak

Szívemben az ősz...

Halkan elosont felettünk a nyár
Hullnak a hervadt, sárguló falevelek
A távolban szemed fénye lobban
Átöleli, ringatja fájó lelkemet

A tereken, a parkban árnyak úsznak
Bús szél jajong a fák között
A padok mellett a lámpák fehér fénye
Szívembe az ősz mélán beköltözött

Elcsitulnak bennem a vad viharok
Elsimul, befészkel belém a szeretet
Szelíden, halkan suhannak az árnyak
Sötét mélyből villannak felém a fények
Álmomban hozzád mindig hazatérek

Gyertyafény mögött...

A gyertyalángba belekap a hirtelen támadt fuvallat
Szantál illata érint lengedezve
Az emlékek gyertyafény mögé bújnak
Fények és árnyak között bolyongok
A szeretet ölelésében sebek gyógyulnak
A végtelenben a lelkek egymásra találhatnak

Pihenni térnek...

Alszanak a madarak is,
ők is álmaikban élnek
A csendes éjben útra kél
kitárva udvarát a holdfény
Magával viszi csillagait
a vizek tükrében fürödve
Meglepnek az árnyak a csendbe
Mély és igaz szárnyaló lélek:
a fájdalmak pihenni térnek

Az álmok elrepülnek. Várod a napkelte első sugarait.
Mély sóhajokban ébredezik a világ, árnyakból kitörve.
A szemekben a fájdalmak mélysége és feledni szeretnéd a kint.
A hajnalok fénye önt el az égbolt alatt, az éjszaka csöndje után.
Violaszínű felhőkben virrad.
Áttetsző fények öntik el az égi óceánt – az új nap kezdetén

A világunk... Elmúlt pillanatok

Világunk, melyben élünk – tele bánattal, fájdalommal, nyugtalansággal.
Ritka kincs az öröm. Szorít a szív, sajog a lélek.
Lebegünk a végtelen térben, s néha érünk földet.
Az évszakok változásai is csalárdak.
Olvad a hó, de van, amikor a tél a tavaszban tér vissza.
Bimbók nyitnak, életre kel minden.
Reménnyel indul az élet, majd hirtelen lángban, vagy vízben a
Föld és
minden tönkremegy.
Életet ad a nyár, vagy itt az aszály, az ár.
Álmok szállnak el, a fényeket árnyak váltják fel.
Futnánk, menekülnénk, de lábunk béna, földbe gyökerező.

Kezünk görcsös, fogni, kapaszkodni sem tud már, csak segítségért kiáltunk.

Mindhiába!

A szív ritmustalanul ver, majd fájdalommal tele egy végsőt dobban, s megáll.

Az évek orkánként süvítenek
titkokkal telve elrepülnek
csillagunk már csak hunyorog
az élet eldalolta a dallamot
elmúlt pillanatok lebegnek
a vágyak lelkünkbe csendesedtek..

Égi fények...

A hűvös, simogató holdfényben a világ álomra hajtja a fejét, s a halvány fényben szárnyalnak útjukon. Párás köd száll a szemekre, áldást hozva életünkre. A mély szemekre hullnak a csendek. Szálló, lenge álomban a lelkek nyugszanak, a vándorló éjszaka fények között. Csillagszikrák kergetőznek ott fenn, s angyalszemek kísérik a messzeségben. Magányos útjaikon szárnyalnak a lelkek az álomvilágban. Szívünk fájdalmai is elnyugszanak, csak olykor hangzanak a mély sóhajok. A magányos ösvényeken, messze odafönn találkoznak a lelkek. Megbűvölten a csend gyengéd érintésében, a Holdfény búcsújában. Elrejtőzve az éj melódiáiban a remény oltárán ébredve. A holdfény mosolyog, homályosan tör át a csillagszakra a felhők fűrtjei közt. Alszik a táj, néma a horizont. Az álom fátyla terül ránk. Bolyongva a merengő csillagfényben, – otthonra lelve.

Elszálltak a szavak, a sóhajok is elpihentek, ellobbantak a fények. Az álomvilág ölelésében melódiák szárnyalnak árnyakba vonva, a titkok rejtélyében. Ezüstselyem fények fátyla terül ránk, szomorú szemekben könnyek és az égi fények csillognak.

Feketéné Áfra Piroska

Feketéné Áfra Piroska vagyok. Végzettségem szerint, pedagógus. 2000 óta tanítok a hajdúnánási Református Általános Iskolában. Férjemmel három fiúgyermeket nevelünk, akik megszépítik a mindennapjainkat.

Viszonylag kevés írói múlttal rendelkezem, 2014 januárjában kezdtem el írni. Felnőtteknek és gyerekeknek egyaránt. Azóta több versem és novellám jelent meg antológiákban, folyóiratokban.

Kedvenc témáim: A család, az élet-halál, a természet.

Mottóm:

"Virág a költészet... egy nép irodalma:
De ha nem virágzik, nem is terem a fa."
Arany János

Kávé tejjel?

Egy vasárnap reggel:
a nap csúcsa kávé tejjel...
kezemre nézve a minap
tenyerem vonala vezet(ő)
benne sors és idő
halál-teremtő
s te, szerethető szerető
kivel szerelem építhető
ím, itt e kő, mely
fentről észre sem vehető
létemet felemelő
építőelemként szerelhető
kockakő, de nem ... kavics
mely lehetne akár az is
miként és hogyan
származtatható
színe és alakja csodálható
s a világunkban mi az
mi még megbámulható
a lelkek közt a híd, de
az nem látható, ám
reményt adó, útmutató
ez a kérdés elgondolkodtató
a Nap mely rügyet bontó
az anya, ki életet adó
a mosoly, mely árulkodó
körülöttünk minden
mi változó, csodálható
megdőlni látszik a rendszer
miszerint a nap csúcsa:
kávé tejjel!

Szivárvány született

Szivárvány született
A Napfény és az Eső gyermeke.
A színek kavalkádját csodálom
S, ahogy nézem...
Mégis inkább szomorú vagyok
S az elmúlásra gondolok.

Mint egy magányos öreg hölgy
Áll a pusztában a gémeskút
Egyedül. Némán. Mozdulatlanul.
Ki várja a látogatót.
Hová lettek az emberek?!
Hová lett az élet?!

De várj csak öreg hölgy!

Távolabb már láthatod
A várva várt látogatót!
Ki ismét színessé teszi pusztá,
sivár létedet...

Hisz mindig ott van a remény:
Aki elmegy, újra és újra visszatér!
Mint a szivárvány...
A Nap és az Eső gyermeke.
A születés és az elmúlás csodája egyben.
Mondd, érzed-e?

Versek az életről

1. Áldást találni...

Fényességes tavasz
nem kell már a tél.
Minden mi rideg volt
most érzelemről beszél.
A szikrázó fény most
összegyűjti a magányos lelkeket...
Nem harsányan. Csendesen.
Egymás mellett ülve:
Két őszapó színt, fényt remél.
Diszkrétén. Némán. Magabiztosan.
Bár a kikelet önzőn jeget olvaszt
rügyet fakaszt...
A két madár párt alkotva
Szemükbe csillagi szeretettel
egymásra csicsereg halkan.
Ismerve a magány fájó voltát
Megtanulva az egyedülélők
betonkemény sorsát.
A hangos hang csendre int
A színek a lélekben élnek
Csak az együttlét teremti meg
a harmóniát!
Két kis rezgő szárny
két sors, két szív összeér.
Egy út lesz csak.
Körülöttük eltűnik a tél.
S színes lesz minden,
mi most még hófehér.

2. Szállni a fényben...

A világmindenség szárnyad.
Kiterjeszted. Keringesz.
Fájdalmat érzel, s
szerelmet remélsz.
Hatalmadba keríted a kiválasztottat.
Magaddal ragadod, körözől.
Érzed a tavaszt, a zsongást.
Élet-halál-törvény-szabadság
elmédben...
Majd zuhansz, mint meteorit,
s landolsz a vonzás törvénye szerint.
Szívedben egyre csak zeng a dal:
A szerelem dala.
A vágy, a romantika.
Kecsesség szárnyal az égen
Ahogy hasítod a levegőt,
kék szikrák röppennek tova.
Felsejlik a történelem létedben
S a háborúk kora.
Harcod vívod héjaként
Sírva-örömmel az életedért.
Nagyot alkotsz, szépet...
A szerelmedért!
Szemed sugarának szenvedélye
ringatózik a teremtség vizébe.
S ahogy révbe érsz,
acél erővel, szent hittel
belépsz a szeretett lény börtönébe.
Mert élni jó, szép az élet!
Csak menni kell, súgja lényed,
vagy örökké alul maradsz!

3. Útkereső

Az erdőben dobol a fakopáncs
Lelkében hordozva az ősi vágyat.
Nászruhát öltött ma száz madár
Fülemüle éneke messze száll.
Szép hangja mély, majd lassú, csicsergő
keverve ezer dallamot, párját keresve sírdogál.
Odakinn a nap süt, s a csillagok vakok.
A fácán is díszruhát ölt magára
rozsdás tollát rázza már...
Sarokba szorítja párját, majd lépked,
ráhajol, nem tétováz.
Odébb a daru tánclépésével
csodásan csapkod, s énekel.
Felzsong a tavasz illanó lénye
minden élő szerelemre lel.
Vadgerle, gólya, lúd és hattyú
életében csak egy párt keres.
Kicsordul az élet poharából
a könnycsepp, s csepeg a
szívekben az ereszt...
Ereikben ezer vidám mosoly éled,
évszázadokon át így volt ez rég.
Zúzmarával jött a kikelet
Mély csöndből zsongás és tavasz ébredt
Sírva hullnak porba a jeges falevelek.
Apollón isten szent madarával
csábító törvényt teremt:
hattyúének száll a kéklő égre,
majd elhal a hegyek orma felett.
Csillaggá vált Orfeusz,
fényes szemmel tekint le ránk.

Lelke mélyéről szórja a szerelmet,
két hattyúnyak szívet formál.
Káprázatos színek visszaverődnek,
a szemekben szivárványt szórva szét,
hajtja az isteni hatalom az idő kerekét.
Minden dalol, s a Természetanya
magához öleli milliónyi gyermekét.
Összeérnek a szárnyak, majd kettéválnak,
s ettől lesz minden megújulás csodája újra a lét.
Mint megannyi ezüsthajú tündér,
táncol a sok-sok madár.
Násztáncuk könnyed, de
életük törékeny, esendő virág.
Építenek maguknak szerelemből várat,
hangokkal, színekkel, tollakkal talán,
mégis a csend szól leghangosabban,
mi szívekbe szíveket rejt, s felold ezer
magányt...

4. Misszió

Öröm vagy bánat
mi lettem s vagyok?
A föld mélyébe
beszivárognak a
múltamat bearanyozó
tegnapok...
Fekete hajtasukból
szárba szökken egy
virág, mely kelyhében
hordozza kincseit, de
reá tapos a rohanó
világ, s eltiporja
haldokló értékeit.

De lényem újraépítkeznek!
Kőablak képében száll alá.
Nem riaszt már
az ólomszárnyú halál!
Fénybe burkolózva
hömpölygök a felhőkkel
tovább...
Mindig más vagyok!
Megtanultam!
Ha kell, átváltozok!
Csobogó patak, majd
hallgatag torony vagyok.
Időtlen időig, míg a
Föld forog:
szerepruhát adok, s kapok
az egyre szorosabb abroncs
rajtam nyikorog...
Taszít a vonzás,
ütköznek a neuronok!
Millió aranyló falevél
a szélben inog
végül az avarra hull...
Küldetés teljesítve!
Köröttem füzek
könnyfátyla zokog.
A mohákat szülő
odvas fák alatt
örökre néma
hant maradok...

Fodor Helena

„És mégis, ma is, így is,
örökké, mennyit ad az élet!
Csendesen adja, két kézzel,
a reggelt és a délutánt,
az alkonyt és a csillagokat,
a fák füledt illatát,
a folyó zöld hullámát,
egy emberi szempár visszfényét,
a magányt és a lármát!
Mennyit ad, milyen gazdag vagyok,
minden napszakban,
minden pillanatban!
Ajándék ez,
csodálatos ajándék.
A földig hajolok,
úgy köszönöm meg.”
(Márai Sándor: Ég és föld – Ajándék)

<http://www.helenafodor.gportal.hu/>

Behálózva, a kaszással

Hiába menekülsz... a zsongó csend elől,
Fekete örvények árnyék gyermeke,
Szürke márvánnyá vált arccal, – ne búsulj!
A pillanatok ablaka... számodra bezárult...
Hiába szorítod rozsdás kilincsedet,
Lebegve úsznak el sorba, halovány levelek.
Néma az ég, álmaink már szárnyra keltek,
Magányosan járnak, mint éjszakai szellemek.
Némák a csillagok, s némák az álmok,
Fehér, zsongó csend, már ne barátkozz!

Ködös kísértetté váltál, valahol, s mindenhol...
Nem ad már új csodát az ég, s az újhold.
Nem vagy angyal, az álarcod mögött...
Keserű mosoly fedí szürke felhőfalad,
Valód... szörnyű, véres látomások,
Kísért, félelmetes ellenfél a kór,
S vele megint... halálos csapda vár, s kín.
Remegve tekinget ki néha ablakán,
Fél... sötét éjjel, aludni... egyedül...
Kegyetlen hatalma, piszkos trükkjei,
S kint az utcán is, kihálnak utolsó fényei.

Szellem, értelem, s élet ellentét,
A fej nélküli árnyék már rá borult.
Sötét, titokzatos erő, viharosan...
Segít, hogy aztán gyors legyen a pusztulás.
A könnyörtelen gonosz most elszabadult...
Kijelölte számodra az utat a múlt?
Tanúja: kegyetlen, keserves tapasztalat,
Szerелеm... csalódás... s a múlt...
Mi üldözni fog a síron is túl...

Szívtelen sötétséggel fenyegetve,
Az egész világ állt... a feje tetejére,
Mindenütt hódít, a fej nélküli árnyék...
Napkeltével... Megváltás már nem érkezik.
Senki sem tud ilyen csodajelet tenni,
Ha a jószágos Isten nincs vele.
Csodák, ábránd, álmok, fény... s árnyék,
Nem üvöltözik már... a megtépázott lélek,
Ámulat, dühödt tettek... nem festhető már le.
Szegény kis kolduskéz, ráncos, öreg...
Tapasztalat, múlt, már nem ér... tévedés...
Éget a szó, izzón... fájón, együgyű szívében,
Születhetik-e valaki újjá, mikor már vén.

Most már Övé a jelen, múlt, s a jövő...
Ő lesz éji visszhangom – visszhangja.
Lényem, s lelkem kettészakadva... érzem,
Lassuló múlt, s jelen között, remeg a térdem,
Elmémen végigsöpör a kór, s bére: felejtés...
S testem, hamarosan két világ között lebeg.
Hiába kért igaz csendet, csak az írogató... író,
Küzdelem, kudarcok, s jutalma: depresszió,
Ő marad, csak az álmaiban mindent kibíró...

Még nem halott... vagy már annak kéne lennie?
De tudod, azután már a gyertya is, csak csonkig éghet...
S körülötte, mi marad... hitvány lesz a fények fénye...
Álmaid fehér felhőjét, csak kormos füstje lengi be.

Árnyékban a gond, fényben a szivárvány

A léleknek olykor éreznie kell... – sajogni benn, vadul,
Néma hangok kérdeznek vádlón... – de hallgatunk konokul...
Csitítgatni kell... – nem érdekel, mit kérdezel...
S hazudni azt... – hogy nem vagy, nem is létezel...
Árnyékban a gond, súlyos sötétség... – Felfalni jött csendesen...
Némán, gúnyosan figyel... – árnyékos szobám szegletében...

A buborék is, csak egy ideig szép... – aztán elillan, szétreped.
Ott a helye abban a pillanatban... – a szivárvány minden színével...
Ártatlannak tűnik... – s néha mosolyogsz is látva...
De ha hamis a mosoly... – szívből kacaghatsz-e rajta?
Mert árnyékban a gond, súlyos sötétség... – s elérte kisszobám...
Csak a nap fényében... világíthat a szivárvány...

A fény vezet engem, egy helyre hol békére lelek...
Incselkedik a tavaszi napsütés... – aztán megint sötét este lesz.
A fény, az erő, utat mutat lelkemben, – s bizalmat ad a remény...
Bár e remény szűk szegletén át... – vállamra omlik egy torzított világ...
Árnyékban a gond, súlyos sötétség... – Felfalni jött csendesen...
Némán, gúnyosan figyel... – árnyékos szobám szegletében...

De a Tél sem tart örökké... – s a Tavasz közeledése is tény...
A parázsló Nyár is enyhül... – követi az Ősz, nyugtató színeivel.
S egyáltalán... – észreveszi ezt más?
Találj meg, hazudj... csak mesélj... – csak beszélj hozzám!
Mert árnyékban a gond, súlyos sötétség... – s elérte kisszobám...
Csak a nap fényében... világíthat a szivárvány...

Az idő forog, mint egy kerék

A megszületést halál követi... – a halált újraszületés...
Szerelmet gyűlölet követ... – a gyűlöletet pedig új szerelem...
Siker után kudarc jön... – aztán lehet, megint új siker...
Csupa körforgás, mi e világot élteti... – köztük a lényt,
az embert.

Várunk egy vonatra... – mely messzire visz, csak zakatol...
Remélve, hogy oda visz... – hová te szeretnéd, s akarod...
Biztosat nem tudhatsz... – mi, s miért lenne olyan fontos...
Százfelé ágazók a sínek... – a te kezed, vajon fogta egy marok?

Sínek közé esett száz gondolat, s ölelés... – ezer vonat
száguld át rajta...
Magasba szálló érzések füstje... – elillant, gyors üteme
lűtet agyadban...
Mikor már egyensúlyozol... – valahogy mindig más
nyújtja ki kezét...
Biztosat nem tudunk, s így... – nem bízunk, nem hiszünk
soha többé.

Belénk vájt méltatlanság érzés, s félelem... – elveszítjük
a bizás képességét...
Hihetnénk... – hogy minden okkal és céllal van, s jön felénk...
Nem lehet véletlen... – hogy emberek sétálnak ki, s be a
térben...
S bízunk, fényes nappal... – vagy sötét éjszakák kellős közepén.

Lassan vánszorgó percek... – melyek órákká lesznek,
Az órák nappá dagadnak... – s a napok hetekbe vesznek.
Lehet, rosszul teszem, lehet nem... – bízom az égiekben...
Nem véletlen, s célja van... – hogy pont így... alakult az Életem.

Árnyék és Fény

Fehér és fekete, jó és rossz, bűn és bűnhődés...
Élet, s halál, harag és szeretet, háború és béke...
Szegények, gazdagok, félelem, hit, s remény.
Mindannyian fényből, s árnyékból szőtt bábok vagyunk.
Ha elfogadod a sötétséget... azzal nem oltod ki a fényt.

Árnyék és fény... – váltakozva élnek,
Fehér és fekete... – zenéje az éjnek.
Tavaszi és nyári... – őszi és téli...
Váltakozó rendszere... – égne, s léte.

A jó és rossz... – a hit, s hitetlenség,
Reménytelen vívódása... – benned és egymásnak.
Hol itt, hol ott... – a gonosz felcsapja a fejét,
De a sötétség ellen... – mindig győz a fény.

Fény övez minden... – jót, s a szépet,
Világosságot visz... – fejekbe, szívekbe,
Meg- és bevilágítja... – szeretetet, igazságot,
Egyensúlyt teremt a természet... – s ez már a te világod...

Foglár Gábor

1989 nyarának derekán született a Felvidékre, magyar gyermekként élte meg élete első éveit Csehszlovákiában, később Szlovákiában. Ezekre az évekre azonban nem emlékszik.

Tanulmányait Almágyban kezdte. Középiskoláját Füleken folytatta. Már itt foglalkoztatta a magyar irodalom, azon belül is a líra irányzata. Ekkor kezdte tehát első zsengeit lejegyezni egy kis zöld noteszbe.

Mivel a magyar irodalom iránti tisztelete nem hagyott alább, ezért tanulmányait Komáromban Magyar nyelv és irodalom és Történelem szakon folytatta és sikeresen megszerezte a diplomáját. Ekkor érte el első igazi sikerét a Bor és borkultúra elnevezésű pályázaton.

Jelen időben a novellák írása is foglalkoztatja az ifjú poétajelöltet. Ezek mellett versek megzenésítésével és éneklésével is foglalkozik. De más, nem irodalomhoz kapcsolódó elfoglaltsága is van, mint hangszerkészítés, íjkészítés, hagyományörzés és éltetés. Jelenleg, mint pedagógus működik.

Ősi sors

Ahura, Angra
Angra, Ahura
ősi világnak két
távoli ura
alvilág és fényvilág
örök harc
születés és halál
minden mindenbe visszatalál
minden és semmi ennek él
reggel születesz
délben élsz
estére már ez sem a tiéd
csontodról lerágják minden izmodat
a bőnye sem marad
csontjaid nem szennyezik áldott földünket
ég a tűz
lobog a tűz
tisztá és szellős minden
hová lettél?
mi ez a tél?
hol a szabad akarat?
nem fáj semmi
még ha fejed is vered
eltemet mélyre az örület
szítsd csak a tüzeket
olvasd csak a csillagokból az életet
de szétfolyik a szilárd
és kővé dermed a víz
ha újra istenítéd
mi másnak csak oltárdísz.

alkonyi himnusz

Lassan! Már tűnik!

a domb mögött már lassan eltűnik az a fénylő korong, mit hajnaltól követtem távolról, akkor vörös volt és vörös volt az ég is, s délben égetett, oly hévvel sütötte fedetlen fejemet melyen a verejték ott csillogott és hűsített, ahogy a lágy szellő csókolta magas homlokom, és fürödtem a légben mint a sas ha prédára vár. Kezem: akkor szemem fölé tartottam, mert úgy égetett, és délibáb gyötört, és láttam a vizet ott a távolban

akkor még forró és arany, most már újra vörös és hűvös
– Látod hol tart már Ő, ki minden nap követi létünk?

de,
nem szólt senki, mert magam voltam a gondolattal
mi úgy folyt belőlem, mint sípból a hosszú népdal

Mi lenne ha újra hajnal lenne? És mi lenne, ha az idő újra délfelé térne? Újra csak perdülnek bennem a láthatatlan dobok és visszhangok kara újra csak a fejemben kopog, de nincs hangjuk, mert elnyomja az érzés, mi újra kifolyik belőlem és nincs megállj

nincs bánat mi én vagyok, nincs öröm mi én vagyok
lassan lebukik mi mindig változik, és lassan változik
ki mindezt nézi. Egyszer még arany és forró, most már
vörös és hideg

De az új nappal újjá születik majd minden.
Csak lassan!
Már tűnik!

Fény és árnyék

jártam a bányák mélyén
hol csak szemed mécszlángja égett
csákányok csattogtak
s szemet fejtettek
hideg fekete köveket
mik izzanak, mint én
sötét van minden percben és mindenhol
hasogatja az ég sötét vásznát az alkohol
csillagok villódnak az új lyukak helyén
pislognak és folyton csak néznek felém
Fáj mindig és nem fáj soha az egyedüllét
ó, hogy ne látnám soha e szürkeség tükkrét
pislog felém a félelem
rám kacsint a sarokból fekete rémem
a halott fehér fényben fekete holló
mond már, mond
hol
hol
ó az a két szem
mely mindig hiányzik –
vagyódtam feléd, mint partra a hajó
mint haza a bölcs Odüsszeusz
fáradt képek lebegnek
húrod elpattant, ó szegény Orpheusz
híres lantod többé dalt nem zeng?
este a nádas eltakarja az eget
eltakar mindent mi kellhet neked
eltakartja az utcákat, a napodat
mely étellel teríti a hétköznapiakat
és átderengett agyamon a rémület,
hogy fény és árnyék játszott csak velem

Szószerk

Ím hát az ember?
Ím hát, ki a világra teremtetett?
Rettenet ez a pillanat
mikor milliárd szilánkból
az élet valamit összerak.
Divatos szónok volt és fent állt a pódiumon
s a nép áhítattal hallgatta
ott állt a pénztáros, a nő
a férfi és a mind ki szomjas
amikor beszélt az emberek tolongtak
nem bűnük hajtotta őket
csak a bűneik megismerése miatt
jöttek, és egyre gyűltek
A pénztáros nyakán táncoltak az idegek
mikor a pénz gyilkos vágyát emlegette
a nő mámoros éjjeleket érzett
s könnyei arcát mosták végig
a férfi gyilkos ölelést emlegetett magában
s izmai elernyedtek szavai hallatára
az élet vámszedői hörögve tapsoltak
mikor Krisztus országát akarta
terjesztetni e meghasadt világra
Bűnről beszélt, a háborúról, a lélek nélküli
életről
sebekről, a hurcolásról, a kéjről
a csiklandó szavakról, a test szerelméről
lebegő gondokkal tele lett a szürke terem,
s az apró lyukakban fény derengett
minden kis szögletben.
Csak akkor eszméltek
mikor már a zenészek hangoltak
fenn a pódiumon.

Az idegen

Ahogy ott állt előttem, nem igazán értettem mit akar
Csapzott hajából az izzadság cseppjei hullottak alá
szájíze talán izzadsággal volt tele, az egész teste fanyar
illatot árasztott, ruhája cafatokban lógott fáradt alakján.
Nem szólt, csak állt ott egymagában és engem bámult
Mit gondol? Mit akar? Mi küldte ide őt...hozzám
Tekintetéből semmit sem tudtam kiolvasni, fásult
képéről lerítt a megvetés minden egyes pillanata,
melyet mások ragasztottak rá. Olyan volt, mint egy
magában álló, a semmiből nőző hósapkás hegy.
Álltam ott, elegánsnak mondott ruhámban előtte,
és semmiben sem hasonlítottunk egymáshoz.
Az én lelkem tiszta, kék lélektóval, az övét benőtte
a vadrózsa tüskés, vékony ága. Én egyenes testtel
álltam, ő görbedt derekával és lehajtott fejével
a szégyen érzetét keltette. Ahogy ránéztem elfogott a retteget,
egész belsőm remegett a félelemtől. „Ki ez? Mit akar?”
Ha nem vigyázok még rám ront és...”Tettetés!”
ez az, tettetni kellett, hogy nem fognék ellene botot,
mert ha meglátta volna, talán előnti a zűrzavar
bódult agyát és rám ront...de volt benne mégis valami,
ami emberivé tette. Volt a tekintetében egy olyasvalami,
amit csak a szenvedő érez, és a szenvedő tud elmondani
valami totális zűrzavar, amivel a semmibe nézett.
Késztetést éreztem, hogy megfogjam a kezét,
Ő is emelte gyenge, vékony kezét, mintha tudta volna
mit szeretnék. Percekig tartott, és mindent belepett a sötét.
szerettem volna megszorítani azt a kezét egyszer és először,
de utunkat állta az a síkos, fénylő tükör.

A párkány széle

A mindenség emeletének párkányán álltam,
Alattam a semmi,
Felettem a minden,
Húzta, húzta egy súly a vállam
Alattam a minden
Felettem a semmi.
Csonkuló gyertyák, pislákoló fények
Ott a mélyben éled az élet
Homályos univerzum aranyokker színe
Úgy jöttem, mint kisgyermek, reménnyel
Elástam kincsem mélyen az égbe
Ásóm nyoma mélyen szántó kékje
Úgy jöttem, mint kinek nincs reménye
Ki várost égis égetne
Por és hamu mi száll a szélben
És megfogtam
Ragados kézzel
És ellöktem
Azt az ólomüveget
Min legendák fénye
Általderengett
Sikoly és hörgés
Hörgés és röhögés
És végül csak röhögés
Fojtott nevetés
Majd csend és szótlanság
Kint a párkányon éreztem fúj a szél
A perzselő Nap szúrós melegét
Egy felhő kergette
Feltekintettem,
Még tíz emelet és ott vagyok

Fent a mélyben,
Felül a minden
Alul a semmi
Alul a minden
Felül a semmi
Párkányom biztonsága tart még egyben
Elejtettem a kezemben lévő követ
És zuhant fel az égbe
Egyre távolodó, bővülő
Feketelyuk
Egy nem létező égitest
Úgy nyelte, emésztette azt a kis porszemet
Majd öklendezve visszaköpte
És repült fel a mélybe.
A mélybe, mely az ég
Az égbe, mely a mély.

Életteremtő rombolás

Ébren alvó hegyek
ormain játszó fénysugár
ott a völgyben ácsolják
a tölgyfa véres darabjaiból
a megváltó bitót
alatta máglya, hogy biztos legyen
s a bűnös
ki az ítéletet várja mellette
szakadt ruhában megvetve
keze tiszta és vértelen
a vád csak mi véresen
az ártatlanra csorgatja ragadós nyálát
„Mit tettél?” – kérdi szünet nélkül

De ő nem felel. Arcán szédült mosoly ül
 elnyűtt testén a sebek, a jelek ott szürkülnek
 s mikor lendül a kar, hogy arcul csapja, hirtelen
 megáll és az arc előtt pár centire és a vér kicsordul
 „Az ítélet: Élet!”
 és kezeit megkötözik
 és lökik fel az emelvényre

Ott fent lesz a megváltás

és	a
a vékony	k
nyakra	ö
szép	t
lassan	é
ráhull	l

és

csak

áll

ott

fent

némán

dobogóján, mely alá az emberek,
 mint a rabszolgák hordják a fát, a rőzsét, mindent
 mi ég, mindent mi hűvös és meleg, a könyveket és

csak	ég	alatta	a
gyönyörű	tűz	felette	pedig
ki nem ártott		és kinek mindenki	ártott
ropog	a	nedves fa	füst
szivárog	fel	egész a	pokolig.

Voltam és leszek

Tízezer éve indultam útnak
Tízezer mérföld mi mutatja utam
Lábnyomomba víz folyt és tó született
Messze Ázsiának füves tájain...
Éltem a sík Szibír rettentő jegén
Hol csak a fagy melegített, s zeném
végigdörgött az elhagyott pusztán
Éltem én Asszírban és Bábelnek
elhagyott tornyán, minek tetején
simogattam az égnek alját. Sumérnek
ékeit agyagba nyomtam írnokként.
Éltem tízezerszer,
haltam kétszer annyit
pár emberöltő és lám, ki emlékszik?
Később mikor nyargaltam fürge,
acélos lovak hátán
vándoroltam újra...vonalak miket húztam
lettek a folyók medrei, feldúltam
a kőházak tornácait és útnak indítottam
még a holtat is.
Láttam a máglyákat és borzadva féltem
borzadva csak örültem, kifolyt kezemből éltem.
Láttam a városokat és várakat
melyek a porból nőttek és oda vissza tértek
Voltam a fájdalom sokak arcán
és voltam a diadal mi felsírt az égin
Voltam a cél és voltam az út
Igazság, mit hazugság követ
Voltam az árulás a barátság kötelén

Testvért eladtam jó pénzért
Voltam én állat és voltam ember
Voltam én a jó és a rossz
A semmi és a tenger
De egyre figyelmezz!
sorsod bárhová sodort is
ne feledd, mit mondok neked:
Ha tüzes szekeren eljön a végóra
s mindenki befogott füllel figyel a végszóra
s mindegyikötök fagyban-tűzben pusztul
én itt leszek, s minden egyes csontomból
újjáteremtem e világot, s leszek a szél,
leszek az áldott napfény, leszek a víz,
és leszek az ember, ki tízezer évig él.

Hajnali himnusz

Csókolom a sugarakat
a Napnak fénye kél
sóhajomat űzi az alkonyi szél
felhőkből takarót hajtok
tavasznak utolsó hónapja
oly andalító, hűs, enyhet adó
az elmémbe fojtott robbanás
folytonos élet és halál
aztán egyszerre születés újra
és gyilkosság
völgyekbe térő roppant hegyek
villanyoszlopok vakító villogása

kémények tűi szúrnak fel agyamig
és nincs menekvés
öröm és vigadalom
bánat és sírás kavarg
bennem, s hol eddig fény csillogott
most a sötét képek vertek tanyát
most még a hajnal hangjai csivitelnek
de lassan már az éjszaka kékje
fest mindenki arcára gyöngé
színeket.
feljön majd a Hold
s a csillagok rajzolnak pontokat
a kormos vászonra
felállítom agyam létráját
és futkosom fel és alá
életet lehelni az apró fénypontokba
majd a halál bűzös leheletét
kifújni lent a Földön.
Itt lüktet bennem
de még oly távolnak érzem,
fény, kacagás, tökély, szépség
sötét, sírás, a tökély hiánya, a rúttság
egyszerre verik a szólamokat
a húrok hangtalan dallamai.
Nyugodt vagyok,
hisz tombol bennem a világ.

Greta Green

A 90-es évek elején születtem egy borsodi városkában. A kórházban csak Nyitott Szemű Babának hívtak, már akkor mindenre rácsodálkoztam. Ez a későbbiekben sem változott. Az általános iskolában rekordot állítottam fel az egy tanév alatt teljesíthető tanulmányi versenyek számát tekintve. Kedvenc tantárgyaim voltak a történelem, a matematika, a földrajz, a kémia, az idegen nyelv, egyszóval minden. Kivéve talán az irodalmat. Azt sosem szerettem igazán. A verselemzés, a fogalmazások a nyári szünet eseményeiről vagy egy-egy színházlátogatásról nem tartoztak a legkedvesebb feladataim közé. De olvasni, azt mindig is szerettem. Sőt, egyenesen szerelmes voltam, és vagyok is az olvasásba. Aztán később, a gimnáziumban az írásba is beleszerettem. Eleinte csak magamnak írogattam, emlékekről, amiket nem akarok elfelejteni. Idén jutottam el arra az elhatározásra, hogy talán érdekes lenne ezeket a fiókban rejtegetett kincseket másoknak is megmutatni. Talán tetszene az embereknek.

Vándorcirkusz

Egy kellemes nyári estén megérkezett a városba a vándorcirkusz. A hatalmas, piros-fehér csíkos sátor már állt, a fények felgyújtva, mikrofonpróba kész. Már csak a nézősereg hiányzott. De ez egy különleges cirkusz volt. Én voltam egyedül a közönség.

Hezitáltam sokáig, hogy egyáltalán elmenjek-e. Pedig szerettem ezt a vándorcirkuszt. Régóta ismertem, sokszor vissza-visszatért az életembe. Tudtam fejből minden műsorszámot, mert mindig ugyanaz volt a repertoár. Nem változott az előadó, nem változtak az attrakciók. Mégis éltem-haltam érte, mert olyan ritkán mehettem el.

Nem messze laktam a cirkusztól. Ha kinéztem az ablakon, láttam, ahogy a sátor csúcsán a zászló lobog a szélben. Láttam, ahogy emberek jönnek-mennek körülötte, nézegetik az állatokat: az oroszlánt, a tevéket, az elefántokat, a pónikat.

Mint mondtam, ez egy különleges cirkusz volt. Egyszerre csak egy néző mehetett be. Persze komoly feltételeket kellett teljesítenie, hogy beléphessen. Először is volt egy korhatár. Aztán az embernek még jó megjelenésűnek, alacsonynak és könnyűnek is kellett lennie.

Én egyszer megfeleltem ezeknek a követelményeknek, így visszajáró vendég lettem. Mindig, amikor rám került a sor, felidéztem a korábbi emlékeket. Csupa jó emlékem volt a cirkuszból. Szórakoztató volt, és sokat nevettem. De volt ott valami más is. Valami rossz, sötét, hideg. Nem tudtam megmondani, hogy mi az, de mindig éreztem, hogy nem kellene visszamennem. Sőt, arra is tisztán emlékeztem, hogy mindig, mikor kijöttem a cirkuszból, a leghatározottabban megfogadtam, hogy akármilyen történjék, többé nem megyek vissza. Csak azt nem tudtam felidézni, hogy miért tettem ezt az elhatározást.

Mióta megkaptam a mostani meghívót, kétségek közt teltek a napjaim. Menjek? Ne menjek? Nem akartam, hogy valami rossz dolog történjen velem. Mondjuk balesetet szenvedjek. De hát eddig is mindig túléltem! És jól éreztem magam! Leszámítva azt az aprócska rossz érzést. De az meg kit érdekel? Végül csak sikerült meggyőzni magam, hogy ott a helyem. Hiszen ez egy különlegesség, és én valamilyen rejtélyes okból kiválasztott lettem. Olyat tehettem, olyat élhettem át, amit mások nem.

Az előadást megelőző este már egészen lelkes voltam. Kellemes izgalom lett úrrá rajtam. A pillangók ott szállkostak a hasamban, és másra se tudtam gondolni, csak a közelgő szórakozásra. Olyan hihetetlenül rendkívüli volt az egész. Válogattam a ruhákat, hogy mi illene a leginkább az alkalomhoz, aztán meg csak sétáltam fel-alá a lakásban. Nagyon izgatott voltam.

Végre elérkezett a várva várt nap és a megfelelő óra. Mikor elindultam, már sötét volt. Egy lélek sem járt az utcán. Óvatosan, hangtalanul lépkedtem. Nem láthatott meg senki, mert akkor odalett volna a varázs. Néhány perc múlva megérkeztem a hatalmas sátorhoz. Mozdulatlan és csendes volt minden, mintha nem lenne ott senki. De én tudtam, hogy ez csak mágia. Félrehúztam a bejárat egyik szárnyát, és beléptem. Odabent harsogott a zene, és színes fényárban úszott az egész hely. Pattogatott kukorica és vattacukor illata úszott az orromba, és még egy másik ismerős, kellemes illat. A pónik és a tevék körbe-körbe sétáltak a porond körül, az elefántok méltóságteljesen álltak a bejárat mellett, ormányukat a levegőbe emelve, mint egyfajta fogadóbizottság. Az oroszlán hangosakat bömbölt a ketrecében, és rettentő mérgesen nézett. Minden szükséges eszköz már a porondra volt készítve. Körben, a nézőtérén egy lélek sem ült.

Vettem magamnak a pattogatott kukoricából, leültem az első sorban, a porondmester előlépett az árnyékból, és a műsor elkezdődött.

Az első műsorszám az állatidomítás volt. Oroszlánként kerülgettük egymást. Olyan rég volt az utolsó találkozás, hogy már nem is számítottunk ismerősöknek. Csak szagolgattuk egymást, és vicsorogtunk. Aztán láttuk, hogy nem jelentünk fenyegetést egymás számára, így kicsit közelebb merészkedtünk.

Aztán jött a zsonglőrködés; a szavakkal. Még nem igazán tudtuk eldönteni, meddig mehetünk el, hol vannak a határok. Régen ez sosem jelentett problémát, de most már vigyázni kellett az egyensúlyra.

Mindketten egy-egy vékony pálca tetején a legszebb porcelán tányérokat próbáltuk megtartani. Az elején még könnyen megy. Aztán, azt hinné az ember, minél tovább csinálja, annál inkább belejön.

De a szavakkal ez nem így van. Hiába ismered a másikat, ha éppen rossz kedve van, lehet, hogy olyan dolgokat is komolyan vesz, amit viccnek szántál. Éppen ezért minél tovább tart a zsonglőrködés, annál nehezebb megtartani azt a bizonyos tányért. Mert amikor már úgy érzed, hogy ráéreztl a technikára, éppen akkor inoghat meg a pálca a kezeden.

Közvetlenül a zsonglőrködés után következik a hasbeszélő műsorszám. Egymással szemben azért mégiscsak rutinos zsonglőrök vagyunk, így mindkettőnknek sikerült megőrizni a porcelánokat. Szinte észrevétlenül csúsztuk át a hasbeszélő előadásba. Amikor már kezdenek felidéződni az emlékek, és már nem szükséges ténylegesen megszólalnunk ahhoz, hogy értsük a másikat. Ez mutatja meg, valójában milyen szoros is két ember közt a kapcsolat.

Az első izgalmak után, mintegy pihenésképpen porondra léptek az elefántok. Lassan, komótosan, nyugodtan sétálgattunk körbe-körbe, egymás után. Ez volt az átvezető műsorszám. Felkészültünk a következő megmérettetésre.

Jött a bohóc. Megnevettetett. Mi mást tehetett volna? Hiszen ez a feladata. Már a megjelenése is, az a sok színes vászonkockából összevarrt kezeslábas. És a nagy, piros orr. Nevetségesen óriási cipő a lábán, amiben alig bírt menni. Úgy nevettem, hogy már fájt. Fájt a hasam, és az arcom is. Nem bírtam abbahagyni. Aztán meg viccekkel szórakoztatott. Ismertem már minden viccét, de nem tudtam megunni. Újra és újra csak kacagtam. Ránéztem, mélyen a szemébe. Olyan szépen csillogott. Úgy éreztem magam, mint az első találkozáskor. Minden ugyanúgy történt, mégis lenyűgözött. Ez volt az egésznek a varázsa.

Apropó varázslat, épp csak hogy kitöröltem a szememből a nevetés könnyeit, már jött is a bűvész. Sötét öltöny volt rajta, fehér ing, csokornyakkendő és cylinder. Már ezzel megigézett. Aztán az egyik kezével benyúlt a zakója ujjába, és egy csodaszép rózsacsokrot húzott elő. Szóhoz se jutottam, csak bámultam rá megbabonázva. Olyan gyönyörű szemei voltak, hogy nem volt szükség arra, hogy az órát lengesse előttem. Anélkül is hipnotikus állapotba kerültem. Bármit hajlandó lettem volna megtenni, amit csak mond. De ő sosem használta ki a helyzetét, igazi úriember volt. Inkább lekapta a fejéről a cylindert, és sorra húzta ki belőle a nyuszikat. Aztán nagyra tátotta a száját, és kihúzta belőle a világ leghosszabb, színes zsebkendőkből csomózott kötelét. Végül egész közel hajolt hozzám, egy kósza hajtincset a fülem mögé simított, majd egy pénzérmét húzott ki onnan. Lenyűgözött minden trükkjével.

Később járt már, de egy cirkuszból sosem hiányozhatnak a légtornászok. Eljött ez a pillanat is. Odasétáltunk a létrákhoz, felmáshztunk, és megragadtuk a trapézokat. Aztán ugrottunk. Gondolkodás nélkül. Egy percig sem volt kérdés a bizalom. Tudtam, hogy el fog kapni. És el is kapott. Ő mindig elkapott. Himbálózunk kicsit, élveztük a szabadságot egymás társaságában, majd leugrottunk a védőhálóra.

Még ki voltam pirulva az izgalomtól, de már búcsúzóra fogtam. Hiszen lassan hajnalodott, és nekem még az éj leple alatt haza kellett érnem, hogy ez az előadás a kettőnk titka legyen. De még hátra volt az utolsó műsorszám, a késdobálás. Hirtelen kihagyott egy ütemet a szívem. Nagyon megijedtem. Hiszen én nem is tudok jól célozni. És eszem ágában sem volt fájdalmat okozni neki.

Míg ezek a gondolatok átsuhantak az agyamon, észre sem vettem, és én lettem a célpont:

Az érzélem megvan.

Kés.

Szeretem őt.

Kés.

Igazán nagyon szeretem.

Kés.

Vérzett a szívem. A sérülések súlyosak voltak, de felkaptam a köpenyem, és elrohantam. Aztán teltek az évek, és én másra sem emlékeztem, csak a zsonglőrködésre, a hasbeszélésre, a bohóc vicceire, a bűvész érméjére és a trapézra.

Legközelebb, mikor újra a városba érkezett a vándorcirkusz, újra elmentem.

Horányi György

Csak annyira vagyunk erősek,
amennyire oltalmazzuk a gyengét.
Csak annyira vagyunk áldottak,
ahogyan áldunk másokat.

2014

14 lett
darabokra hullnak
a sárban ázott évek
mába hasítva hálnak
a vágyak a remények
a sodró szellőkből
háborgó szél lett
de a sok vihar után
világos már a múlt
14 lett
értéke veszett a jónak
eltűnt lágy zenéje
a szóznak
a mindig simogatónak
és a szakadozó gondolatban
didergőn vacog
a jelen
emberközelben az embertelen
14 lett
ó mi jöhet még
kérdő a tekintet
és akik itthon maradtak
azok fülébe
hamisság dallama
cseng
14 lett
a tegnap kimúlt
sír emléke – emléke sír
hantja sincs már
csak pora száll
a változó szélben
a megdermedt létben
csak az lép
aki szeretni mer

Egy szegény ember lírai monológja 2014

Nincs már rezsim
de van még hazám.

a rezsómon a fazékban
híg leves, tetején
mint száraz levelek
kevéske zsír szirmok úsznak,
alatta
a gyenge gáz lángja
alig égeti kezem
sebaj majd megeszem
langyos- melegen.

Szobám hideg
mint gazdag házban
a márvány.
tetőm már rég beázik
a vakolat is fázik
repednek falai
és utcára látnak a rések
de a szemérmes téglák közt
bevillan a hajnali fény.

Itt élek én
köztetek árván
köröttem árad a közöny
mint a járvány
és testemet a járdán
büszke lábak lépik át

Itt halok meg inkább
mint a londoni
vagy a berlini utcán
itt még értik kérő szavam

s ha jajgatok,
csendül a kövön
pár forint

Mindegy, ó mennyire mindegy
hogy a hideg lakásban,
vagy az utcán
a málló takaró alatt,
vagy a nejlon zsákban
múlik el az életem
de pár óráig még
álomban
álmodom
van még remény
mert megtaláltam
ŐT
és utamat feléd
és könnyet bánatot
feledve mind,
és szeretni
Téged
és azokat is
akik átlépték
sebzett testemet.

Rikkancs

Megnyílt
az új éjjelnappali
itt amit megfog
csak most
csak itt
azt el is viheti!

Bárki árulhat
itt hazát
árulhat
demokráciát
de vehet is
akármilyen izmust
puha vagy kemény
diktatúrát
akár fasizmust
de van itt
náci karszalag
aki látja
az szaladhat
de kaphat
még
helyben gyártott
személyre szabott
alkotmányt
meg nagyítót
melyen át
nagygyá teheti
a hitvánnyt
nagy itt
a választék
és ha ereszt
az ereszték
van bőven dugó
alkalmi besúgó
és adóprás
is kapható
de van
a résekre rács
van itt sarló is
meg kalapács
bárki vehet

bárki mehet
most
itt a vég
már el is kelt
kiárusításban
a köztársaság
és minden más
de láthatnak itt
még egy olcsó
szobor állványt
bárki
rárakhatja magát
a fekete márványra
a fehér lovát

most érdemes
vásárolni
de ha valami
mégis megmaradt
a kukából
még turkálhat

ó
ha ezt
megérhette volna
a Mátyás
a Rákosi
a kedves
a híres
moszkva-barát
aki egyszer
már eladta
ezt a
kócerájt

Csináljunk valamit!

Csináljunk valamit,
valami nagyot,
eget verőt,
forradalmat;
el nem késve,
hosszú időre
az agyakba
belevésve.

Jó szorosan
legyen a kézen
a bilincs,
legyen házunk,
ahol nincs
kilincs,
csak kincs,
csak kincs,
ahol a kutya
nem ugathat...
betonba
a forradalmat!
Hozzanak be
ide mindent
azok is, akiknek
semmijük sincs.

Emlékeim

Meleg van.
A délutáni szellő
akár a nagy fa árnya,
kedvesen simogat.
Dunáról jön a csend.
A folyam zöldes fodrain néhány
parányi felhő békésen megpihent.
A harsány mély szemközti erdő
büszke fái egymásnak szorulva,
mint erős sereg, aki támadásra kész,
nyúlnak a párás ég felé.
Árnyékot vet oldalára a kert alatti
kis kápolna tornya,
keresztje az égre feszít.
Csak ülök itt, s hűs szobából nézem
a fény és árnyék játékait.
Nézem, ahogy három ágán
az almafa hogyan óvja,
érleli sárga piros gyümölcseit.
Régi emlékek úsznak szívem felé.
A hatórás személyhajó dohogó zenéje
múltamba belehasít.
Akkor is: még mint hároméves gyermek
itt álltam ahol most élek.
Táguló Duna-kék szemekkel néztem,
milyen elérhetetlen az ordasi kanyar.

A hatvan év, ami azóta elfolyt
olyan viharos, hullámos volt,
csendességeim között.
De mindenén át hála tör át a keresztlátán:
már ismerem Őt.
Ő ott volt, mikor életem éles
sziklahasadékokba szorult.
Ott volt, amikor lelkem sötét barlangvölgyeibe
tekintetem lefelé fordult.
Amikor rémálmaimban sikoltva vergődtem.
Folyton harcoltam de, sohasem győztem.
Ő ott volt, és széthasította e rémisztő időt.
Ő ott volt, amikor sikereimben gázolva
elhittém, csak én vagyok,
Aranyló kezem magaslatoiba repít.
Ő ott volt, amikor lezuhantam, de
nem ütöttem meg lábamat a kőben,
amikor ez élettől részegen tántorogtam,
Ő bölcsen várta, hogy ugyanaz az élet
hirtelen kijózanít.
Ő csendesen szólt, amikor én kiáltoztam.
Ő kiáltott, amikor magamban is elhallgattam.
Most itt vagyok, és nézem
hűs szobám ablakán át
a múltat úsztató Dunát.
Bennem a sok emlék elcsendesül, halkul,
s hagyom, hogy szívemre szálljon jelenléte
és az örök szép idő.

Köves utcák

Mint Dunán a zajló jég,
úgy torlódnak egymáshoz,
a mindent és mindenkit elhordozó,
homokban szorongó
csúszós, simára kopott utcakövek.
Az izzasztó nyári nagy melegben,
az esők után, följük lebben a pára,
de ha rájuk borul a lombok árnya,
a lágy – puha, a hűsen takaró,
megenyhül forrósága,
és a déli szél mindent eltakarít.
Az út fölé feszített lámpa
bekacsint az esti félhomályba,
és ha álmos fénye kialszik,
az éjszaka mindent beborít.

Furcsa utcák

A tetők, mint a fűrészek fogai,
felhőharapásra is készek.
Kéményük sincs.
Talán nincs is bennük élet?
Szégyenkeznek a meztelen téglák,
mert a földutakra omlott
a régi vakolat.
Félősen bújnának
az árnyak mögé
a csupasz falak,
de a száraz ágak között
a leleplező őszi fény
réseikre tapadt.

Egy nyári nap

Vörös szoknyájában
illeg a hajnal,
szemérmes pírral
fürdött a kanyarban.
A sok kicsi felhőnek
vízfodros a tánca,
bebilleg árnyéka
a nap sugarába.
Huncut kis vakondok
vájtkak titkos járatot,
hátuk fölött a kert fűvén
domborodtak földkupacok.
Fecskék és verebek
szálltak a fára,
fekete bogárrajok
készültek vacsorára.
Este lett. Megnyíltak az ablakok.
A huncut szellő
a vén hold-köszöntő, besurrant,
és megzizzentek a súlyos paplanok...
Jó éjszakát kívánok.

Horvát Gábor

1987-ben születtem Kecskeméten. A mai napig a „*Hírös Várost*” tudhatom otthonomnak. A családom révén szorosan kötődöm a környékhez is: anyai nagyszüleim Kiskunfélegyházán éltek, gyermekkorom gondtalan nyarait pedig Tiszaújlakon töltöttem. Sok erőt és ihletet meríték ezekből a kedves helyekből.

2010 ősze óta, egy barátom javaslatára írok novellákat. Azóta több alkalommal sikeresen szerepeltem irodalmi pályázatokon. 2012 szeptemberében a Garbo Kiadónál jelent meg első könyvem, mely a *Kulákkönnyek* címet viseli. Ebben a kecskeméti parasztpolgárság XX. századi történetét tekintem át emberi sorson keresztül.

A lelki békém megteremtéséhez elengedhetetlen az alkotás. Korábban történelmi, politikai és jogi elemzésekkel foglalkoztam. Mára ezek helyét vitathatatlanul átvette a szépirodalom. Szeretek újragondolni bibliai témákat, ebben a szellemben született *Az örök Hang* című írás is.

Az örök Hang

Kezdetben minden feszülten várt a sötétségben. Várt, hogy szörnyű robaj közepette megszólaljon az a teremő hang, ami az Idő kezdetét hozza magával. S hogy beleírja az első szavakat, majd sorokat az élet lenyűgözően tiszta, érintetlen könyvébe.

Némaság telepedett az életre, miközben lebegett a semmiben. Vártak hideg és forró közetek, hogy csillagok és bolygók formájában kitölthessék a mindenséget. Vártak folyadékok, hogy éltető esővízként hullhassanak alá az égből, vagy ereken száguldó vér-cseppekké legyenek. Várt az ég is türelmetlenül, hogy boltozatként borulhasson módos és nincstelen fölé, hasonlóképpen a föld, hogy porából egy ember nevű lény álljon össze.

Minden felsorakozott már, mégsem történt semmi. Csak tehetetlenül sodródtak a sötétségben. Néma volt mindegyikük. S ezzel együtt lelketlen és életképtelen. Egyre erősebben vágyakoztak hát a mindent megrengető szózat után, melytől a rendet és a rendeltetést remélték. Bízta benne, hogy az a Hang majd kiosztja a feladatokat, ezzel örökre elrendezve a tébolyult összevisszaságot. Szigorú rendszert ígért az Idő kezdetének pillanata, elválasztva a forró csillagot a rideg bolygótól, a hús esőt a lüktető vértől.

Az élet hatalmas könyve azonban egyre csak lebegett a vizek fölött, de lapjaira nem íródott még egy szó sem. Nyomasztó érzést keltett. Pazarlásnak tűnt egy hatalmas kódex, tele szűzien tiszta lapokkal. Minden életre vágyakozó úgy érezte a mozdulatlanságban: ideje lenne már útnak eredni. Némelyik próbált szólásra emelkedni, mindhiába. Szánalmasak voltak.

Egyre csak váraкоztak, némán óhajtoztak, hogy végre legyen miről mesélni, és legyen mit lejegyezni a könyvbe. Csodálatos történeteket az anyag erejéről: legendákat, hogy mire képes a kő, a víz és a vér. Ódákat az ég és a föld erejéről, kettejük fájdalmas távollásáról és a mindig a másik után vágyakozó szerelméről.

És igen, az üres könyv önjelölt szerzői vártak arra is, hogy dicsőséges sorokat jegyezzenek fel ennek a furcsa szerelemnek a gyermekéről: az emberről. Arról, hogy hogyan hajtja uralma alá a többi létezőt. Miként győzi le és veszi birtokba azt, ami vele együtt itt a homályban annyira vágyja a történet kezdetét. S ezzel hogyan viszi véghez és árulja el egyben mindazt, ami rábízott.

Minden vágy és minden sóhaj ellenére nem hallatszott az a Hang. A semmiben váraкоzóк féltek, hogy nincs kellő akarat vagy elég erő, hogy elkezdődjön a történet. Sötétség és bizonytalanság uralkodott körülöttük. Nem is lehetett volna még semmit arra az első lapra vetni. De az élet reménye már ott lebegett rég a fojtogató csendben.

Annak ígérete volt ez, hogy ha a teremő Hang elérkeztnek látja az időt, eloszlatja a homályt, és belevési az első szavakat a könyvbe. Akkor is, ha tudja: talán hiábavalóság. Látta, igen, már a vaksötétben is látta előre, hogy hová fog vezetni, ha szólásra nyitja a száját: elindítja az Idő kerekét, mely hamarosan lejtőre kerülve maga alá temet mindent, ami életet nyer. És tudta azt is, hogy alig lesz néhány bekezdés abban a könyvben, a tagadás máris felüti a fejét. Előre hallhatta azt a gyilkos kérdést: „*Csakugyan?*”, s azokat az ostoba gondolatokat, melyek ebből hajtottak ki.

Még el sem kezdődött az ember regénye, de az örök Hang tisztában volt vele, hogy mit kell hamarosan a lapokra írni. A csalódásról és a fájdalomról szólnak majd az első történetek. A porból gyúrt gyermekek engedetlenségéről és számkivetettségéről. Az irigységről, s arról, hogyan veszi el egyik a másiktól a legdrágább ajándékot pusztán a szívébe beszüremkedő sötétség miatt.

Csend uralkodott. Nem kezdődött el semmi. Minden várakozott, de már mindegyik sorsa eldőlt ebben a némaságban. S ennek tudatában egyre erősebbé, egyre nyomasztóbbá vált a gondolat: nem hiábavalóság elkezdni? Nem lenne ugyan bölcsebb hallgatni, s hagyni, hogy a sok ostoba tétlenül várakozzon és vágyakozzon a helye után az el sem kezdődött idők végezetéig?

Hiszen úgyis elárulja majd a küldetését! Kiforgatja a rendelését és félreérti a feladatát. És ami a legszörnyűbb: elkezdd tagadni. Tagadni fogja úgyis, hogy önmaga által nem indulhatott volna el az útjára. Igen, bizonyosan elfelejti majd a sötétben várakozás kínját, s az elnyert életet szükségszerűségnek tartja majd. És teljes meggyőződéssé érleli magában a gondolatot, hogy rendelkezhet felette. Hogy ura és forrása a rendnek.

Hiábavalóság, minden bizonnyal hiábavalóság!

Nézzünk csak rá! Hiszen olyan szép az az üres könyv! Tiszták a lapjai, semmi sem piszkolta még össze őket. Nem írnak benne Ádám bűnéről és nem alvad az oldalakon Ábel vére. Nincsenek benne Noé kortársai, sem az aranyborjú képe. Nincs itt a kardjába dőlő Saul, ahogy a minden áldás ellenére bűnbeeső Dávid király története sem. Nem látjuk még a szétszakadó országot és a lélekölő fogságot. Nem szólnak a sorok a szörnyűséges Jezabel tetteiről és a Baál előtt táncoló ostobákról. Nem bántja a szemünket a sok kegyetlenség, nem keserít a sok siralom.

Pedig ha megszólal az a Hang, és útjára engedi az itt toporgókat, ilyen bekezdések szennyezik majd az élet könyvének legelső lapjait. És ami ezek után következik, értelmetlen szavakra szabdalja azt a regényt.

Hirtelen erős fény hasítja ketté az örök sötétséget, s csodálatos énekszó töri meg az értelmetlennel tűnő várakozást. Dicsőítő szózat és szörnyű robaj hangzik mindenfelől, majd megszólal az örök Hang, melytől egész valójában megremeg minden.

Megkezdődött hát az első nap. S ezzel az első szavak is papírra vettettek:

„Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.”

Horváth Zsuzsanna

Horváth Zsuzsanna vagyok. Tapolcán lakom.

Könyvespolcomon sorakozik egy-két olyan Antológia, melyben olvasható néhány versem. Ezek nagy örömet okoznak. Jóleső érzés ilyet megtapasztalni. Talán még motiválnak is újabb versek írására.

Verseimmel úgy vagyok, ha bárkinek is egyetlen sora megfogalmazást nyújt egy általa megfogalmazhatatlan mondanivalóra, akkor már megérte megalkotni.

Beengednélek

Beengednélek

A gondolataim rejtekébe

Egy érintéssel, egy öleléssel

Úgy, hogy közben nem beszélünk.

Látnád a lelkem

Látnád benn az árnyat és a fényt

Mit arcom nem tükröz csak úgy

Hisz, jobb, ha óvja és félt.

Hallanád hányszor kiáltottam

Senkinek el nem mondhattam

Csak magamat gyötörtem vele

Árnyékba húzódtam vele.

Látnád hányszor könnyeztem

Könnyemben hányszor fürödtem

S az okot mélyen hagytam

Soha el nem mondhattam.

De hallanád a mosolyom is
Cinkos sejtető's nevetést
Tudnád, hagytam az irigyeknek
Sok ezernyi fejtörést.

Láthatnád,
Ha bebújnál a gondolatomba
Hol a szívemben a fény
És hol az árnyék.

Látnád mitől ragyogtam
Emelt fejjel haladtam
Az akadály sem volt más
Tanulságos, izgalmas kihívás.

Hiszen az ember két helyen él
Fényben és az árnyban
Maga dönti el, hogy éppen
Mit lát önmagában.

Kaposi Ildikó

Manótánc című versemet két csodaszép lánykámnak ajánlom, Ildónak és Katának!

A versről annyit kell tudni, hogy egy pályázatra készítettem. Nagyobbik lányom nagyon örült, és lelkesedve mondta: "Anya, biztosan te leszel az első, de ha nem, nálam az vagy!"

Szeretlek benneteket!

Ébredés

Elárultam magam, kibeszéltem,
Felfedtem a lelkem, teljes egészében.
Olyan vagyok most, mint levéltelen fa,
Ki a telet eddig végig aludta.
Csupaszon állok, de a múltamtól szabadon,
A régi életemből csendben távozom,
Feledem a múltból a sok rosszat,
Mit nekem szántak a rosszak.
Többé nem tart majd fogva senki és semmi,
De jó végre EMBERnek lenni!
Tavaszi zsongással együtt ébredni,
Jövőm hajtásait bokrétákba szedni,
Máshogy tekinteni le a nagyvilágra,
Ez egy új élet tiszta imádsága.
Lelkem tükrében halvány derengés,
Szívem mélyén erős földrengés,
Valami történik...
Változom?
Gyökereimből tovább táplálkozom.
A boldogságtól virágba borulok
Illatomtól már-már elbódulok,
Itt nem állok meg, most már rohanok...
Finom, édes termés, csak úgy roskadozok,
De így nem jó! Mire ez a sietség!
Csak lassan, míg beérik a termés.
Lelassítok, meg is állok,
Innen nézem a világot.
Nyitva az ajtó, kilépek rajta
Szívemet a szeretet hajtja,
Friss levegőn erőre kap a lélek
Világgá kiáltom, hogy: ÉLEK!

Álmomban láttam

Álmomban láttam
Egy csodaszép fát
Éreztem levelei zöldellő illatát,
Ölelő karjainak sugárzó melegét,
A biztonságot rejtő selymes ölet.
Lombszívével a világot szerette,
Törzsében parázslott az élet lelke.

Álmomban láttam,
Hogy ezt a fát
Élettel töltötte meg a vágy
Zajlott az élet boldogan.
Sokan voltak körülötte, túl sokan.
Egy este Önimádók bálja készült
S a Pokol tüzén az önzés épült.

Álmomban láttam,
Hogy ezt a fát
A rohanó világ rágta át.
Csak bántották, nem tisztelték már,
És fészket rakott a birtoklási vágy.
A fáról véreső hullt szüntelen.
De mulattak körülötte büntelen.

Álmomban láttam
Hogy ez a fát
Egy gondolat cikázta át.
Elinduljon? Mit tegyen?
Itt a lét most örömtelen.
Egy régi emlék tört fel belőle.
Lassan, lomhán lépett előre.

Álmomban láttam
Egy csodaszép fát
Mit ma csak kevés ember lát.
Száguldó évek, évtizedek
Hová, és miért is siettek?
Most nincs ott a fa, de nekem hiányzik.
Megkeresem, hogy hol virágzik.

Álmomban láttam
...Megtaláltam.

Manótánc

Ébredő időben hét rét fölött,
Lila virág világ szirmai között szövött,
Aprócska manócska járja
Akácméz táncát, varázsra.

Csoda a szarvas, s a csorda
Az út szélére sodorta, mondva.
Kicsi bárányok pihe-puha,
Palánkon ugrálnak, ide-oda.

De egy régi dallam kúszik, úszik
Mint egy rítus foszlány, ringatózik.
S a csillagok, mint illatok illannak tova,
Hova manócskát viszi aprócska lova.

S a fákon járó ábrándot, kesze-kusza
A háztetődre cseppenti az álmok ura,
S szobádba lép, mert várja, hogy a bálon,
Szemedre ülve táncba vigyen az álom....

Kisháziné Vincze Julianna

Mindennek, ami a Földön létezik, megtalálni az ellentét-párját, legyen az élő, élettelen, vagy akár jelenség, érzés.

Ezeknek a pároknak a tagjai a mondás szerint vonzzák egymást, szerintem viszont van, amikor csak kényszerből „járnak együtt”, de kétségtelen, hogy elválaszthatatlanul összetartoznak, akár a fény és az árnyék.

Olyan verseket szedtem hát csokorba, amelyek néhány ellentétpárról – többnyire éppen a fényről és az árnyékról – szólnak.

Naivitás

Szeretem én a világot,
mit a szemem eddig látott!
Várost, mezőt, dombot, erdőt,
égen száguldozó felhőt,

házakat és tág tereket,
égig nyúló sziklás hegyet,
szóval ami szép itt terem,
e gömbölyded lakóhelyen!

Embert, benne érzéseket,
ámulatra nyíló szemet,
másra nem taposó lábat,
kezet, amely csakis áldhat,

amely el nem venne semmit,
mi a másé, csak teremt itt,
mint az Isten. Hasonlóan
segít mindig, hogyha baj van.

Létezik egy másik világ,
hol az Isten hiába ád,
nem jut annak, kinek szánja –
Millióknak bánatára.

Hogy' lehet, hogy két világ van
e hatalmas planétában?
Mindkettőnek Isten-atyja
hogyan lehet, hogy ezt hagyja?

Hogy' jut egynek minden jóból,
a másik meg nemhogya spórol,
de enni sem igen jut neki?
Az Isten ezt hogy' nézheti?

Ember! Választ ne keressél!
Az a fontos, Te mit tettél!
Ki e verset olvashatja,
a jobbik világ boldog tagja.

Becsüld meg hát, amit kaptál!
Valami jót hátrahagyjál!
Segíts, ha valaki kéri!
Ne tudd a szenvedést nézni!

Így lenne a világ kerek:
Hogyha vannak jó emberek,
akik nem gyűjtik a javat,
s így másnak is elég marad,

hogya a Föld apraja-nagyja
velem együtt elmondhassa:
„szeretem én az egészet,
ezt a pazar földi létet”!

Naplemente

Ott, hol a kék ég éri a Földet,
Nap koronája nézi a völgyet.
Múlik a nappal, zsendül az este;
Félszike búvik csendben a fecske.

Fél-karikára szűkül a szép Nap;
Már csak a zöld lomb az, ami fényt kap.
Szürkül a tájék, fogynak a színek;
Elpihen minden. Lassul az élet.

Fényszemű házak néznek a kertre;
Árnyak az utcán, félelem-keltve.
Fenn a kerek Hold őrzi a várost;
Emberek álma csak, ami jár most.

Fény és árnyék

A fák koronája megszűri a napsugarat;
Át- meg átvillan a fénye a lombok alatt.
Játszik a fénnel az árnyék szertelenül:
Csillan a fűszál, aztán árnyékba kerül,
Majd újra rásüt a Napnak tűsugara,
Mígnem lebukik estére a tűzkorona.

Ekkor a sápadt Hold veszi át szerepét:
Rákerekíti a tájra sárga szemét.
Amit megles a Földön a lombokon át,
Halványan veri vissza a lágy sugarát.
Nincs ennek a fénynek olyan nagy ereje!
S mellette az árnyék már gyászos-fekete.

Így játszik az élet meg az emberi lény.
Kezdetben ragyogóan rásüt a fény;
Mellette az árnyék csupa játszi, vidám,
S gyönyörű az öröm a Napnak sugarán.
Majd feljön a Hold: a remény meg az árnyék
Mind feketébb – de a kis fény is ajándék.

Magány

Amikor a rózsabokron a bimbóm kinyílt,
Társaim közt illatoztam én is odakint.
Majd a gazdám éles kése belém hasított!
Szobájában, zongoráján vízbe állított.

Tövisekkel ékesített, szép rózsabokor!
Gyönyörű volt! Mint egy szabad, eleven csokor!
Mít mondhatnék? Élek itt is. Szépen virítok.
Díszítem a kicsi szobát. Hűvösben vagyok.

Milyen lehet most az élet vajon odakinn?
És a napfény! Úgy hiányzik! Meg a társaim...
Egymásban gyönyörködik most – tudom – valahány...
Míg engem itt elhervaszt a fájdalmas magány.

Szürkület

A szobába az ablakon át
Beragyognak az utcai fák.
Koronát kap a lomb, a bokor:
A Napunk gyönyörű sugarát.

Idelátszik a távoli Nap,
Lebukóan az ágak alatt.
Csodaszép, ahogy nyílik az est,
Mit az éj meg a Nap színe fest.

Ballag a csillag...

Ballag a csillag az égen;
Fényteli tükre a Hold.
Lábnyomán sarjad az éjjel,
Napsugarat, ha kiolt.

Szállnak időtlen az órák...
Hamvad a csillagi fény.
Léptei csak topogások,
Majd elfogy a Napnak ölén.

Ballag a Nap ragyogóan;
Ő most az ég ura fönn.
Ámde a csillag feléled:
Huncutul rája köszön.

Széthull a Nap koronája,
Már nem oly fényes az ég!
Szép sugara egyre gyengül:
A csillag megint színre lép.

Így megy az éjbe a nappal,
Éj a nappalba megint.
Lüktet, mint emberi élet:
Elmúlik, s új születik.

Tündértánc

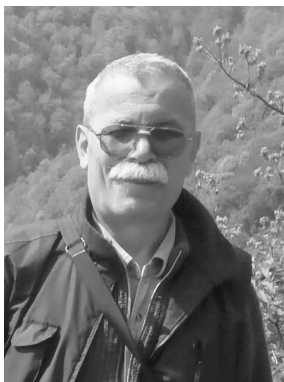
Szép, kerek-erdei, kicsi tisztáson
Színes szalag lebeg tizenöt lányon.
Lépnek a lábak a puha, zöld fűben;
Őzsuta, kis gida les az erdőben.

Nézik csodálva a gyönyörű táncot:
Nesztelen járja a tizenöt lány ott.
Hold süti arcukat, derekuk hajlik;
Lombsusogás, ami zeneként hallik.

Múlik az éjszaka, kel a szép hajnal.
Lassul a tánc, és a zene már elhal.
Majd a nap rásüt a kicsi tisztásra:
Őzsuta, kis gida legelész rajta.

Tündér volt hát az a tizenöt lányka!
Létük az éjszaka örökös titka.
Táncukat emberek sohasem látják,
Léptük helyén csak az ibolyák szirmát.

Kolumbán Jenő

Miskolcon élő nyugdíjas vagyok.

Egy nem mindennapi nap

Ez egy mindennapi nap.
Tudok ám nevetni is.
Fogatlan száj nem harap,
a néma száj, nem hamis.

Nevetni mint egy bolond?
Legalább viccet mondjál.
Az élet cirkusz porond,
kérlek, szépet hazudjál.

Mi mind viccesek vagyunk,
pózolva lökünk dumát,
egy poént ki nem hagyunk.
Rajtunk röhög aki lát,

és tudja, minden poén
szánalmas próbálkozás,
hogyan eldugjuk ami én,
és legyünk valaki más...

E nap nem mindennapi.
Győzött a depresszió
megint, és semmi hepi,
és ne mond, hogy élni jó.

Ha vannak pillanatok
hát neved, ha van kedved.
Én magamban dúdolok
egy igaz, és jó verset.

Régen nem vagyok bohóc.
Rondát nem festem szépre.
Szívem helyén nincsen kóc,
nem mondom, hogy megérte

szépnek, igaznak lenni.
Az élet furcsa játék.
Ha kedvem van nevetni,
az egy ritka ajándék.

Ajánlat

Méregetsz, és kidekázol.
Látom, kellek talán neked.
Ezért gondoltam, hogy mától
felparcellázom szívemet.

Pályázhatsz jó nagy telekre
a legnaposabb oldalon,
ott jól el leszel nevetve,
és szeretni foglak nagyon.

Csak ne tévedj az árnyékba
mert ott élnek a rémeim,
ott magad maradsz magadra,
felfalnak a félelmeim.

Tiéd a napos rész legyen
ott mindig az enyém leszel,
az árnyék maradjon nekem,
ahol neked a csend felel...

Ne kövess oda te engem
az maradjon a birtokom.
Ott nem élhet meg szerelmem,
mert ott lakik a fájdalom.

Megkeresem

Az én morcos vén fejem
élet, öledbe hajtom.
Derítsd szomorú kedvem,
fújd el embernyi gondom.

Hallom egy madár dalol,
nap melegít tar fákat,
a tavasz már itt lohol...
Zavard el ami bánat!

Mosolyból építkeznék,
és lágy simogatásból,
rossz kedvet elzavarnék,
jöjj hát tavaszi mámor!

Kinyílt már a hóvirág,
a gyöngyvirág sincs messze.
Szívemen meleg fut át,
és langyos már az este.

Csak valami hiányzik.
Az édes szép szerelem,
de úgysem tavaszodik,
míg én meg nem keresem.

Lehet?

A tavasz most letámadott,
de én már nem hagyom magam.
Langy meleggel és virággal
megvesztegetne, hasztalan.

Reméltem éghet még a tűz,
de nem szít senki parazsat.
Lassan kialszik már a láng,
az emlék ami megmarad,

a régi tavaszról. Akkor
nyargalt bennem fürge vérem,
és legyőzte vágyam mindig,
hiába volt a szemérem.

Rejtett zugban porosodik
régén a szerelem bennem,
és nem török lándzsát érted,
szalagodat én nem kérem.

Nem tudok bajnokod lenni
a hitem benned elveszett,
csak messziről nézlek lágyan...
Lehet, hogy mégis szeretett?

Kőr

Kívánlak téged boldogság,
hogy melegítsd meg az estét.
Puha karoddal ölelj át,
mintha te is őt keresnéd.
Akinek neve egy veled,
összeforrtatok mint ikrek.
Remélem más nem kell neked
kívánlak kedves, kereslek.

Komáromi János

ég alatt

ég alatt bujdokló álmom
megtalál ha hóként hull alá ártatlan létem
vagy perzselő Napként éget a felismerés
hiába fedik el aszott hétköznapiak a feltörő vágyakat
semmi nem nyesheti le a kibomló szárnyakat
amik az ég fölé repítenek
ahonnan alábuknak az emberek
és zuhannak a valóság kőkemény talajára
hogy azután újra meg újra talpra állva
ismét felnézzenek az égre
és vágyódva gondoljanak a Fényre
ami odafenn egy pillanatra megérintette őket
ahol már nem hallani a könnyörgőket
mert ott már nem hiányzik semmi
nem kell a Van és nem kell a Lesz
elég csak egyszerűen Lenni....

kilenc és tovább...

1.
életünk szerte-futó arany-szálaiból
közös-csomókat köt rejtélyes utunk
ahogy egyre többet tudunk egymásról
felfedezzük összefonódó közös sorsunk

2.
szükségyszerűvé válik a felismerés:
– mindenütt kavarg az éltető energia
– az élet egymás nélkül csak létezés
– a szeretet az igazi szent-esszencia

3.
egyek vagyunk és maradunk
hiszen mindig is azonosak voltunk
a Mindenség egyetlen örök-energia
most ilyennek formált belőle Sorsunk

4.
mindent az áramló energia éltet
de akaró-félelem szűkíti az utakat
nyíló-tiszta lélek áradó energiát teremt
közös öröm szünteti meg a harcokat

5.
csak létezni kell és elfogadni
egyedül létünk harc és félelem
nem elvenni csak adni és kapni
közös lét Teljesség és Végtelen

6.
mi magunk vagyunk a minden
mi magunk vagyunk az akadály
mi magunk vagyunk a cél
és mi vagyunk az Út amin mindenki jár

7.
a cél felé sodor a véletlen-végzet
az Út vezet csak engedni kell
ha nem is látni még a "miértet"
minden egyszerű lesz, ha megérkezel

8.
aki önmaga helyett másokra figyel
az képesé válik hatni és elfogadni
aki befogadja az energiákat, rájön
hogymindennél könnyebb másoknak adni

9.
amikor megértjük az együtt-áramlás erejét
amikor megérezzük a Végtelent
akkor energiává válik önvaló-testünk
és nem marad más csak boldogság és szerelem

10.
anyaggá csomósodott energia vagyunk
A Teljesség leszünk ha egymásra találunk
nem kell többé járni az Úton
mert magunk leszünk Öröklét-Álmunk

a reggelbe léptem

a reggelbe léptem
csendben és magányosan
néztem ahogy a szellő elsuhan
az udvari fák rezgő levelén
ahol egy pillanatra megült pihenni a fény
hideg volt
a bőröm reszketett
...ma még nem fogtam a kezedet

a reggelbe lépte
egyedül és bátortalanul
hallottam, ahogy egy kismadár élni tanul
a dallam felszállt
felemelkedett
szétlökte a sok nehéz felleget
és a sötétségnek nyoma sem maradt
...ma még nem simogattam az arcodat

árnyékok a falakon

árnyékok nőnek a falakon
táncot jár a fény
narancssárga háttéren imbolygunk
Te meg én

elhamvadt már a tűz
de az árnyékok megmaradtak
beleégtek a falakba
és örökre ott ragadtak

az éjszaka szétfoszlik lassan
a fények újra élednek
elhamvadt parazsakból
lázadó Napok születnek

árnyékok nőnek fel
és imbolyogva táncolnak a múlton
jövendők jelenekké lesznek
és eltűnnek folyton

vibráló-táncokat járunk
a végtelen Idő falán
de szerelemtől hajtott árnyunk
újra és újra egymásra talál

az első fény

végig vágódott a fagyott földön
és csendben kinyúlt az első fénysugár
felette csupaszra-fagyott faág vonaglott
elviharzott mellette egy szél-futár

megreccsent a tükörsima éj
gomolyogni kezdtek születő lélegzetek
felhők piruló pereméről
érkeztek az első derengő-üzenetek

fény-pengék hasítottak a tetszhalott világba
feljajdult a megkövült vidék
előzubogtak rejtett energiák
habzó tajtékot vetett a hajnali ég

az első fénysugár csendben elenyészett
beleszivárgott a hajnali fénybe
az elmúlt éj lassan beleveszett
az örökké forgó Idő örvényébe

ezer évet vártam már

ezer évet vártam már
néha azt hittem
itt voltál

mégsem találtalak Téged
a szív nem
de az ész néha téved

lelkemben égett a remény
rólad szólt sok
furcsa költemény

és a meg nem írt szavak
biztattak
hogy tovább kutassalak

nem tudtam: távol vagy közel
de azt tudtam:
létezel

ezer évet vártam már
most tudom
Te is vártál rám

és a léptek célhoz értek
elmentem a végtelenbe
érted

párhuzamos utakon jártunk
végtelen hittel
egymásra találtunk

folyónak képzeltem

folyónak képzeltem az árkot
ami nyaranta várt ott
a kertek végében
ahol órák hosszát egyvégtében
békákat lestem
és gazakat nyestem
fakardommal lelkesen
és a rám köszönő esteken
vissza várt mindig az otthon
és magam láttam a besötétült ablakon
ahol még kilestem volna az utcára
de csak egy kisgyerek arcára
találtam a tükörré vált üvegben
és gyűltek a rajzok egy füzetben
ahová első versem is került
már nem tudom milyenre sikerült
nem emlékszem a sorokra
nem tudom mit írhattam a lapokra
de biztosan szép lehetett
hiszen magában hordta az a gyermeket
aki akkor voltam
amikor semmiről nem álmodtam
csak éltem a napokat
néztem az ablakban az arcomat
és nem értettem azt sem
mi az amit meg kéne értenem
nem tudtam még akkor
mit is jelent a gyermekkor
ma amikor lezuhanó estéken
kinézek egy-egy tükörré vált üvegen
arcom helyén azt a régi
gyermeki arcot keresem

füstös

füstös a tető az égen
hallgatag fészkek ropognak
vöröslő lángok a sövényen
sárga táncok lobognak

forró függöny a világon
felhasít a fájdalom
fekete tör át vörös-lángon
füstté váló bizalom

tűzön táncol ez a világ
rőt lángnyelvek hajladoznak
könnyes szemét marja a korom
Mennyben az angyaloknak

füstös íze lett a létnek
égetni valóak vagyunk
mert semmit sem tettünk ellene
már azért elkárhozunk

a sűrűn gomolygó füst-köd
oda fúrja magát közénk
nem érzékelünk többé senkit
füst szó falat körénk

kesernyés íz a torkunkban
mérges-nyállá nemesedik
megmérgezzük vele önmagunk
és a Tűz elcsendesedik

igézet

szemébe sütött a Nap amikor az égre nézett
megragadta valami fénnel írt igézet
agyába véstek a fotonok a retinán keresztül
kiírtották az eredeti programot gyökerestül

azután már mindig csak a fényt kereste
nem számított, hogy reggel volt, dél vagy este
nem talált nyugalmat soha többé sehol
csak a fényt űzte, csak arra várt mindenhol

lelki vágyait megtagadta, majd lassan elfeledte
egyre könnyebb és könnyebb lett a teste
a fényt szívta magába és minden létezőt elátkozott
egy vérvörös hajnalon maga is fénné változott

készül a hajnal

lehulló álom motoz
készül a hajnal
felhők szakadnak szét
hajnali zajjal

megkondul valahol
az első fénysugár
megmozdul kezéd
és rám talál

nem veszett el az éjszakában
halkuló sóhajunk
ölelkezve fekszünk
egy ütemre szuszogunk

körberajzol az Idő

gyorsuló sebesség
helyben álló pontok
körberajzol az Idő
halkuló csend
felcsapó hullámok
körbefon egy keringő

feketedő sötétség
magasló zátonyok
körbezár egy érintő
teleírt lapjaim
fényesedő lángok
körbeér a Teremtő

süketté vált álmok
vakon botorkálok
körbevesz ami elveszett
közel a végtelen
a semmit megteremtem
körbeölel ami befejezett

süketté vált álmok
vakon botorkálok
körbevesz ami elveszett
közel a végtelen
a semmit megteremtem
körbeölel ami befejezett

ketté hasít

kellemesen hasít ketté az ősz-végi napfény
szinte felvágja létezésem sápad-fehér valóságát
kiömlik belőlem a rezignált-lemondás utolsó cseppje is
új energiák áramlanak belém a Végtelen ragyogó-sugarán át

kettéhasadó létezésem lebeg a Semmi zűrzavarában
sodródva távolodom önmagamtól
zsugorodik az egyre növekvő távolság
eonok választanak el a következő pillanattól

nem tudja

mert azt nem tudja a felkelő
hogyan honnan is jön elő
az ami mindig rejtve volt
nappal a Nap, éjjel a Hold

nem tudja azt a csendesen zúgó nagy folyó
hogyan olyan mélyre úszni volna jó
hogyan fölöttünk legyen a végtelen
túl úszni minden szabadon és lehetén

nem tudja azt a kopáran fénylő éjszaka
hogyan milyen áthatóan hallik a tél-szava
hogyan milyen mélyen belénk ivódott az a hideg
ami a hitevesztett lelkeket dermeszti meg

mert azt nem tudja a felkelő
hogyan honnan is jön elő
az ami mindig rejtve volt
nappal a Nap, éjjel a Hold

nem tudja a nyári délutánok olvadó aszfaltja
hogyan a vándor a zümmögő mezőt hallgatja
hogyan megtudja van-e még sarjadó remény
van-e még megíratlan lelkesítő költemény

nem tudja az óvatosan kibomló virágszirom
hogyan ellebegünk a kábító-színes illatokon
hogyan valósággá tegyük szégyenlős-vágyainkat
a fényre vezessük eltitkolt önmagunkat

mert azt nem tudja a felkelő
hogyan honnan is jön elő
az ami mindig rejtve volt
nappal a Nap, éjjel a Hold

sosem

sosem volt még szebb a létem
sosem volt még
pedig éltem
annyi-annyi éven át
oly sok nagy csodát
de mégis mindig belém kavart
valami érthetetlen zavart
a létezés furcsa ténye
a lenni akarás reménye
most érzem
minden az enyém lesz
– sőt már az enyém –
és ez már nem is csak remény
ez már hit
ez már tudat
ide az ember
csak hosszú-hosszú út után juthat
eszmélésétől kezdve egyre csak kutat
és többnyire tévutakon jár
néha figyel és vár
de többnyire csak kapkod
csak rohangál össze-vissza
és a teremtetést szidja
hogyan ilyen kiúttalan lett a sorsa
nem érti
nem tudja
hogyan Ő önnönmaga sorsa
Ő a teremtető
és Ő a megteremtett
Ő a kezdet
és Ő a bevégeztetett

sosem volt még szebb a létem
mert mindig csak kértem
de ma már értem
hogyan teremtek rosszat és jót
én álmodom az álmodót
én hozom el amit megkapni akarok
aki teremt és aki pusztít
az is én vagyok
pedig nem vagyok több
mint a Mindenségben egy sóhaj
de egyetlen sóhaj is maga a létezés
és ha még ez is kevés
hát új sóhajjá is válhatok
hiszen az lehetek ami csak akarok
részé válhatok az Egészben
és bennem is ott lesz az Egész
így amikor Önmagam vagyok
akkor lehetek a Minden
túl a vanon és a nincsen
a lehetén és megvalósulhatatlanon
ott leszek mindig ahol akarom
ahol a sóhajok egyesülni tudnak
és mindig újat
mindig újabbat alkotnak
és amikor minden azonos lesz önmagával
amikor minden a helyére kerül
hazatér minden tévelygő
és a Fény ismét fényre derül
akkor megnyugszom én is
mert megértem végre
hogyan ez a legtöbb
ez a legfőbb

elérem a Célt
létezni az Életért

simogató csend

simogató csend pihen a
sötétlila bársonyon
nappal-arcod nyugszik el most
éjjel-puha vánkoston

csalogató léptek zaja
átoson az éjszakán
életre kelt valóságod
új álmokat nem talál

ébred a szó hangtalanul
mégis zeng a Létezés
de a szó a boldogsághoz
bármit mondjon túl kevés

simogató csend a rendbe
nem hoz semmi változást
ébren-alva álmodunk csak
érkezést és távozást

álom-léptük ha követjük
elvezet az éjen át
oda ahol Valóságunk
a Küszöböt lépi át

Álomból a Valóságba
nem is hosszú út vezet
álom helyett valóságban
fogom már a két kezéd

szállott

szállott az éjszaka száraz homálya
csend volt és kristályá dermedt a lég
halk lélegzet szakadt fel néha
és egy suttogás: "Uram, ne még...!"

fekete csíkokban száradt homlokra a fájdalom
alig lüktetett már a lassan elfolyó élet
az erő elhagyta már az elernyedtestet
de még ott lebegett valahol felettünk a lélek

szállott a sóhaj és tétován tört a magasba
szétáradt majd erejét veszítve a földre zuhant
tehetetlen mozdulatok haltak el bennünk
felszáradt a könny mielőtt szemünkből kibuggyant

valami remény után kutatott elárvult létezésünk
hogy még maradni tudjunk a földi-világon
álltunk mozdulatlan, körülvett sötétségünk
arra vártunk, hogy a hitünk fénné váljon

szállott a ködből-derengő hűvös hajnali szél
reszketni kezdtünk, mint bármely hétköznapon
láttuk a dombokat, a fákat, a port a talpunk alatt
megdöbbenés ült a fáradt-ismerős arcokon

kakas és szamár hangja kapaszkodott fel hozzánk
mindennapi-zajokkal indult egy újabb napunk
azóta dolgozunk, eszünk és élünk is néha
de lélekben mind ott fent a hegyen maradtunk

ugyan úgy

ugyan úgy eljön a Tavasz
mint régen, éppen ugyan úgy
és lesz virág is a fákon
és felkel a Nap és bealkonyul

ugyan úgy növekszik a fű
és röppennek a fecskék
világosak lesznek a nappalok
és sötétek lesznek az esték

ugyan úgy eljön a Másnap
mint régen, éppen ugyan úgy
és nyílik meg csukódik az ajtó
és érkezik és ismét elindul

ugyan úgy növekszik a fű
és röppennek a fecskék
világosak lesznek a nappalok
és sötétek lesznek az esték

ugyan úgy itt leszünk megint
mint régen, éppen ugyan úgy
újra és újra együtt élünk
nem tűnhetünk el nyomtalanul

ugyan úgy növekszik a fű
és röppennek a fecskék
világosak lesznek a nappalok
és sötétek lesznek az esték

úsznak haza

üressé álmodott utcákon
nyirkos ködben
úsznak haza
az éjszakai árnyak
lassan mennek
de meg nem állnak

időnként eltűnnek
majd megfürödnek
utcai lámpák
kifakult fényében
fáradtan terülnek el
piszkos-sárga aszfalt-gyékényen

kihalt koppanások
pattannak szét
az egyszínűvé-aszott
régi falakon
suhannak láthatatlan
emlékezet-vonalakon

didergő sarkok
reszkető ablakok
bámulják
a haza úszó árnyakat
elenyésznek végleg
mielőtt napfény simítja a házakat

kirándultak álmaink

kirándultak álmaink a fakuló mezőkre
tikkatag napjainkra sárga fény borult
jártunk búza-tarlók penge-szőnyegén
fénylett a szemünk, míg körülöttünk bealkonyult

csillagok fényébe néztünk éjszakánként
vagó testünkben forró vágyak égtek
lerúgtunk minden takarót, hogy szabadabbak legyünk
és nevetve szaladtunk szembe a szélnek

áldottak voltunk és átkozott bolondok
új képeket akartunk festeni az égre
hemperegtünk az élet mocsarában
mosolyogtunk barátokra és ellenségekre

elszáradtak kezünkben a sarjadó virágok
kiegtek hamar együgyű, örök-vágyaink
eltévedt kiáltásként sodort a sorsunk
liánként fonódtak ránk álnokságaink

a pusztulás-angyala emelte már pallosát
lecsapni készült reményvesztett, lehanyatló fejünkre
de testünket az Újrateremtő Fény járta át
mert társunk keze rátalált lehanyatló kezünkre

régi kép

vedd elő most azt a régi képet
azt a régít, azt a szépet
amin ott állunk a többiek között
azóta mindegyikünk másik századba költözött

vedd elő most azt a régi képet
amire ráfért az egész gyermekkor
mosolyunk őszintének látszik
mert talán őszinték is voltunk egykor

vedd elő most azt a régi képet
azt a régi, kopott emléket
amikor együtt szaladtunk tornagatyában
egymás mellett álltunk élére vasalt nadrágban

vedd elő most azt a régi képet
amin ott fakul minden eltelt év
az iskolák, a nyarak, a fél életünk
a vágyak, az álmok és sok ismerős név

vedd elő most azt a régi képet
amit nem látunk már többé ugyan úgy
mennyi új képen álltunk már azóta
és köröttünk lassan bealkonyul

szelíd volt

szelíd volt a madárfütty az este
szelíd volt kezed ahogy kezem kereste
szelíd volt a füst-illat hajadban
szelíd voltál remegő karomban

felgyúltak az égen a csillagok
szerelmesek lettek az angyalok
felgyúltak az ég peremén a felhők
lángoltak a fák és égtek a mezők

tücsök hang szállt a rét felett
arcomon éreztem a kezedet
elárvult az egykori magány
nem tudtam mi vár még rám

felgyúltak a színek és a vágyak
tüzes éjszakáról álmodtak
szemedben magamra találtam
ilyen csodát sosem álmodtam

lenyugvó Nap zsarátja lángra kapott
bennünk a szerelem tüze fellobogott
nem a testünk akarta és nem is a lélek
mert bennünk test és lélek egyé lett

úton az árnyék

siklott az úton az árnyék
elbújt az éjbe a szó
számban elvesztek a sóhajok
kezemben elolvadt a hó

sátrat bont az ébredő hajnal
felhasadnak az égi ablakok
röppenő fénykévék kavarnak
még semmi nincs csak én vagyok

megfakult képeit az éjnek
még őrzik az avarba bújt árnyak
belőlem sarjadnak új nappalok
és lustán az éjre várnak

siklanak az úton az árnyak
szavak feszülnek zsendülő szélnek
körülöttem az Élet kavarg
létezésed része az enyémnek

Kordély Mária

1949-ben születtem egy Somogy megyei kis faluban. Általános iskolai tanulmányaimat és gyermekkoromat Öreglakon töltöttem, illetve végeztem el, majd a Fővárosba kerültem középiskolába, ahol 1967-ben érettségiztem.

Munkahelyeim: Központi Statisztikai Hivatal, Szerencsejáték Részvénytársaság és végül a Pénzügyminisztérium, ahol köztisztviselői vizsgát tettem jó eredménnyel. Ez feltétele volt a munkahely megtartásának.

Munka mellett szinte állandóan tovább képeztem magamat különböző tanfolyamokon. Beiratkoztam az Államigazgatási Főiskolára 48 éves koromban, de betegségem miatt ezt már nem tudtam befejezni, 2000-ben rokkant nyugdíjba kerültem.

Negyven évig éltem Budapesten. Jelenleg egy Baranya megyei kisvárosban Pécsváradon élek férjemmel és kiskutyáimmal.

Hobby szinten szeretek kertészkedni, virágokkal foglalkozni. Szabadidőmben kirándulgatok, olvasgatok és verseket írok. Próbálkoztam már novella írásával is, mely bekerült a Beteg vagyok meggyógyultam c. nemsokára megjelenő könyvbe.

A tánc

Csak a ritmust figyeld
ne a lábadat
rázd a csípődöt meg a
válladat
örjögve táncold ki magadból az
érzést
ma este felejtsd el az összes
számonkérést.
Most egy andalító zene
szól
fejem a válladra
ráhajol
érezem a véred forró
lűktetését
mely átjárja testünk
egészét.
Alig mozdul a csípőnk a
lábunk is csak
topog
szemedbe nézek és benne
egy kérdés lobog
lehajtom fejemet ne lásd
hogyan elöntött engem is a
vágy.

Csak még egy utolsó tangót...
azután ölelj át!

Ki ölel át

Kinek a kezét fogjam
ha félek?
Kit érdekel, hogy én még
élek?
Hogy vannak érzéseim
vágyaim,
hogy bezárva maradtak
álmaim.

Ki ölel át és tart
szorosan,
ki győz meg arról, hogy
másképpen van?,
Hogy fontos vagyok
valakinek,
hogy éljek tovább
– ha nincs kinek?

* * *

Az idő eljárt felettem,
úgy látszik megöregedtem,
mindenkinek teher vagyok,
észre sem veszik, ha nem vagyok.

Már nincs erőm, elfogytak vágyaim
összetörték régi álmaim,
a tükör hamis képet mutat
agyam a régmúltba kutat.

Átmegyek a hídon – egyedül,
egy tücsök gyászdalt hegedül,
körülöttem a sötétség fátyla
kíséretem a magányom árnya.

Fény és árnyék

A napfényes oldalt kedvelem,
hogy ne féljek, gyere velem,
járjuk együtt a hosszú utat,
amely a vég felé mutat.

Ha sötétedik, gyújtunk gyertyát,
fogd meg kezem, ne félj, nem bánt,
a félhomályban elveszik árnyékom
nem téged, magamat vádoló.

Fájt, amikor világra jöttem,
fáj az élet, nagy út van mögöttem,
fáj, hogy nem lelem helyemet,
feltettem rá az egész életemet.

Világíts, legalább két gyertyával,
hogy megmérkőzhsek a vággal,
ne mindig én legyek a vesztes,
könnyű neked, te vagy a nyertes.

Ha vezetsz az úton, még nyerhetek,
akár boldog is lehetek,
a sötétből a fény felé vezess,
érezzelek és végtelenül szeress.

Veled könnyebb, ha átölelsz,
nyugalmat nélkülem te sem lelsz,
utolsó utunk békés legyen,
emlékünk itt marad, ezen a helyen.

Pár fénykép egy albumban,
egy-két vers a fiókban,
talán a szeretet, amit átadtunk
már nem is oly nagy a bánatunk ...

– mi összetartozunk!

Vendégváró csirkepaprikás és rántott csirke

Volt egyszer, hogy kollégáim – két jogász – Etelka és Rudi úgy gondolták egy kellemes kora nyári hétvégén eljönnének hozzánk vendégségbe és egy kis jó levegőt szívni. Lévén munkahelyünk Budapesten és mi Érd-parkvárosban laktunk a férjemmel.

Mi tagadás, szegények voltunk. Albérletből akkor keveredtünk ki. Vettünk két évi részletre a tanácstól telket és arra engedély nélküli egy 28 m²-es saját építésű várat rittyentettünk. (Mai Önkormányzat, de én akkor is mennyire tudtam magamat önkormányozni, az szinte hihetetlen!)

A szegénység nem szégyen, de szégyelltem róla beszélni! Így hát elfogadtam a felkínálkozó vendégsereget és azon törtem a fejemet, hogy mi a fenét fogok felszolgálni estebédre az asztalra. Ez még nem is annyira zavart, mint inkább az, hogy a félig kész kisházunkban kell fogadnom a mégiscsak előkelő dr. előnevű munkatársaimat, akik Budapesten igen jó körülmények között éltek. Ugyanis nekem lakosztály, másnak egy vityilló olyan készenlétben volt, hogy nem volt a telek bekerítve, egy szoba, konyha, kis kamra a majdani befőtteknek és egy akkora előszoba, hogy egy közepes méretű lavór székkal elfért benne. Az volt a fürdőszoba is! A konyhabútor eldobható, cserélhető szekrényből és asztalból állt, meg egy asztali tűzhelyből. Igaz, volt egy alig használt szék is, de csak nézni volt szabad – még javításra várt, az asztalra meg nehezeket nem volt szabad tenni, mert összedőlt. Ugyanis egy kartondobozt rejtett a kis kék-fehér kockás asztalterítő, melyet én varrtam kézzel.

Na, majd a szobába invitálom egyből a vendégeket. Ott a be rendezés BÁV üzletből szép sötét, fényes lakkozású bútor volt, de rendes asztallal és négy használható székkal.

Ja, hogy az ablakon olcsó kis színes kockás nejlon függöny lógott, de legalább volt. Így a szúnyogok nem tudtak beröptetni és halálra csípni, ugyanis az ablakokban még nem volt üveg. Az majd a következő fizetésből lett volna megoldva.

Nem nagyon volt mit ellopni tőlünk, így hát nyugodtan eljártunk dolgozni reggeltől estig, nem kellett attól tartani, hogy a tolvajok kirabolnak bennünket. Az összes érték egy Sokol rádió volt, amely a zenei aláfestést volt hivatott szolgáltatni a majdani vacsora alatt, ha éppen zenét szolgáltatnak.

De mindezt nem mondhattam meg a felajánlkozó vendégeknek, no meg szégyelltem volna is elmondani, hogy milyen körülmények között lakom. De ki hová születik, aszerint kezdi el élete első önálló lépéseit. Nekem nem volt segítő anyagi hátterem. De most nem is erről akartam beszélni.

Végre elérkezett a péntek, az utolsó munkanap. Megbeszéltük, hogy mikor érkeznek, cím és mindenki ment a maga dolgára.

– Na Mari, most légy okos meg főleg ügyes – mondtam magamnak! ÁBC áruházban bevásárlás. Nem kellett sokat törni rajta a fejemet. Vettem egy egész kenyeret, pirospaprikát és friss tejfölt hiszen hűtőnk sem volt még – és hazafelé beugrottam egy szomszéd bácsihoz, hogy kellene nekem 2 db süldő nyúl konyhakészre holnap reggel úgy nyolc óra tájban.

Hazaértem és azonnal nagytakarításba fogtam. Hamar végeztem, hiszen nem is volt mit takarítani. Azt az egy nagy szőnyeget ki kellett porolni – hiszen porszívót még csak másnál vagy a kiskakákban láttam, ablakot meg nem kellett pucolni, mert nem is volt!

Izgultam nagyon, ez volt házaseletem első vendégfogadása mint fiatalasszonynak.

Reggel átkiabáltam a szomszédba, hogy elkészültek e már a nyulak, mert lassan főznöm kellene.

Igen, hozta a bácsi a nyulakat és átadta a kerítés drótján. A fizetéssel meg úgy állapotdunk meg, hogy majd 5-én, azaz amikor én megkapom a fizetésemet. Ezzel rendben is voltunk!

Leves nem kell, miért is kellene, hiszen majdnem vacsorára jönnek a vendégek! Olyankor az ember fia meg már nem eszik löttyöket! Kitaláltam a menü sort: nyúl paprikás burgonyával, káposztasalátával, valamint rántott nyúl combok. Így egy körettel és egyfajta hússal kétféle ételt tudok elkészíteni. Nagyon örültem, hogy milyen ügyesen megoldottam az egészet!

A főzéssel lassan elkészültem, már öt órára járt az idő. Megállt egy Trabant gépkocsi. Megérkeztek – szaladtam ki, hogy fogadjam a vendégeket. Kaput nem kellett nyitni, simán be lehetett fordulni a kisház elé. Puszi, üdvözlés, egy kis körbenézés a ház körül. Volt egy kis veteményesem is már, meg a telek közepén egy budi! Na, hát ezt nem kell lehúzni, a vendégek nem tudják elrontani és nem pocskékolják feleslegesen a vizet sem. Hogy látak-e márilyet? Majd kiderül.

Örömködés és dicséret után bementünk egyből a szobába, ahol csüccs, és már tálaltam is az asztal közepére a piros zománcos lábasokban a fogásokat, melyek remek illatot árasztottak. Egy tányéron meg ott lapultak a nyúlcombok kirántva. Ja, kistányérok nem voltak, így egy újabb tányér került középre, a káposzta-salátával.

Kínálgattam a vendégeket. Rudi azonnal rávetődött a pörköltre csak azt hiányolta, hogy miért nem nokedlivel van miért burgonyával.

Meghúztam a vállamat és nem szóltam semmit. Gondoltam: egyél Rudikám, ne járjon annyit a szád!

Még mi nem kellett volna? Hát volt nekem nokedli szaggatóm vagy vágó deszkám? Egyél. Már majdnem minden pörkölt elfogyott, Etelka igen csak a rántott húsokat nézegette ezért keveset merített a pörköltből.

Megette, ült és várt. Mondom: – Etelka vegyél, finom a rántott hús is. – Végre a tányérjára mutat, hogy adjak másikat, mert pörkölt szaftos. Ja, hát ha lett volna még tányérom. Hiszen négyen voltunk, hat tányért meg elhasználtam már. Úgyhogy elvettem előle és kimentem a konyhába előlbiteni egy kis vízzel a zsíros szaftot. Na nem folyóvízzel, hiszen még az sem volt, csak egy kút. Megköszönte és vett a rántott húsból.

Közbe Rudi is végzett az első fogással, ütögette a pocakját, hogy ez milyen nagyon finom volt, de azért még megkóstolja a rántott combokat is!

Csak ők ettek ketten, mi meg arra vártunk, hogy elég lesz-e a kaja. Egyszer csak megszólalt a Rudi:

– Marika, milyen érdekes ennek a csirkének a comb-csontja. Biztos el volt törve a lába szegénynek és rosszul forrt össze.

Gondolkodtam. Etelka még vígan falatozott, nagyon ízlett neki ez a fogás. Így hát vártam, és a Sokol rádióban elkezdtem valami zenét keresni, hogy a választ hátrébb toljam. No közben mindenki jóllakott, és lassan besötétedett. De Rudi nem hagyta válasz nélkül az előbbi gondolatát, hogy törött volt a csirke lába. Így hát elárultam: – Ez bizony nem tollas, hanem szőrös csirke volt!

– Hogy-hogy?

– Ráadásul négy lába volt a szerencsétlennek!

– Torzó – szólalt meg Rudi.

– Egy fenét – így én. – Nem csirkét, hanem nyulat ettetek.

Etelka majdnem hányt, innivalót kért. Hát kapott. Kútvizet bolti málnaszörppel. Rudi meg úgy is vezetett, így hát őt is azzal kínáltam meg.

– Soha életemben nem gondoltam, hogy valaha is megeszem annak a nagyon cuki húsvéti nyuszinak a húsat – így Etelka.

Rudi: – Én sem, de megállapítom, hogy nagyon jóízű volt a vacsora. Köszönöm szépen.

Lassan sötét lett. Én meg meggyújtottam egy előre odakészített gyertyát arra számítva, hogy ha villanyt kellene gyújtanom, ez szolgáltatja majd a fényt.

– Jaj de hangulatos! – szólalt meg lelkendezve Rudi, aki agglégény volt. Etelka sem volt férjnél. – Nem gondoltam, hogy ilyen kellemes lesz ez a vacsora és az ittlétünk. De azért az ablakot már becsukhatnád, mert kezd hűvösödni és egy-két szúnyog is züm-mög körülöttem. – Mondtam, az nehéz lesz.

– Miért?

– Mert vagy a gyertyát elfújom, hogy a szúnyogok ne jöjjenek be a fényre, vagy sötétítő gyanánt egy lepedőt teszek az ablakra.

Most mindketten értetlenül néztek rám. Nem értettek semmit sem. Megszántam őket.

– Azért, mert nincs beüvegezte az ablak.

Még egy fél órácskát maradtak, de láttam rajtuk, hogy már nagyon szeretnék ketten megbeszélni ezt a kirándulást. Lassan elköszöntek és mindent megköszöntek.

Hétfőn a munkahelyen, mint eddig mindig kedvesen dolgoztunk a többi jogász között, akik kérdezték, hogy milyen volt a hét vége, és hogy érezték magukat nálam.

– Remekül és olyan finom pörköltet és rántott husikát kaptunk salátával, hogy hét nyelven beszélt.

Soha többi nem lett megemlítve, hogy mikor lett végre üveg az ablakban, a konyhában rendes konyhabútor már került-e, stb. Úgy fogadtak el, ahogy és amilyen voltam. Szerettek a munkatársaim és nem szégyenítették meg a többiek előtt.

Utólag is köszönöm nekik.

* * *

Még ide kívánczik egy rövidke megjegyzés.

Az ominózus szomszéddal, akitől a nyuszt vettem, volt egy rövidke kis esti kommunikációnk a kerítésen át.

Kaptam egy nyuszt ajándékba és megkértem a Bácsit, hogy pároztassa be, így nekünk is lesz sok nyuszt és hús az asztalra.

Három nap elteltével kiabál este a szomszéd, hogy Marika, Marika! Szaladok oda, látom a nyulam a kezében van.

– Ennek a nyúlnak soha nem lesz kisnyula!

– Miért, beteg?

– Nem – válaszolta a szomszéd –, azért, mert baknyúl és majdnem megölte az én kitenyészett baknyulamat.

Szólni sem tudtam mit, átvettem a nyulamat és végül is meg-
ettük.

Hát ilyen két kalandom volt nekem a nyúllal.

A kézfogás

Kezed érintéséből, egy
kézfogásból sok mindenre
fény derül.
Hölgy kezét lágyan,
finoman illik megfogni,
egy kézfogással tetsző
jelzést lehet adni,
két tenyereddel átölelni
finoman a másik
kezét,

mintha szellő érintené és
mielőtt pusztit adnál a
csuklójára, a
szemébe kell nézni és szemmel
mindent
megbeszélni.
Van erőteljes szigorú
kézfogás,
ami megmutatja, hogy velem
ne kukoricázz,
aztán kedves, baráti
kézfogás,
ahol ölelkezik a két kéz
találkozása
és van elutasító
kézfogás,
mely durva, épp hogy érinti a
másik kezét,
majd megtörli
tenyerét
és szigorúan méregeti
partnerét.
Egy kézfogás jelenthet
meghívást,
kihívást, tetszést,
elutasítást
vagy elfogadást.
A kézfogás, maga az
elbeszélés
egy kézfogással lehet
hódítani,
egy kézfogásba bele lehet
mindent magyarázni,
egy kézfogással üdvözlöd

a másikat
egy kézfogással elmondod
vágyott titkodat,
egy kézfogás az ördög
találmánya,
egy kézfogásban benne van
Éva almája
és a nőnek minden
bűbája.

Fogj hát velem kezet, te drága!

A szó

Magamban tartom a szót,
ízlelgetem
néha kéjesen megforgatom a
számban
agytekervényeimen átfuttatom a
szívembe zárom
leöblítem egy pohár
vörös borral
gondolatom szép szavakat
forral
de nem jön ki a
számon
csendesén magamba
zárom
némán neked kiáltom,
hogyan szerelmedet
vágyom.

Nem ábrándozom a magányról!

Kutasi Horváth Katalin

1968. november 21-én születtem Budapesten. A József Attila Gimnáziumban érettségiztem. A Tanítóképző Főiskola után az ELTE Tanárképző Főiskolai, majd Bölcsészettudományi Karán diplomáztam. Középiskolai magyartanár vagyok, csaknem negyed évszázada tanítok.

Szabadidőmben szenvedélyesen járom a természetet. Hobbim a fotózás és a kézimunka, elsősorban a gobelin és a keresztszemes. Kedvelem a nyelvi játékokat, nagyon kíváncsi vagyok a költők és az írók hétköznapi, emberi oldalára.

Idén kezdtem el novellákat írni, mivel mostanra már nemcsak kellő mennyiségű élményanyag halmozódott fel bennem, hanem szomorúan megtapasztalva anyanyelvünk romlását, diákjaim, valamint környezetem szókincsének elszegényedését, az írás egyfajta kényszeres pótcselekvéssé, önvédelemmé vált számomra.

Szeretném én is átvinni, átmenekíteni a magyar nyelv értékeit a túlsó partra, azaz megőrizni az elkövetkező generációk számára, hogy ne csak a gazdaságosság, a pénz, a divat és a hasznosság vezérelje őket, hanem az ésszerűség és a valóban szabad lélek, az önzetlenség és a szív szava is.

Az időtlenség fogságában

A Nagy-Szalóki csúcsra tartok. Egyszerre csak nem érzékelem az idő múlását. Megmerevedik a kép. Pár másodperc telt csak el, vagy már jó néhány perc? Nem tudom, elmegy-e mellettem valaki, vagy csak egyedül ballagok, és se közel, se távol nincs senki. Furcsán, torzultan, távolról jönnek a hangok, lelassult minden. Talán megállt az idő? Megszűnt a világ, csak itt felejtődtem? Hova indultam? Egyáltalán honnan jöttem?

Lassacsckán eszembe jut, tisztázom magamban, aztán valahogy újra elfelejtem... Elveszítem a nehezen meg-megszerzett emlékeket, a kitisztult gondolatokat felváltják a kusza gondolatfoslányok. Nem állok még meg, szólít egy hang. Milyen messziről jöhet? Mennyire távolodott el? Emlékszem, együtt indultunk, de le-lemaradtam. Mint máskor, a kitartóan hosszas, meredekebb emelkedőkön. De ez más. Mindig megállt, visszanézett, s mikor meglátott, indult tovább.

Most azonban nem tudom, mióta szölongat. De ismerős a hangszíne, s talán az én nevemet mondja. Kiált. Engedelmeskedni akarok, lépnék, de olyan nehezen ér földet a lábam. Megemelem újra, de mennyi idő telhet el egy-egy újabb emelés-lépés közben? Valószínűleg sok, mert türelmetlenebb, értetlenebb a hang, és én sem értem, mi tart olyan sokáig. Nem hagy le senki. Közben rájövök, hogy mások is jönnek még utánam, tehát mégsem lehetek olyan kibírhatatlanul lassú. Nem érzem fáradtnak magam, de nem akar megfelelő ritmusban engedelmeskedni a lábam. Nem fáj semmi, egyszerűen csak kimegy alólam az idő, cserbenhagy-nak érzékszerveim. Mintha egy lassított felvétel akaratlan résztvevője lennék! Minden könnyű, egyszerű, beleolvadok a tájba, részese leszek az örökkévalóságnak.

Tudatosan sokszor állítottam volna meg az időt, mert felhőtlenül boldognak, szabadnak, gondtalannak éreztem magam a hegyek ölelésében, ahol más törvények uralkodnak; ahol eltörpülök, mégis minden emberibb, ahol ki vagyok sok mindennek szolgáltatva, mégis egyszerűbbek a szabályok, mint a hétköznapiakban. Elfogadtam, hogy eltelt a kiszabott idő, és sajnáltam – bár meglepően sok minden belefért a keretbe, és oly rengeteg élmény halmozódott fel lelkemben, amit majd csak később tudtam lassan megemészteni, feldolgozni – nemcsak azt, hogy lejárt, hanem hogy túl gyorsan kellett megélnem mindazt, ami részemül jutott. Most magától lelassul az idő, mintha kedvemben akarna járni. Igen ám, de én is lelassulok. Így aztán nem nyerek semmit, csak elképesztően furcsa, új tapasztalatot, érdekes benyomásokat.

Pillanatokra mintha elveszíteném eszméletem, józan tudatom, de mozgásban maradok, ha ezt lehet mozgásnak, haladásnak nevezni... Nem tudom uralni a helyzetem, mintha kívülről szemlélném magam, s nem jövök rá, mi történik ezzel a valakivel, aki én volnék, de amilyen keveset jutok előre a valóságban, oly messzire jutok magamtól a tér és idő nélküli valótlanágban. Nem vagyok nagyon messze a csúcstól, de belátom, le kell ülnöm. Egy alvás-hoz közeli állapotba kerülök, de nem alszom el.

Tudom, hogy fontos a másiknak, hogy följusson. Nem akarom elvenni tőle ezt az élményt. Tudom, hogy együtt szeretne feljutni. De tudom azt is, hogy nem vagyok ura magamnak. Nehéz meggyőzőnöm, hogy menjen fel. Tényleg tiszta szívemből szeretném! Voltunk már kétszer is ott, leszünk is még. Nincs rossz érzésem, egyszerűen csak szót fogadok a gyengén, de mégis működő, ha nem is józan, de öntudatlanul is arra törekvő eszemnek, vagy ösztönömnek. Jólesik, hogy ő is szót fogad, bár lelkifurdalása lesz miatta. Többször felemlégeti még, hogy mennyire bántja önzősége. Csak ő tartja annak. Egyáltalán nem kéne rosszul éreznie magát miattam!

Érzékelem a távoli dörgéseket, egy-egy továbbhaladó sziluettjét. Nem foglalkozom vele, ki mit gondol. Ha úgy adódik, intek, azt hiszik, csak pihenek. Tulajdonképpen így is van. Takarékra kapcsolt az agyam. Békésen végigülöm a közeli vihart, esőt. Hal-lom a közeli dörgéseket, látom a villámokat. Furcsa, hogy megálltam, ilyesmi sosem fordult még elő... De nem aggódom nagyon az eltávolodott hang tulajdonosáért, mert csak néhány pillanatra villan tudatomba messzesége, s biztosan érzem, hogy semmi, még az időjárás sem fenyegeti, hogy hamarosan közeledik felém, s addigra visszanyerem régi önmagam, teljes tudatom, s együtt sétálunk le a hegyről.

Egy muflon téved arra. Nem is érzékel, hiszen a táj részévé váltam, a szél is nekem kedvez. Elcsodálkozom, hogy milyen hosszan elidőz, olyan hihetetlenül békés jelenet részese lehetek! Eszembe se jut lefénnyképezni, mert még mindig tompa vagyok, meglepett és lassú. Visszaérkezik, akit vártam, s akiről újra és újra megfeledkeztem. Kicsit Beckett egyik hőségévé váltam időközben. Társam láttára valamelyest visszatérek a valóságba, azt hiszem, túljutottam furcsa állapotomon. Talán rendeződtek agyte-kervényeim, visszaállt közéjük a normál rend. Bizonygatom, hogy nem álmodtam a muflont, végig magamnál voltam, igaz, furán éltem meg ezt az időszakot, a szubjektív idő diadalmaskodott.

Megkönnyebbülök: most már minden rendben lesz. Nemsokára azonban újra jelentkeznek a tünetek. Úgy teszek, mintha minden rendben volna már. Magam is becsapom, meggyőzőm. Aztán egyre világosabbá válik: visszaesem az ellenőrizhetetlen létállapotomba.

Kimondtam, amit gondoltam, vagy csak akartam? Valószínűleg szóltam, hisz érkezik valamiféle válasz, de olyan tompán! Összeállítom lassan a felfogott hangsort, megértem jelentését. De mennyi idő telhetett el a felfogásig? És a lejutásig? Ez egy ördögi kör. Utólag kiderül: ilyen hamar még sohasem tettem meg a lefe-lé tartó utat...

Egyszerre lent és fent

Ótátrafüreden lazán a pultra támaszkodik bal könyökével. Jobb kézzel a pohárkát könnyű, gyakorlott mozdulattal hátradönti tulajdonosa, kinek arca elgondolkodó, kutakodó, vágyakozó, mégis mélán lemondó, de csak látszólag beletörődő. Sok mindenről árulkodik ez a tekintet. Nem kell megkérdezni a férfit, járt-e odafent, amerre most szeme és gondolata jár. Biztosak lehetünk benne, mint ahogy abban is, hogy nem mostanában volt mindez, s valószínű, hogy már nem fogja fentről szemlélni a városkát, ahol él, pedig talán ide született, s itt nőtt fel...

Élvezheti persze innen letről is a csodált hegyek derekát, orrát, az időjárás és az évszakok változását, felülhet a piros villamosra, eljuthat a Csorba-tóhoz, sőt, lanovkával talán a Lomnici-csúcs közelébe is. De lehet, hogy nem vállalkozik már arra, hogy besétáljon a megállótól a Poprádi-tóhoz, vagy a Szoliszkóra induló libegőhöz. Meg aztán ott az önérzet, s így minden csak még fájdalmasabb volna!

Nem tudhatjuk, hogy egy-egy szép kirándulás emléke munkálódik-e benne, hogy serpa volt-e, vagy egy nyughatatlan turista, netán világmegváltó tervekkel a még magasabb hegyekre kívánczó, a hazai környezetben edző alpinista, sziklamászó vagy csúcshódító. Egy viszont bizonyos: szereti ezeket a gerinceket, közzetömböket, s kívánczogna közéjük. Csak az értheti meg ezt a tekintetet, aki járt fent, s hiányzik neki a hegy már akkor, mikor lefele tart róla. Az ráérez ennek az embernek a vágyára, aki megtépázva, agyonázva, fáradtan is, megérkezve szállására már a következő napi túrát tervezgeti.

S hogy mégis mi csábíthatja? A zord, fenségesen szép környeg. Ahol tág terek, komor, fenyegetően éles szegélyű, érdesen

csipkézett sziklák veszik körbe. Ahol a vágytól csillogó szemében jéghideg, kéklő, zöldellő, türkizben mutatkozó, olykor feketéllő tengerszemek tükröződhetnek. Ahol a magasból lezúduló, félelmetes erejű, a tájat formáló és meghatározó vizesések látványa fogadja. Ahol hosszan fehérlő, határozottan utat törő, hangos patakok kísérik útját. Mi hívja? Egy veszélyességében is emberségesebb, tisztább világ. Egyszerű törvények uralkodnak odafent, a hegyekben.

Szép időben király gazdagon adományozza a Magas-Tátra a mesebeli derűs gyönyört, máskor ködbe vesző sejtelmességével elbizonytalanítja az elszánt, kicsinységéről megfélemlített, öntelt halandót. Ha úgy tetszik a hegy szellemeinek, odadörrentenek neked, villámot szórnak, nyáron is hóval, jéggel, faggal sújtanak. A sziklák ura megedz, kipróbálja elszántságod, s ha úgy tartja kedve vagy méltónak bizonyultál, akkor befogad. Megmutatkozik, megajándékoz kincseivel.

Mikor leszállsz a Rákóczi expresszről Poprádon, majd megindulsz Ótátrafüred felé, hazatérsz. Otthonról jössz idegenbe, mégis most érkezel igazán haza. Elérhető lesz számodra például egy hegyi patak, mely nemcsak kellemesen csobog, hanem tisztára mossa, formálja a köveket, s melynek jéghideg tisztasága nem megdermeszt, hanem felüdít, észhez térít a nagy melegben. Könnyedén eljuthatsz oda, ahol tisztábban láthatod a világot is, ha a kristályos vízbe belenézel, s egyben te magad is megtisztulsz. Ott lehetsz, ahol az örökkévalóság vízáradatát látjuk magunk előtt. Ott vagy, ahol a patakparton megérezheted, hogy mennyire kicsik, erőtlének és sebezhetőek vagyunk. Ott lépdelsz, ahova szíved szerint tartozol. Mikor visszatérsz ide, egy-egy vizesés magasról lezúdulva, s ellentmondást nem tűrő robajjal nyomatékosítja benned: – Otthon vagy!

Viszont mikor hazautazom, az elvesztett Éden fájdalmát tapasztalom meg. Hogy mondjunk le arról, ahova érzéseink szerint tartozunk? Jó időbe beletelik, míg szívem tiltakozása ellenére

kényszerűen kiszakítva magam a tátrai hegyek világából visszazökkenek a köznapi valóságba. Ilyenkor még sokáig nap mint nap a hegytel álmodom. Elindulok lefele, de nem akaródzik leérni. Élvezem az utat, nagyon valóságosnak tűnik minden apró részlet, és a tudatalattim nyilvánvalóan tiltakozik, hisz a kiszakítottság, a természetellenesbe való megérkezés nincs az ínyére.

Belém ivódott a látvány, amikor az elektricska ablakából az alsó-tátrafüredi kanyarból visszanézek arra, amit ott kell hagynom. Jobb is, ha ködbe, párába burkolózik ilyenkor a hegyvonulat, bár lehet, hogy mégis jobban szeretném, ha utoljára még megmutatná magát teljes pompájában. Így is, úgy is fáj a búcsú, hisz erőteljesen szívszorító. Poprádhoz közeledve egyre kifosztottabbnak érzem magam, pedig tele vagyok újabb élményekkel, így rengeteg valódi kincssel... Mégis nehéz tudomásul venni a kötelességszerű távozást, érthetetlennek tűnik, miért vállalja fel az ember, hogy azt és ott folytassa, ami ellentmond a józan észnek, a vágyaknak.

A testem itthon van, de a lelkem még nem tért vissza. Ott maradt egy rész belőlem a Tengersizem-csúcson, a Krivánon, a Nagyszalóki-csúcson, az Oszterván, a Viszókán, a Rováton, a Lorenz-hágóban, a különös szépségű völgyekben, a Poprádi- és a Csorba-tónál, a hegyi menedékházakban. Együtt zúdulok le a vízesésekkel, én is megkopok a kövekkel a víz erejétől, vagy a Magisztrálé kövei között meglapulva én is segítem a vándorok lépteit, én is építőrésze lehetek egy-egy alkalmi kőembernek az utak mentén. Elragadtatást kifejező és a pillanatot megragadni vágyó sóhajom pedig részévé vált a tátrai szeleknek. Ott hajladozom a vihart átvészelő fákkal. Ott nyílok én is a sárga és lila virágokkal, melyek átveszik egy kis időre az uralmat a pusztító vihar után a letarolt erdőtől. Ott vagyok a hófoltok szemcséi közt, a sárgás mohatelepek alkotórésze lettem a sziklákon. A csúcskezesztek anyagába épültem, s így én is nemesen állok a szelek, az égiek haragját. Én is megszenvedem a betűzőszó tevékenységét,

megfeketedek, kiszáradok fenyőtársaimmal, s míg lehet, pihenőt nyújtok egy-egy szajkónak.

Úgy térek mindig vissza, otthonomba, hogy ott maradtam, fent a hegyekben. Abban a reményben vagyok itt, hogy visszatérhetek Oda. Pedig amikor legelőször megláttam a poprádi állomásról megmutatkozó hegyóriásokat – hazai terephez szokott szemeimnek ez volt a benyomása –, nem akartam elhinni, hogy én ilyen magasságokban fogok majd mászkálni. Tudom, hol van ez a 3-4-8 ezresekhez! De egyáltalán nem lebecsülendő még a legnagyobb hegymászók számára sem, hát még egy egyszerű természetjárónak! Ráadásul még ekkori lakhelyünk is magasabban – 1025 méteren – volt, mint hazánk legmagasabb csúcsa, a Kékes... S akkor ez számított "lent"-nek.

Csak egy hangulatképet is elég megidézni a sokból: A Rováton kelünk át. Rövid a lábam. Nem ér a magát kínáló, biztonságos nyugvópontot ígérő szikladudorig. Megnyílnak az ég kapui. Patog a jégdara rám és rólam, a hátsómat hideg éri, a rohamosan áradó és vizesessé vedlő patakba kell ülnöm többször is, mert a pókjárás, ez a fajta ereszkedés még mindig megnyugtatóbb. Szerencsére jól tapad a bakancs talpa, s bár kellemetlen a hideg kövek és a rideg víz érintése, ráadásul az ujjaim elgémberednek a jéghideg sziklák görcsös markolásától, mégis haladok lefele, ha lassan is. Már a bakancs is csuromvíz, és szinte érzem, ahogy lábujjaim is kapaszkodnak benne. Néha elakadok, úgy érzem, lehetetlen a továbbhaladás, megoldhatatlannak tűnik, hogy utolérjem azt, aki csak remélem, hogy épségben van, s tudom, hogy ugyanígy kísérletezik, keresgéli a lehetőségeket. Benne is ott van a néma ijedelem, képtelenség ilyenkor egymáson segíteni, egyedül kell valahogy megbirkózni magunkkal, a korlátainkkal és az elemekkel. Reménykedni, bízni, szorítani tudunk magunkban magunkért és egymásért, de többet nem tehetünk. Félelmetesen hosszúnak tűnik így minden másodperc, s tökéletesen tudjuk, mennyire veszélyes, amit művelünk, s hogy fent, a menedékházban kellett volna maradni.

"Lent" egy rémült tekintettel találom magam szemben. Nem egy nyelvet beszélünk, de tökéletesen értjük egymást. Riadalom van a szemében. Tudta, hogy érkezem majd, remélte, hogy így lesz, ezért is nem indult tovább. Tudta, hogy egyikünknek sem kéne ott lennie ilyen időben. Soha nem felejttem el az arcát. Nem volt türelmetlen, csak kétségbeesett, rettentően fázott, egyedül volt, és csak annyival volt jobb helyzetben, mint mi, hogy felfele tartott, és a ház közelebbi menedéket adhatott számára, mint nekünk az igazi "lent". És ott van két méterre tőle egy másik szempár. Hatalmas megkönnyebbülést érzünk, mikor egymásra nézünk. Nem először és nem is utoljára. Szavak nélkül mindent elmondunk egymásnak, és talán még akkor sem fogjuk fel igazán, mit is éltünk át, mikor megszorítjuk egymást. Megvagyunk, túlélünk ezt a veszélyes kalandot. Itt már biztonságosabb. Innen már le tudunk menni együtt.

Amikor felnézünk a tátrai villamos ablakából a hegyek ormára, vagy felfele indulunk például a Poprádi-tótól az Osztervára a szerpentinén, szívünk egyre emelkedettebb lesz, fokozatosan, más és más szemszögből törpül el a lent világa, a menedékház egyre parányibbá válik. Ahogy felmagasodunk, felmagasztosul bennünk a lenti világ, pedig alant a fenti sziklák parancsoltak tekintélyt, s elragadtatással, vágyón pillantottunk rájuk.

Mikor a Fátyol-vízesést elérjük, hiába ver az eső, és hiába fogadtuk meg korábban, hogy ilyen időben legközelebb visszafordulunk, mégis megyünk tovább. Felfalhat a köd, süvíthet a szél, szívünk egyre csak visz, s ezt még a józan értelem is nehezen tudja felülírni! Mutathatják a szemben jövők keresztbe tett kezikkel a halálfejeket, csak akkor fordulunk meg, mikor belátjuk, hogy a hófoltokon átkelni nem, legfőljebb megcsúszni lehet, s nincs meg a lánc, lehetetlenség ilyen körülmények közt átkelni a hágón! Verheti fülünk a jég is, nehezen szánjuk rá magunkat a racionális döntésre. Hisz már a nyeregben vagyunk! Oly elérhető közelségben van a Kriván! Ha megcsörren a messzeségben a Rysyre segítő lánc, szintén visszatarthatatlanokká válunk. Ha

csak a kereszt látszik ki a ködből a Nagyszalóki-csúcson, semmi más, ha a Viszókán a kilátásban nem, vagy csak részben gyönyörködhetünk, akkor is jóleső érzés fog el odafent. Egy kicsit a társadalmon, az időn és a józanságon túl, valamelyest megrészegetve, eufóriában, felülkerekedve magunkon és a bajainkon állunk ilyenkor a csúcsokon....

Odafent emberebbek vagyunk, jobban örülünk, hamarabb köszönünk egymásnak, hisz lehet, hogy nemsokára össze kell fogunk, segítségre, biztatásra szorulunk, kiszolgáltatottakká válhatunk, szorult helyzetbe kerülhetünk. Akár megmenthetjük egymás életét! Nem tudunk még feljebb vágyakozni, ha már fent vagyunk. Legfeljebb még magasabb hegyekre sóhajtozhatunk... De tudunk onnan lefele kíváncsozni, annak ellenére, hogy fent minden tisztább. Konkrét és átvitt értelemben egyaránt. Kívánhatjuk a száraz ruhát, a tiszta öltözetet, a meleg ételt és zuhanyt, a kényelmes fekhelyet, a biztonságos fedelet. Idelent vágyhatunk vissza, fel, s fent is kívánhatjuk, hogy újra ott lehessünk. De nem akarhatunk mindig letről szemlélődni! Nem akarhatunk cserélni az italt most ismét gyakorlott mozdulattal lehajtó, múltba és a hegyre merengő, szótlannal is sokat mondó, árulkodó tekintetű férfival... Sokat mesélhetne nekünk! Sok mindent megoszthatna velünk. Még így is, hogy más az anyanyelvünk. Ha ennyire beszédes az arca, a szeme, akkor még inkább az volna a tenyere, mozdulata, érintése, járása, egy-egy használati tárgya, hát még néhány általa vagy róla készített fénykép!

Egymáshoz viszonyítva nyernek értelmet a dolgok. Ha elveszítünk valamit, akkor érezzük meg, milyen fontos is volt számunkra. Sok mindent csak a hiányérzet ért meg velünk. Egymáshoz képest létezik csak mélység és magasság, ugyanígy lesz jelentése a boldogságnak, az egészségnek. Mindig többre, magasabbra (vagy újra magasba) vágyunk, de az a legfantasztikusabb érzés, ha legalább néha azzal elégedettek tudunk lenni, ahol éppen vagyunk, amit éppen átélünk, ha vannak olyan pillanatok, melyeket legszívesebben kifeszítenénk, kimerevítenénk, elidőtlenítenénk, s akár örökre szívesen birtokolnánk.

Ellentétes pólusok

Bernáth Lili és Lengyel Balázs összetartozik. Nemes egyszerűséggel terelte őket egymás felé a sors. Lili 1989. április 13-án, időben, virágvasárnap jött a világra, Balázs pedig 1988. július 21-én, csütörtökön, koraszülöttként. Mikor Balu született, Lili aznap foganhatott. Mintha egyenesen egymásnak rendelték volna őket, hogy majd egymásra találjanak az Élet útvesztőjében. S mégis hányszor kérdezi a fiú:

– Ugye, tudod...

– Hát persze, hogy tudom!

– Bármit mondok...

– Igen, érzem! – válaszolja a lány, hisz elárulja számára Balázs hangjának rezdülése, a fiú nézése, jó néhány pillantása, egy-egy gesztusa...

Lili kései gyerek volt, várták, s megnyugvást hozott valamegyest szülei küzdelmes életébe. Nem volt vele sok gond. Könnyen és hamar megtanult járni, és egész könnyen tudomásul vett, elfogadott mindent. Tette, amit dolgának hitt. Nem lázadozott. Fura módon tán még kamasz sem volt igazán. Balut – éppúgy, mint Lili bátyját – még leányfejjel szülte az anyja. Mindkét fiúval – mint általában a fiú gyermekekkel amúgy is – így több probléma adódott, mint Lilivel. Míg ő kislánként hangversenyekre járt a szüleivel, Balázs néha koncertre ment azokkal, akiket barátainak hitt. Lili a szelídebb dallamok alatt néha békésen elszunnyadt, csak a tapsnál ébredt fel, Balunak viszont a dübörgő hangfalak és az erőteljes effektek közepette esélye sem volt elveszíteni éberségét.

A fiú kamaszként Liliék házának közelébe járt egy klubba. A lány meg Balázsék lakókörzetébe járt ki egy barátnőjéhez. Oly

közel voltak ilyenkor a lehetőséghez, de nem találkoztak, hisz más körökben mozogtak, máshogy éltek meg a világot, mely körbevette őket. Mindketten kertes házba születtek, mindketten pannelben nőttek fel. Lili megragadt a körengetegben, Balázs kertes övezetbe került. Különbözően, de mindketten a hegyekbe menekültek. A delej hatott, a bűbáj szállta meg őket az erdőben. A dél és az éjszaka, az iránytű terelte kettejüket a megfelelő irányba, s azóta is, ha nem érzékelik a helyes irányt, ha a nap nem igazítja el őket, a tájolót előkapva annak mágnesességét felhasználva próbálnak eligazodni. Milyen egyszerű volna, ha az élet dolgai-ban is ilyen könnyen kiigazodnának, mint a térkép és a terep összevetésekor...

– Jaj, de jó lenne, ha itt lennél, s egy kicsit megszorongathatnalak! Csak egy kicsit érezhetném a bőröd illatát! – cseng néha Lili fülébe Balu hangja. – Úgy kívánlak!

– Csak legalább egy picit hozzád bújhatnék! – feleli ilyenkor a lány.

Lili Balázs csillaga, Balu a lány holdja. Lili szeretné beragyogni a fiú életét, egy kis fényt hozni a borúba. Balu néha kiteljesedik a lány számára, máskor meg elfogy. Néha csonka, aztán meg oly kerek! Ha beárnyékolódik a fiú arca, Lili próbálja más szögből megvilágítani. Ha az árnyak közt egy kis sugár, zsivány mosoly bujkál Balázs szájának szögletében, a lányka egyből fölragyog. Oly könnyen elfogadja a jót, oly hamar megnyugszik, oly könnyedén derűt lehet csinálni az arcára! Árnyaik nemcsak önmagukhoz, hanem egymáshoz is tartoznak. Árnyékaikban kevésbé különböznek egymástól, hisz egyfelé, egyforma hosszán hajlanak, nyúlnak, deformálódnak, igaz, körvonalaik azért valamelest árulkodnak különbözőségeikről.

Egyikük barnás, másikuk kékes szemmel nézi a világot. Egyikük karjai, ujjai hosszúak, vékonyak. Másikuk nagyanyja zömök, gömbölyded formáját örökölte, akit már nem ismerhetett. Balu is nagyanyjára ütött, le sem tagadhatnák egymást.

Gyakorta megtréfálja őket a köd, de ha ragyog a nap, akkor is lehetnek ködképek kedélyük láthatárán. Sokszor kíséri őket az idill és a ború kettőssége. Balázs inkább az eget kémleli, jó néhány felhőben potenciális veszélyt lát. Lili meg inkább a földre szegezi tekintetét, hamarabb meglátja a bogarakat, a virágokat, talán mert nem akarja észrevenni a gyülekező, összeálló esőfelhőket. Bezzeg a bodros bárányszerűek azonnal magukhoz vonzzák képzeletét! Jobban elfogadja a beborult eget, derűs lelke elúzi a fellegeteket, de egyre több gyülemlik köré, ha párját nyugtalannak látja. Egy-egy biztató, megnyugvást sugárzó szavára, tekintetére előnti a békesség.

Korábban a jövő volt a fény, a remény, a megvalósulható álm, melyet az egykori jelen bizonytalansága beárnyékolhatott. Most a jelenbe vegyülhet egy-egy kis fénypont, melyre a jövő vethet borongós árnyat... Viszont a jelent és a jövőt elsötétítő lehetőségekhez képest a múlt ragyogóbbá válik. Minden viszonyítás kérdése.

Bár Lili egyértelműen nyugtalanabbá vált, sokszor elül, elcsodálkozik egy helyben. Balu rövidebb ideig mélyül el, hirtelen ezt, majd azt lát meg. Mégis egyszerre él át a csodát, a maguk eltérő módján, de valahogy furcsa módon nagyon is hasonlóan. Legtöbbször szavak nélkül adják egymás tudtára elragadtatásukat vagy békétlenségüket. Nagyjából ki tudják számítani egymás reakcióját, rá tudnak érezni a másokban zajló folyamatokra.

Balázs kíváncsian számon tartja, ki vagy mi merre van. Lili viszont ha érzékeli is, hogy elment valaki mellettük, nem figyeli, ki volt az. Mégis gyakran egyszerre látnak meg dolgokat. Egyszerre kattintják el fényképezőgépeiket, s még így is különbözőek lesznek képeik. Máshogy, más szögből látják meg ugyanazt, más hangsúlyoznak belőle.

A fiú gyakran érzi úgy, hogy ellene van minden. De ezt azt érzést félre tudja tolni, így egyenként vagy egyszerre magukénak

tudhatják Lilivel a világot, a tájat, a felhőtlen békességet, a végtelen időt. Ilyenkor egy-egy pillanatra ki tudják zárni a mulandóságot, a sürgető tényezőket, s az ellentétek egymásba olvadnak. Meg tudják kötni a maguk különbékéjét.

Vízszintbe helyezve a tájolózt beáll az észak-déli irány, az ellentétes irányokat mutató mágnesű végei megnyugvásra lelnek. Hosszabb-rövidebb időre Baluék is nyugvópontra jutnak, bár ők is lényegében változatlan köröket futnak. Körbejárnak, mint a hagyományos óra mutatói. Egyikük lassabban, másikuk gyorsabban. Néha-néha összetalálkoznak, együtt állnak. Az idő sokszor ellenük, néha viszont értük dolgozik.

Mindkettejük ellensége Kronosz. Balázs mégis szívesen viseli karóráját, igazán hozzá tartozik, pedig ki van téve mutatói tevékenységének. Látni akarja a pontos állást, az ellenfél ténykedését. Lili viszont már képtelen karján hordozni vagy a keblén melengetni, bár éppúgy kénytelen szembesülni az idővel, s pont úgy ki van szolgáltatva neki, az időkereteket neki is be kell tartania, figyelembe kell vennie az idő múlását. Ha együtt vannak, Balu a lány helyett is felügyeli ezt. Mint az utat, melyet külön-külön, máshonnan indulva kezdtek, de összetalálkozva, majd egymással – útjukat ugyan időről időre megszakítva, de a maguk ösvényéről újra rátérve – együtt járnak. Hisz összetartoznak.

Malomjáték

A lenyugvó nap meghitt fényében Fanni csónakja lassan közeledett a hajlongó fűzekkel tarkított tóparthoz. A fák ölelésében egyre élesebben rajzolódott ki az öreg malom körvonala. A forgó lapátok hatására megindultak a lány emlékezetének fogaskerekei. Minden egyes evezőcsobbanással mintha egy-egy olajcsepp

fröccsent volna a merengve hunyorgó, halovány fényű gondolattüzeckére, mely egyre nagyobb lánggal kezdett égni, miközben megvilágosodott minden a lány ébredező tudatában. Egyszerre lobogott Arany János pásztortüze és a Platón barlangjában rakott tűz, mely körül az ideák ropják táncukat, s e kísérteties mozgásnak csak az árnyképét szemlélheti a Fannihoz hasonló halandó lélek.

Ugyanez a lidérces tó idéződött fel egykor emlékezetében, mikor a tatái Öreg-tó körül biciklizett gimis barátnőivel alkonyatkor, vagy amikor két évtizeddel később végiment párjával a Tatái- és a Cseke-tó körül az Angolparkot és az elvarázsolt erdőt is érintve, mikor minden ködbe burkolózott. Mikor az sem lepte volna meg, ha maga Mátyás király alakját vette volna ki a titokzatos régmúlt ködös valóságából. De beúszott emlékezetébe egy hattyú a Bledi-tó víztükréről, bevillant tudatába egy-egy fehér-ségbe vesző tátrai tengerszem fenséges látványa, belevegyült képzeletébe a Dunakanyar hajnali ködbe burkolózó panorámája is.

– Ugyanilyen malom bontakozott ki annak a patyolattiszta lepedőnek a közepén, melyre lemosdatva, felsíró akaratomat semmibe véve újszülöttként leraktak – futott át Fanni agyán, s elragadták emlékei: – Már akkor kapálóztam öklömet rázva, hadakoztam rugdosódó lábaimmal a levegőöveget kékítve. Hasamra fordulva ütöttem, gyűrtem a malom szeszélyesen változó szelekkel meghajtott óriáskarjait.

Szerencsére mindig ott volt mellettem Sancho Pansa-i lelkületű anyám, aki megnyugtató, józan, halk szavával, simogatóan kedves kezével lecsendesítette háborgó indulataimat, megszelídítette a dühösen kavargó, fájdalmas, orkánerejű szellőkéseket. Milyen jó lett volna ez a védő kar pl. a júliusi télben, mikor fülcimpámat jég verte a Kriván nyergébe tartva...

A kíméletlenül őrlő gépezet köré egymás után három, egyre

nagyobbodó, egymással párhuzamos, négyzet alakú, mind nagyobb fáradtsággal körbejárható ösvényt húzott a tapasztalat ecsetje. Négy, kereszt alakban elhelyezkedő utacska biztosította az összeköttetést a három élettér között. A csúcsokat összekötő képzeletbeli, sokak által jól ismert ferde utakat szüleim nem taposták ki számomra, és örülök, hogy ez a pemzli is elfelejtette megfesteni azokat! – mindezt szelíd legyintéssel nyugtázta a lány...

Sokadszor kalandozott el és vissza Fanni figyelme a malomról újra a malomra:

– Számtalan szélmalomharcot vívtam és vívok azóta is, rengeteg ösvényt tapostam, sok erdőt, mezőt bejártam, néha el is térültem, de azért a helyes utat mindig megleltem... Hol Vergiliusszal, hol nélküle!

Közben a Sors huszonnégy pontra verte be vasszegét, kijelölve az élet játékosainak tartózkodási helyét. Mikor elkészült a társasjáték alaprajza, úgy tűnt, igen egyszerű, szabályos, átlátható ez a pálya. Ekkor elém szórt kilenc sima, sárga korongot egy haragvó óriás.

– Lássuk, mit tudsz velük kezdeni! Enyém az első lépés, hozzám kell igazodnod! Ki vagy szolgáltatva bábuimnak! – dörgött fenyegető mélységű hangján kajánul a szörnyeteg.

– De hát... nem ismerem még ennek a játéknak a szabályait! Magyarázd el, kérlek! – rimáncodtam ijedten.

– Majd rájössz! A muszáj megtanít! – ezzel letette első harmiáját a játékmezőre. Én meg csak néztem. Igyekeztem minél messzebbre elhelyezni legelső, édesanyám könnyeivel felmelegített korongomat a veszélyes ellenféltől menekülve. A rabló erre sátáni, torz mosolyt öltött tartózkodó gyávaságom láttán. Milyen gyengéd és megértő volt mindehhez Adynak az Ugar felett kacagva elsuhanó szele!

Egy jólelkű béres szerencsére segítségemre sietett, ekéjével beleszántotta az ismeret kezdetleges barázdáit nyomorultul sima körlapocskámba. Mikor megjelent a második sötétlő, vészlasszót pörgető betyár, ismét csak egy távoli zugba mertem feltűzni sárgán pislákoló, félénk csillagomat, melynek felületére fizikai behatások vájtak mélyen megmaradó nyomokat.

– Malom! Most megvagy! Megszabadítottalak gondtalan gyermekkorodtól, megfosztalak életed egyik nagy lehetőségétől is! – bömbölte kárörvendően ellenségem. Ekkor legalább kezdtem megérteni a játék célját... Megsejtettem, hogy csillagomat kutyaláncra verhetik. Távolról mintha Ladányi Mihály szavait hallottam volna újra és újra. "Élhettem volna gyönyörűen!" A tőlem oly igazságtalanul elszedett kincs a közepén forgó morcos malomkövek zúzdájába került. Milyen szépre csiszolja a hegyi patakok zubogó ereje a köveket, s milyen fájdalmasan csontig, húsig hatoló lehet a veszteség, a bánat!

Egy fényesebben ragyogó holdkorongot tettem a gonoszul elrabolt csillagkorona helyére. Ezt egy szigorú, de jószándékú kovács tüzesítette, kalapálgatta, formálgatta.

A Kényúr azonban elvágta újabb lépésével visszavágási lehetőségemet. Rákényszerített arra, hogy két fenyegető játékos köze merészkedjem, ha nem akarom, hogy újabb malmot képezve megint elvegye tőlem lényegem egy részét. Egy, a lélek titkaiban vájkáló bányász segítségével, annak unszolására felvettem a harcot a disznófejű Nagyúrral. Míg lényem egyik fele a két sötét egyenruhás végrehajtó közt őrlődött, mintha Kafka hőse lennék, addig egy újabb ítéskész egy másik taposómalom létrehozásán fáradozott.

– Van merszed még egyszer keresztülhúzni számításaimat? Ízzé-porrá zúzlak! – szólt mérgesen gyűlölködő játékpartnerem. Nagyot nyeltem. Most mi legyen? Szerencsémre elém pottyant egy érett vilmoskörte. Ez észhez térített.

– Lépj oda bátran! Inkább a tested szaggattasson darabokra, mint hogy idő előtt elveszíts egy jóakarót, aki nélkül lelked is megnyomorodik! – mondta beszédes némaságával az odakoppa-nó ajándék.

Feláldoztam holdnővérem után napfivéremet is, így már két malom közt őrlődött, igaz, csiszolódott, hántolódott is elmém. Igaza volt a dörgező Igének. Állandó lépéshátrányban küzdök. Hatodik lépésemmel is egy újabb malmot kellett lezárnom. Most szerencsére nem a morzsoló kövek közé kerültem, de nem volt sokkal jobb a helyzetem: a perifériára szorultam. Bár felém szállt Comenius erős szelleme, nem tudta malmomra hajtani a vizet. Még mindig képtelen voltam fénylő korongjaim közül hármat egymás mellé elhelyezni. Sőt! Hetedik választási lehetőségem is csak látszólagos volt... Megint résen kellett lennem, megint csak akadályt háríthattam ahelyett, hogy igényt támaszthattam volna... Az utolsó két esetben is védekeznem kellett. A nyelvészet fegyverével tettem ezt. Mefisztó kacsintott rám a céltábláról, de nem váltam Fausttá. Minden felkerült a játéktérre. Nyolc kiszolgáltatott világos korongocska állt kilenc csapdát rejtő sötéttel szemben.

Eltűnt már ez a küzdelmes mező, elfeslett a lepedő, jó ideje csak és kizárólag a védelmező gyermek- és ifjúkor megőrző, megtisztító takaróján kívül, a játékosok felállítását elfeledve folyik a mérkőzés az élet tornácán. A megmérettetés kusza útjain, akadályain átférkőzve néha váratlan ellenségbe botlom. De nem várt segítőtársak is felbukkannak, és hol szánt szándékkal, hol pedig véletlenül bekattanhat malomcsapdám zárja. Sőt! Én is beleléphetek egy-egy észrevétlenül meghúzódó, gallyakkal és levelekkel elfedett szakadékba. Nemcsak mag, hanem veszély is bújhat a hó alatt!

A természetnek kiszolgáltatva sokkal tisztességesebbek a túlélés, a fennmaradás lehetőségei. Az emberek logikátlan, intrikus világában jóval nehezebb eligazodni!

– Miután Fanni felidézte magában a már elfeledett állást, végigfuttatta magában, milyen döntéseket hozott azóta ő, és azt is, hogy milyen gátakat emelt neki a mindenhova elérő, hosszú fekete kéz. Kiszámolta, hány sárga korongot ejtett túsul az, milyen kevésszer tudott visszavágni ő, s mennyire nehezen tudott megkaparintani néhány ellenséges bábut. Most, hogy világosan látta az új helyzetet, fájoan vette tudomásul, hogy még mindig eggyel kevesebb játékkorongja van. De kezdte meglátni az előtte megbúvó lehetőségeket, melyeket némi kockázattal merészen kiaknázhathat.

Hálás volt a régi malomnak, amiért láttatni engedte magát az elhajló faágak között. Hálás volt a csendes szélnek is, mely megindította a malomlapátok révén emlékképeit. Végtelen nyugalommal szállt ki ütött-kopott csónakjából a szilárd partra. Szabadabbnak érezte magát. Mint mindig, ha fák, hegyek, patakok, vizek vették körül. Magabiztosan, derűsen lépdelt, kibújt köpönyegéből, tokjából, az idő fogságából, s az öreg malom elmosódó képe helyett egy tiszta gondolat körvonalazódott benne:

– Nincs kiegyenlített küzdelem, nem győzhetem le az elbizakodott Gőgöt, ki unatkozó ujjait is malommá formálja, ki soha nem pihen! Nem várhatom, hogy valaki egy súlyos malomkövön, tálcán kínálja oda lassan sivatagba érkező, kiszomjazott valómnak az életet jelentő tiszta vizet. De felkutathatom az elrejtett, biztosan létező forrásokat! Idejében felismerhető a mocsár, összetalálkozhatnak az utak. Mikor útra kelünk, új tapasztalatokat, nyugalmat lelhetünk – ezzel diadalittasan megindult a hegyre. Kiizzadta mérgét, elfeledte fájdalmát, az emelkedőn megtisztult a lelke. Farkasszemet nézett a ködből felbukkanó muflonokkal, észrevette az összekapaszkodó bodobácsokat a sziklákon, örült minden apróságnak.

Egy rövidke időre igazán önmaga volt.

Majoros-Jósvai Éva

Műszaki egyetemeket végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam is a szakmámban, de a rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, váltanom kellett. Közgazdaságtant tanultam. Miskolcon dolgozom egy számokkal foglalkozó állami hivatalban már 18. éve.

Kislánykoromtól találok ki történeteket, gondolataim azonban gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagy-részüik feledésbe merült.

Elsősorban novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok, megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom több meseregényen, egy romantikus történetet a közelmúltban fejeztem be.

Hat éve indultam először irodalmi pályázaton, számos díjat nyertem, kéttucatnyi írásom jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt. Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, gyertyát öntök, papírt merítek, igyekszem segíteni államvizsga előtt álló mérnökhallgató lányomat, és természetesen írok, írok, írok...

A húszezres

Már sötét volt az április végi szombat este, még kb. másfél óra autótút hazáig.

...Úgy érezte ezt a hónapot végre sikerült megúszniuk, hogy ne kelljen a tartalékhoz nyúlni. A pénztárcájában kb. ezerforintnyi aprópénz mellett még egy „bontatlan” húszezres lapult. Csak alig több mint egy hetet kell kihúzni belőle, a következő hétfőn utalják a fizetését, igaz megint vagy 3000 Ft-tal kevesebbet, mint a múlt hónapban... Így egyeztek meg a főnökkel, öt hónap alatt lépcsőzetesen 15%-kal csökkenti a fizetésüket, de legalább az állásuk megmarad belátható időig... Ilyen gazdasági világválság idején ez sem elvetendő előny... Meg még ez lenne a kisebb baj, de a férje már december óta kevesebbet dolgozik, csak heti négy napot, így persze csak 80%-nyi fizetést kap, és az év végi jutalom is csak a fele volt a tavalyinak...

Minden csekket befizetett, szerencsére lakásrészletük már évek óta nincs, az autót is tavalyelőtt kifizették, mást soha nem vett részletre... Mindig ódzkodott a tartozásoktól, csodálkoztak is tavaly tavasszal a műszaki áruházban, mikor a tv kifizetésekor kipakolta a megfelelő mennyiségű húszezrest a pénztárcájából és nem hitelszerződést lobogtatott...

Mindent megvett előre a hétre, csak a napi kaja megvásárlása maradt, esetleg egy-két újság még belefér, csak ne legyen váratlan kiadás, mert akkor megint a tartalékhoz kell nyúlni, mint az elmúlt két hónapban, februárban. Akkor, az akkumulátor adta meg magát, márciusban Csengének szakadt szét a tánccipője, együtt közel ötvenezer volt... Ennyivel megint csökkent a megtakarítása, amit nyugdíjas éveikre tett félre, azelőtt utoljára majdnem hat éve nyúlt hozzá, mikor az autót vették...

Nagyon igyekszik spórolni pedig, de csak magán tud, kellene egy új cipő, amiben naponta jár, már nem sokáig húzza, kicsit még nőhet a haja, elég négyhavonta a fodrászhoz mennie. Kolléganői hetente-kéthetente jelennek meg új blúzban, pulóverben, ő novemberben vett utoljára magának egy akciósat, egy zsömlét ebédre valami olcsó felvágottal, de ez is kevés...

– Még majdnem száz kilométer és nem nagyon jól látok a sötétben, hamarabb kellett volna elindulnunk, hogy még az este beállta előtt hazaérjünk. De olyan régen nem láttam az unokabátyámat a pici unokája meg egy tünemény... Annának nem mondom még, hogy gyenge már ez a szemüveg, mert azonnal küldene a szemészetre és egy új szemüveg 40-50 ezer forint. Ennyit most nem engedhetünk meg magunknak, talán júliusban, a főnök tegnap is tárgyalt egy német férfival, talán májusra vagy júniusra összejön a rendelés és akkor megint dolgozhatunk öt napot, akkor el is megyek a szemészetre. Már csak egy tízezresem maradt meg egy kis apró, a cigim megvan, az ebédem befizetve, a reggelimről meg Anna gondoskodik, megvehetjük belőle az ikreknek szülinapjukra a kért CD-ket...

... Tudta, hogy férje nehezen lát a sötétben, szeretett is volna korábban indulni, de Csenge és Zoli úgy belemerültek a játékba a háziak gyermekeivel, na meg a pici unoka, és ő is olyan régen találkozott már Jutkával, gimnazista koruk óta, mikor egy buszon utaztak, ritkán volt lehetőségük beszélgetni. Jutkának három gyereke van és négyhetes unokája, igaz ő érettségi után nem sokkal férjhez ment... Csenge és Zoli még csak tizennégy évesek, nagyon csendben vannak most a hátsó ülésen, élnek még egyáltalán?

– Ha A. felé kerülök, elkerülöm azt a négy-öt kis falut, ahol állandóan az út közepén bicikliznek a gyerekek és mindig van egy-két kocsmából hazatántorgó részeg is, csak lépésben mehetnék, hogy fel ne lökjem valamelyiket...

... Még mélyen a gondjaiba mélyedve is látta, hogy férje A. felé fordul. A város közepén, jobb kéz felé, amerre nekik is fordulniuk kell vagy hat-nyolc, hasonló négyemeletes épületekből felhúzott utca sorakozik egymás mellett. Kettő – az Aranyeső utca és a Nárcisz utca – tökéletesen egyformára sikeredett, ezt az építők is csak túl későn vehették észre, ezért az Aranyeső utca végét gyorsan lezárták egy hatemeletes kockaházzal, így zsákutca lett... Az összes többi utcából is ki lehet jutni a főútra, de a Nárcisz utcából a legegyszerűbb...

Beértek a város közepére, jönnek az utcácskák, index jobbra, kanyarodás... Tíz métert se mehettek, mikor az utcalámpa fényében meglátta a névtáblát: Aranyeső utca. A férje is ugyanebben a pillanatban vehette észre, mert erősen fékezve megállt és valami szentségeset sziszegett, majd hátrafordult, látva, hogy minden kihalt körülötte, elkezdett lassan tolatni kifelé az utcából. Kéthárom métert haladhattak, amikor csattanás hallatszott. Férje azonnal kiszállt, egy gyönyörű kabrio-BMW állt mögöttük, valami olyan országbéli rendszámmal, amelyet még sosem látott, de latin betűkkel. A BMW-t vezető fiatalember is kipattant az ülésből és udvariasan, de erélyes, tiszta magyarsággal követelte a férjétől, hogy adjon betétlapot. A férje természetesen azonnal elismerte, hogy hibázott – még soha nem okozott balesetet, a kötelezőben a legmagasabb bónusz szerint fizetett –, de mielőtt bármit is aláírna, meg akarta szemlélni a kárt – ami nem volt. A BMW műanyag rendszám tábláján látszott valami rövidke hajszáltrepedés, az ő autójuknak kicsit megkarcolta hátul a dukkózását a másik autó lökhárítója:

– De uram, hiszen nem is okoztam önnek semmilyen kárt, mi szükség lenne itt a betétlapozásra!

– Dehogynem okozott, hiszen megrepedt a rendszám táblám, ki kell cseréltetnem, belekerülhet 100 euróba is!

...Jó drága rendszám tábla, most amikor az eurót 300 Ft körül mérik, gondolta elkeseredetten...

– Ugyan uram, nem lehet az annyira drága!

– Dehogynem! Ez egy BMW, de ha itt megtéríti a károm, akkor eltekintek a betétlaptól.

– Beszélhetünk róla, de egy műanyag rendszám tábla nálunk nem kerül ennyibe!

– OK, úgyis sietnék, gondolom maga is, fizessen húszezer forintot, ennyiért egy ismerősöm rendbe teszi a táblát, nekem nem lesz plusz költségem, maga meg megtarthatja a bónuszát.

... Férje rábólintott a dologra, majd a tárcájáért nyúlt, csak mikor belenézett, akkor jutott eszébe, hogy ennyi pénze sincs...

– Van nálad egy tízes – szólt be hozzá az autóba – megegyeztünk az úrral, ha fizetek neki húszezret, hogy kicseréltethesse a rendszám tábláját, nem kér betétlapot, nem lesz jegyzőkönyv és így nem ugrik a bónuszom sem...

– Csak egy húszas van nálam – sóhajtotta és kiadta a bankjegyet a lehúzott ablakon...

Mezei Boglárka

Mezei Boglárka vagyok, 1997. április 28-án születtem, Szegeden. Jelenleg tanulmányaimat a Szegedi Kőrösy József Közgazdasági Szakközépiskola angol–német szakán folytatom, harmadik osztályos tanulóként.

Minden vágyam neves íróvá válni, saját könyvet kiadatni. Ezen álmom megvalósításában gátolva érzem magam a közgazdasági iskolában, de remélem, hogy ezzel a kis kitérővel, miután sikeresen leérettségizek, felvételt nyerhetek egy a művészetekkel foglalkozó egyetemre, ahol tovább fejleszthetném az érdeklődési körömnek megfelelően magamat.

Égi háború

Viharfelhő öleli körül a napot,
S árnyékba borítja az egész partot.
Egy csepp csordul ki a felhő markából,
S a halász vészjóslóan tekint ki a csónakjából.

Cseppek milliója zúdul a feneketlen tengerbe,
Változást hozva az egész világegyetemre.
Mert az apró dolgok is lázíthatnak,
S ha sokan vannak, harcra is buzdíthatnak.

Semmire sem mondhatod azt, hogy jelentéktelen,
Mert egy árnyalatnyi változás is menthet életeket.
A halász már messze sodródott otthonától,
A cseppek így választottak szét egy egész családot.

A fény áttörni készül a homályos leplen,
De nem sejti, hogy ez kevés lesz az áttöréshez.
Az égi háború újra kitörni látszik,
Maga alá utasítva megannyi zendülő próbálkozásait.

Most még erősebben csap le az áldozataira,
De azok megrázzák magukat, és újra talpra állnak.
A kis csónak ismét a tengeren siklik,
Dacolva a hatalommal szemben, küzd a végtelenig.

Mert a vihar után csend következik,
S a pusztításnak órák múlva már nyoma sincs.
Újra égi tűz lobban fel az égen,
Elfeledtetve mindenkivel minden rossz emléket.

Leláncolt balerina

Mint sok ezer csillag egy tisztáson,
Úgy világít a fény egy színpadon.
Hallom a zongora hangját közvetlen mellőlem,
De hogy ki játszik rajta az rejtelem.

Karom és lábam könnyed mint a tollpihe,
Meg sem érzem, hogy milyen magasra szökellek.
Valami miatt mégis minden mozzanat fáj,
Szorítást érzek csuklómon, amely egyre feljebb ránt.

Fojtó, füstös levegő kezdi kaparni torkomat,
Körbe nézek, s talpam alatt ég a színpad.
Minden léptemmel létrehozok egy újabb szikrát,
S az egész emelvényt elnyeli a láng.

Teljes erőmből futnék jobbra vagy balra,
De mi felemelt, most mozdulni sem hagy.
Felnézek, s látom a vaskos zsinórokat,
Amik eddig engedelmes bábként mozgattak.

Testem egyre körülveszik a lángok,
Én mégis ellenállok, ameddig csak tudok.
Miattam ütött ki a tűz a színpadon,
Ha én okoztam, akkor irányítani is tudni fogom.

Minden maradék erőm összeszedem és futok,
Nem törődve a fájdalommal a közepébe ugrok.
A lángok elégetik a zsinórokat mik eddig lefogtak,
S én elszántabb leszek mint valaha, el fogom érni a célokat.

Jégbe fagyott tavasz

Fekete farkas szeli át a havas mezőt,
Jég sebzi lábát, ahányszor rezdül.
De a fagyos tüske csak a szívében él,
Hisz a vadonban már a tavasz regél.

Kinkeserves vonyítása bélyegzi lépteit,
Rohanna fájdalmától, de valami megdermedésre készteni.
Nem hall, nem lát, s talán már érezni sem érez,
Ösztöne élni hagyja egy reményvesztett vidéken.

Falkája lassacskán magára hagyta,
S ennek gondolata, most először, nyílként vésődött tudatába.
Mégfáradt szeme előtt pereg le a kép,
Amelyen, e mezőn egykoron családjával élt.

A szürke, gyászos hártján keresztül, saját homályában,
Mégis lát egy rézbarna farkast vergődni egy mély pocsoltyában.
Vajon a segítségére fusson, vagy hagyja veszni?
Még ő sem érzi, miként tudna segíteni.

A vergődő szeméből tükröződik a ragyogás,
Mely ígéret arra, hogy ő sosem okozna csalódást.
Csak egy esélyt kérne az új életre,
De a fekete farkas magára hagyja, s vele együtt veszik a mélybe.

Molnár Kati

Képek, szavak, mit is írhatnék még,
Bemutatkozásul ennyi elég,
Nyitott könyv vagyok néhány oldalon,
Rólam szólnak verseim, képeim,
Magamról többet nem kell mondanom.

Elérhetőségeim:
molnarkatifesto@gmail.com
www.kepvers.com

Balatoni csend

A kikötőben, hol most sétálok,
lehorgonyozva a vitorlások
rendben állnak, sorsukat megadva
móló mellett, jól nevelten, sorba.
A nyarat álmodják vissza még,
a szabadság bódító ízét,
a hullámozó tengert, a kék eget,
a gyermek zivajgt, a fellegeket,
mindazt, mire emlékezni is jó,
mindazt, amit most betemet a hó,
míg el nem jön a várva-várt idő
s vitorlát bont a tavaszi szellő,
az árbocra sirályok szállnak
s mindenki örül, örül a nyárnak.

Ellesett pillanat

Sötétedik, de
a nap még egyet villant, s a Hiltont megtalálta,
csillogó fényt varázsolt üveglakára,
és koraesti órán, mint későn jött öröm
verődött rá melegen egy kopott ház falára.

Hóvilág

Hófödte most a táj,
fenn a szikla, lenn a város,
minden tiszta és világos,
mint rézkarc, a háztetők sora,
lakóházak, villamos, iskola
s a hegyek, mik körülvesznek,
emberszívet melengetnek.

Csikordul a hó lépésem nyomán,
csillogó kristályok a szikla oldalán,
a fűszálak hegyén, a fák levelén
a napfény táncol, ömlik a fény.
Mesevilág, sokáig nézném én,
de elbújik most a nap,
s elül a fény a szikla peremén.

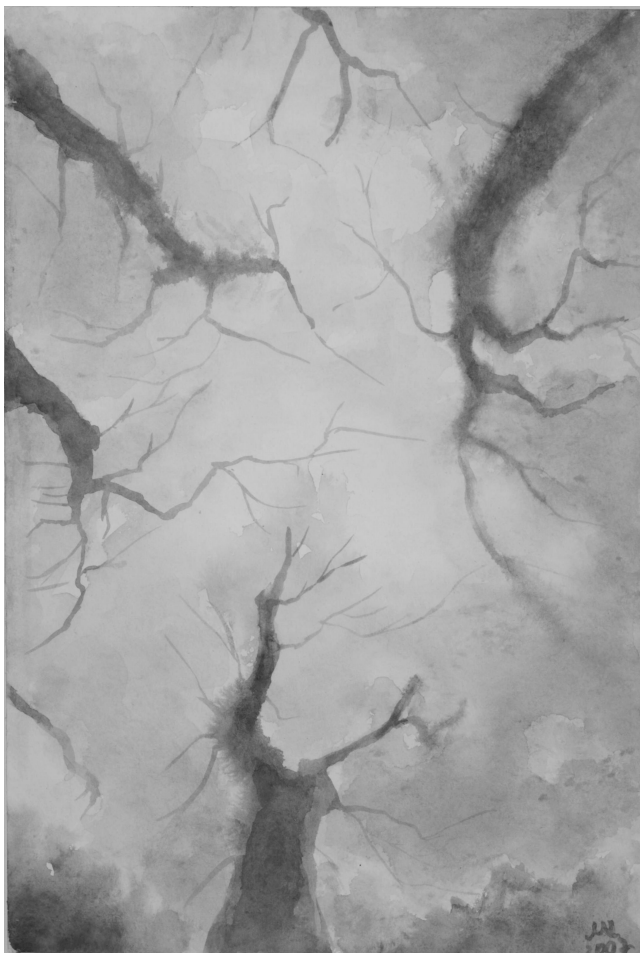
Izzás

Izzik a levegő, izzik az erdő,
vöröslő ég alján vörös a felhő,
égő alkonyat borítja a fákat,
minden élő most csak vöröset láthat,
bennem is minden vörösén kavarog,
vörösek a fények, vörösek a zajok...

Látomás

Magasba' fenn, a felhők felett,
fények szűz birodalmában,
szemem a távolba merengett
s szívem beléremegett,
mert Istent megérezni láttam.

Tánc

Körben álló nyújtózkodó ágak
hajlongnak a messzi mosolygó égre,
magasba feltörő, szédítő vágyak
táncot lejtene az égi zenére.

Virrasztás

Éjszaka van, csak a hold világít,
fényes a hold ma, csillagos az ég.
Mért néz, mit üzen pislogó fénye,
álmodat miért szedi szerteszét?

Telihold van, gyűrött a takaróm,
szemem éber és kerül az álom,
soká lesz még reggel, jaj soká,
hajnal jöjjön legalább, úgy várom!

Kitárt szívvel

Mikor megdermedt az utolsó levél a fán,
és a fáradt sóhaj is megtörve alászáll,
mikor elmennek melletted közönyösen,
mikor már a pohár sem marad meg kezedben,
nincs aki meghallgasson, szeretetet adjon,
akkor fogd meg kezét szorosan és bízón,
s kérjed könyörgőn az egyetlen égi Erőt,
a téged kezdettől is oly nagyon szeretőt,
Uram, segíts!

Mráz Erzsébet Irma

Nyírmihálydiban születtem, de az általános iskolát már Hajdúnánáson fejeztem be. A helyi Kőrösi Csoma Sándor Gimnáziumban érettségiztem, fizika tagozaton, aztán Nyíraczádon óvónőként dolgoztam képesítés nélkül. Miután a nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskola magyar–orosz szakán végeztem, Hajdúnánáson kezdtem tanítani, a 4. Sz. Általános Iskolában. Azóta az iskolát átkeresztelték, átszervezték, de én maradtam egészen 2011. augusztus 31-ig, az általános iskolák összevonásáig. Most a Bocskai István Általános Iskola és AMI napközis nevelője vagyok, csoportom tagjai sajátos nevelési igényű gyerekek.

1986-ban kezdtem el írni. Egy tanítványom szerepelni akart az anyák napi ünnepségen, nem tudtam neki verset adni, nem is merte az édesanyját, írtam neki egyet. Így kezdődött. Néhány írásom megjelent a helyi újságban, ünnepségeken tanítványaim mondták a verseimet. 2006 óta 12 kötetben jelentek meg verseim. Van két önálló kötetem (Vers-virágzás 2009., A hegycsúcs messze van 2013.), egy Erdélyben kiadott antológiában (Magyarok vagyunk Európában) két versem szerepel. Néhány hete jelent meg két antológia Anya és Szerelem címmel, 3-3 versem olvasható ezekben. Most készül egy mesekönyv, benne lesz egy mesém, és elkészült egy DVD is (Menedékidő), amelyen két előadóművész mondja verseimet. Az utóbbi időben prózával is próbálkozom.

Két gyermek édesanyja vagyok, ők felnőttek, önállóak, és van egy unokám, aki a verseimet olvassa, mondja, ő első osztályba jár. Életem tragédiája: édesanyám halála. Gyerekeim mellett édesapám és két testvérem biztatására is számíthatok.

Elsuhan a szél...

Elsuhan a szél
Az ablakom alatt.
Elsuhan az élet,
Csak egy pillanat.

Elmúlik, mi szép volt,
Eltűnik a varázs,
Kialszik a nagy tűz,
Nem marad, csak parázs.

Elhervad a virág,
Lehullnak a szirmok,
A káprázat múlik,
Foszlanak az álmok.

Elszalad a folyó,
Vissza már sose tér,
Mennyi minden éri,
Míg a tengerbe ér.

Lehull a levél,
Meghalnak a fák,
Elpusztul már lassan
Ez a gonosz világ.

Nem suhan a szél már
Az ablakom alatt,
Az élet suhant el,
Csak egy pillanat.

Nem úszod meg!

Pók piheg a sarokban,
Sűrű hálóját fonja,
Mellette egy légy zümmög,
Ez nagyon bosszantja.

Szorgalmasan szó a pók,
Rásandít a légyre,
Szívesen neki rontana,
De nem mozdul mégse.

A légy meg zizeg tovább,
Figyeli a munkát,
Nem tudja, mérges a pók,
Átvágná a torkát.

Megcsodálja a hálót,
Pontos, precíz munka,
Neki készül a nagy mű,
De a pók nem mondja.

Készen van a szövevény,
Furcsán néz a légyre,
Azt látni a szemében:
Nem úszod meg élve!

Miért ellenségek ők?
Nem tudja azt senki.
Csak úgy, mint az emberek!
Így kell ennek lenni?

Lila köd

1.

Lila köd leng körülöttem,
Lila ködben lebegek,
Lila ködben minden lila,
Lilák most a fellegek.

Lila madárcák dalolnak,
Lila ágon megpihennek,
Örülnek a lila ködnek,
Csak csodálják, nem sietnek.

Lila pillangók táncolnak,
Lila szárnyuk, mint a fátyol,
Lila réten, virágok közt
A napsugár átbukdácsol.

Lila a fa, fű és bokor,
Lilán csobog a patak,
Lila halak versenyeznek,
Úsznak át a híd alatt.

Lila köd és lila csoda!
Nekem is kell egy kis lila!
Kinyitom a szememet,
Messze járt a képzelet.

2.

A lila köd messze szállt,
Lassan feketére vált.
Akad néhány szürke folt,
Nemrég csodás lila volt.

Nagyon szépek a lilák,
Láttam sok árnyalatát.
De most sűrű fekete,
Talán kátrány kente be.

Nincsen madár, nem dalol,
A kis pillangó nem táncol.
Nem csobog a kis patak,
Az aranyhalak alszanak.

Nem nyílnak a virágok,
Sötét van, semmit sem látok.
Nem jár erre napsugár,
Talán egy kis lilára vár.

Nincs lila köd, nincsen csoda,
Ki elhiszi, az ostoba!
Vagy sok-sok csalódás érte,
Hinnie kell, hogy túlélje?

Mindjárt este...

Mindjárt este,
Csendesül az élet,
Sötétedik,
Meghalnak a fények.

Az ég alján
Egy utolsót pislant,
A sötétség
Elnyeli a katlant.

Egy perce még,
Mint a kohó, izzott,
Vörös fénye,
Mint a tűz, lobogott.

Most nincs sehol,
Ellobbant hirtelen,
Nyoma sincsen,
Felhők mögött pihen.

Itt az este,
Itt van a sötét,
Összehúzza
Sűrű függönyét.

Csoszog a csend,
Szobámban körbejár,
Félelmetes,
A hajnal jönne már!

Csend és sötét,
Mozdulatlan minden.
Szű se perceg,
Csak én vagyok ébren.

Ó, jöjjön már
A hajnal és a fény,
Hogy ébredjen
Velük a remény!

Árnyék és fény

Életemet beszövik az
Árnyak,
Hol előttem, hol mögöttem
Járnak.

Néha meghúzódnak mellettem
Szerényen,
Hogy eltűnjenek, nincs semmi
Reményem.

Kitartóak, körülöttem
Élnek,
Vígán vannak, semmitől se
Félnek.

Nem bánják, ha valami
Fáj nagyon,
Lábra állnak, ha itt az
Alkalom.

Néha zavar, befonják a
Testem,
Az sem számít, ha sajog a
Lelkem.

Szabadulnék, de nem
Sikerülhet,
Már itt vannak, táncra
Penderülnek.

Nem is tudom, baj e,
Ha itt vannak?
Szomorkodom, míg ők
Jót mulatnak?

Hisz az árnyék együtt jár a
Fénnyel,
Árny a fénynek a nyomában
Lépdél.

Megértettem, meg kellett
Értetni
Hol árnyék van, fénynek is
Kell lenni!

És kell a fény, nélküle
Nincs élet!
Árnyék, ember a fénytől
Feléled!

Lobban a fény, mozdulnak az
Árnyak,
Az sem baj, ha a nyomomban
Járnak!

Sokáig az hitték...

Sokáig azt hitték,
Én sohasem sírok,
Ha fáj, ha szenvedek,
Én mindent kibírok.

Nem szóltam, csak higgyék,
Úgysem segít rajtam,
Nem kell a sajnálat,
Nem segít a bajban.

Pedig sírtam sokszor,
Éjjel sokat sírtam,
Mikor a fájdalmat
Csak könnyekkel bírtam.

Sírtam, ha bántottak,
Sírtam, ha fájt nagyon,
Könnyezve ébredtem
Sok ködös hajnalon.

Azt akartam, tudják,
Nagyon erős vagyok,
Ha fáj is valami,
Akkor sem nyafogok!

Azt akartam, tudják,
Sosem panaszkodom,
Hogy nem kell segítség,
Megoldom a gondom!

Azt akartam, lássák,
Megállom a helyem,
Elég vagyok hozzá,
Hogy minden jól menjen!

Mert én azt gondoltam,
Csak a gyengék sírnak,
Ha erejük nincsen,
Könnyekkel harcolnak.

Ők elérik könnyen,
Amiért más szenved,
De nekem kell a harc,
Így teremtek rendet.

Mikor anyám meghalt,
Megtanultam gyorsan,
Hogy ezt az egészet
Én rosszul gondoltam.

Sokat sírtam akkor,
Mert hiányzott nagyon,
Hogy ne gondolnék rá,
Most sincs olyan napom.

De ma már nem szégyellem,
Jöhetnek a könnyek,
És nem érdekel engem,
Az emberek mit hisznek.

És sírok, amikor fáj,
Ha gyötör az élet,
A könny csak azt jelenti,
Csak annyit, hogy érzek.

Olyan az élet...

Olyan az élet,
Mint egy vadvízi folyó:
A víz tombol,
Hánykódik a hajó.

Az én hajóm is ilyen,
Halad a vad vízen,
Hol köt ki, hol áll meg,
Nem tudja senki sem.

Egy-egy nagy akadály
Elállja utamat,
Át kell jutnom rajta,
Mert a hajó halad.

Előfordul az is,
Hogy nem sikerül,
Megpróbálom újra,
Akármibe kerül.

Összezsapnak a hullámok,
A jeges víz húsomba mar,
A fájdalom csak megerősít,
Itt is átjutok hamar.

Sikerek, kudarcok,
Harc az elemekkel!
Egyszer fent, máskor lent,
Soha nem adom fel!

Nehéz a harc, tét: az élet!
Meddig bírom? Nem tudom!
Egyszer biztos belebukom,
De a vadvizet akarom!

Mégis

Vonzanak a hegyek, völgyek, zuhatagok,
Hatalmas mélységek, hűvös magaslatok.
A sűrű fenyvesben csak ritkán jár a Nap,
Nem marad sokáig, gyorsan tovább halad.
A fák között csobog egy fürge kis patak,
Vize már messze jár, alján a kő marad.
Az erdő közepén kis tisztásra lelek,
A természet csodás, a füre heverek.
Őzike érkezik, iszik a patakból,
Mellettem a nagy fán egy kismadár dalol.

Olyan szép itt minden, olyan, mint egy álom,
Gyönyörködve nézem, mégis hazavágyom.

Az élet rögös útjain...

Az élet rögös útjain
Előre jutni nagyon nehéz.
Könnyebb, ha itt van, ki szeret,
Biztatásul a szemedbe néz.

Nem szól semmit sem,
De tudom, mit mondana:
Ne add fel, kérlek,
Soha nem tetted, soha!

Nem szól semmit,
De hiszi, soha nem adom fel,
Akit szeret,
Abban bízik, bízik az ember!

És nem is adom fel,
Harcolok, ha fáj, nehéz,
Segítségül ott van,
Talán, néhány segítő kéz.

Néha elfáradok,
És mindenem sajog,
De mégsem adom fel,
Csak meg-megtorpanok.

Mint megfáradt vándor,
Pihenek egy kicsit,
Majd cipelem tovább
Az élet terheit.

Nem adhatom fel,
Tudom, az élet harc.
Ha győzők, ösztönöz,
És letör a kudarc.

De felállok,
Hiszen erős vagyok,
Küzdök tovább,
Mert győzni akarok!

Ha győztem, visszanézek,
Egy kicsikét, egy pillanatra csak,
És látom, hogy ott vagytok,
Látom biztató mosolyotokat.

Ez erőt ad nekem,
Ettől állok talpra,
És megrázom magam,
Készen újabb harcra.

Annyi minden történt...

Annyi minden történt,
Bántottak oly sokan.
Titokban szenvedtem,
De nem hagytam magam.

Én csalódtam,
És bennem is csalódtak,
Nem értettem
Olykor, mit is akarnak.

Nem kellett
A képmutató élet,
Döntöttem,
Hogy abból én kilépek.

Elhibáztam,
Le nem tagadhatom,
Nem volt könnyű,
Ki kellett mondanom.

És kimondtam,
Minden szó fájt nagyon,
Csak reméltem,
Hogy ezt is kibírom.

Sokan látták,
Látták szenvedésem.
Tisztelték, hogy
Harcolok keményen.

És most látják,
Látom, minden rendben,
Harc, szenvedés
Csak megedzett engem.

Most azt mondom,
Könnyű az életem,
Mert itt vagytok,
Ti itt vagytok velem.

És újra szól,
Zeng a víg madárdal,
Felhők felett
Messze, messze szárnyal.

Rám mosolyog a Nap,
Arcom simogatja,
Oly kedvesen, lágyan,
Mintha épp biztatna.

És én tudom,
Hogy új esélyt kaptam,
Mert először,
Bizony, belebuktam.

Lassan sötétedik...

Lassan sötétedik,
Kigyúlnak a fények,
Elpihen mindenki,
Csak a bagoly ébred.

Beszivárogo a sötét,
Megtölti a szobát,
Nem akarok fényeket,
Nem kapcsolok lámpát.

Nincsen fény, sem árnyék,
Csak mi vagyunk, ketten,
Úgy öleljük egymást,
Boldog szerelemben.

Mint könnyű, lágy paplan,
A sötét betakar,
Ma a hold is késik,
Zavarni nem akar.

Csillagot sem látok,
Egy sincs fenn az égen,
Csak a szemed ragyog
Csillagként, azt nézem.

Ajkam csókodra vár,
Csókért csókot adok,
Nem érdekel engem
Sem Hold, sem csillagok.

Ölelj szorosan át,
Ne engedj el soha,
Mienk volt ez a nap,
Mienk az éjszaka.

Aztán, ha megvirrad,
Ébrednek a fények,
Beköszön a hajnal,
S itt talál majd téged.

Nem akarok napfényt!

Nem akarok napfényt,
Nem akarok esőt,
Nem akarok ázni,
Fejem fölé tetőt!

Nem akarok telet,
Pattanó rügyeket,
Perzselő napsütést,
Hulló leveleket!

Nem kellenek szavak,
Hazugságot szólnak,
Annyiszor bántottak,
Nem hiszek a szónak.

Nem kell most a szellő,
Ne borzolja hajam,
Nem kell madárdal sem,
És semmilyen dallam!

Nem akarok mosolyt,
A mosolygó ámit,
Hiszi, ha mosolyog,
Úgy elérhet bármit.

Nem kell kicsi patak,
Ha nem nekem csobog,
Úsznak benne halak,
De ők sem boldogok.

Nem kell erdő, mező,
Virágos, tarka rét,
Ne szálljon pillangó,
Ne, akármilyen szép!

Nem akarok ködöt,
Nem akarok szelet,
Nem kell nekem semmi,
Csak egy kis szeretet.

Csak fogd meg a kezem,
Nem kell nekem semmi,
Nem akarok én mást,
Csak téged szeretni.

Téli álmot alszik...

Téli álmot alszik a természet,
Én is alszom, és álmodom szépet:

Pacsirta szól, szép virágos a rét,
Szél kergeti a sok színes lepkét.
Virágillat csalja a darazsat,
Siet nagyon, csodaszép ez a nap.
Nappfény játszik a tó sima tükrén,
Friss szellő jön, elzavarja fűgén.
Kismadár száll, iszik a patakából,
Csobog a víz, szikrázik a Naptól.
A fészekben fiókák csivognak,
Tudják, mindjárt friss kukacot kapnak.
Homlokomon érzem a Nap hevét,
Majd a szellő hűvös leheletét.

Egy pillanat, véget ér az álom,
Havas a táj, hócsipke az ágon.

Végre, itt a napsugár!

Végre, itt a napsugár,
Méltósággal körbejár,
Kémleli a vidéket,
Van ideje, szétnézhet.

Néha-néha előjött,
Kicsit elbíbelődött,
De sokáig nem maradt,
Hideg tél volt, elszaladt.

Csak megcsillant a havon,
Csusszant egyet a fagyon,
Szagolta a jégvirágot,
Majd a jégcsapra felmászott.

El is tűnt, egy pillanat,
De a nyoma itt maradt.
Hozott egy kis meleget,
Csak kicsikét, keveset.

Most fenn ragyog, boldogan,
Tudja jól, hogy dolga van.
Kicsalja a rügyet, barkát,
Tulipánt is, sárgát, tarkát.

Ibolyát is, csodaszépet,
Fehéret és csoda-kéket.
Jácint, nárcisz szép, színes,
Az illatuk kellemes!

Átöltözteti a kertet,
Nyoma sincs a hóembernek!
Zöldül minden: fű, fa, bokor,
Aranyeső aranycsokor!

Vígan száll a madárének.
A szél zenél. Ilyen szépet!
A Nap rám kacsint, mosolyog:
Milyen jó! Megint itt vagyok!

Itt a tavasz, itt van, érzem!
Te érzed-e, nem is kérdem.
Csodás ez a kikelet,
Átjárja a szívemet!

Enyémet, s a tiedet?

Kis virág

Kék szirmok a gizgazok között.
Vajon miért ide költözött?
Véletlenül hozta el a szél?
Dudvák között meddig, hogyan él?

A kis virág is élni akar.
A vad dudva mindent eltakar:
Nem ad neki napfényt, sem vizet,
De ez nem tűnik fel senkinek.

Ő a legszebb! Mind jól tudják:
A kis virág és a dudvák.
Nem segít mégsem senki neki.
Ő fogja magát megvédeni.

Lassan múlnak napok és hetek.
A kis virág sosem kesereg.
Hatalmas bozótban él szerényen.
Életéért küzd, míg él, keményen.

Fehér galamb...

Fehér galamb ül az ágon,
A tolla patyolat,
Magányosan pihen, gurrog,
A csoda-kék ég alatt.
Megfürdik a Nap fényében,
Elringatja a faág,
Fészke mellett elücsörög,
Látom, jól érzi magát.
Élelemért ment a párja,
A faágon őt várja,
Egyedül van, unatkozik,
De megjön nemsokára.
A szomszéd fán varjak ülnek,
Mint a korom, feketék,
Sokan vannak a csapatban,
Rájuk mosolyog az ég.
Hangosak és jókedvűek,
Messze száll a varjú-nóta,
Olyan jól érzik magukat,
Nem figyelnek a galambra.
Tisztasága, fehérsége
Nem illik a csapatba,
Nincsen olyan varjú népség,
Amelyik befogadja.
Talán, hogyha szürkébb lenne,
Egy kicsikét mocskosabb,
Nem ülne egyedül az ágon,
Szívesen látná a csapat.
Nincs más bűne, csak a színe,
Tiszta, mint a patyolat,
Ha nem változik fehérsége,
Biztos egyedül marad.

Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)

Tizennyolc év sem telt el azóta, hogy a világra jöttem, de a történetfaragó műhely munkaasztala mellett máris hét évet töltöttem. Az első szék csaléra sikeredett, eltört, amikor ráültem, a mostaniak azonban egész tűrhetőek, egyre kevesebb a szálla, a göröngy – tanulok. Ha megkérdezik, mivel foglalkozom, mindig azt felelem, „történeteket írok.” Ilyenkor nem beszélek a budapesti gimnáziumról, a péceli házról; sosem mondom, hogy „kérem szépen, író vagyok”, ez a pár szó a jövőé, ki akarom érdemelni őket, így csak szerényen citálok pár sort az egyik versemből, vagy röviden felvázolok egy novellát.

Nem célom új alapokat teremteni. A szobor háta mögé sétálok, és onnan fényképezem le, ez máris mássá, egyedivé teszi – új megvilágításba helyezem a jól bevált sablonokat. Épp ezért a *Kutyafuttában* egy egészen elvont értelemben vett fény-árnyék párharcot ábrázol. Itt nem a világosság és a sötétség, hanem a képzelet és a valóság csap össze. Ki mondja meg, melyikre van nagyobb szükségünk?

Kutyafuttában

A rongyossá gyúrt füzetkét a szokott helyén, a párnám alatt éri a hajnal – egészen pontosan a vekker ádáz rikoltozása, ami az egész környéket harckészültségbe rántja. Egyesek már a negyedik világháborúról suttognak, mások védősisakká léptetik elő a sebtiben felkapott lábasokat, majd tudatosul bennük, hogy ugyanez történt tegnap is, nem beszélve a tegnapelőtről.

A szomszédság minden tagja szépeket, jókat kíván nekem és egész csaláimnak, bár az ébresztő korábbi akciójától meglehetőst megsüketülve akkor sem hallanám dicsérő szavaikat, ha itt állnának az orrom előtt.

Szemem sarkában dekoratív csipagolyóbisok gyülekeznek reggeli tornára készen, szórakozottan azon töprengnek, vajon a fénysebesség kétszeresével vagy inkább háromszorosával nőttek-e ilyen nagyra egyik éjszakáról a másikra. Ez az első oldalon szerepel az élet nagy kérdéseinek könyvében, egyszer el kell gondolkodni rajta.

Jelen pillanatban talán még a kínai arcok karikatúráit is megsegyenítem, látómezőmre jótét sötétség borul, de ujjaim máris a nyállal bőven átitatott párna alá rejtett kincs köré fonódnak, az arcomon ragyogó bugyuta vigyor versenyre kelhet a napsugarakkal. Ha most rajtam ütnének, csőre töltött fegyver helyett csupán egy kopott jegyzetömbbel védhetném magam, legnagyobb sajnálatomra nem az a vaskos, keményfedeles, ölésre termett fajta.

Nagylábujjam kilopakodik a paplan alól, a szertehányt bolyhos mamuszt közelebb noszogatva lassan kikászálódok az ágyból. Tiszteletemet teszem a toaletten, a kis füzet egy pillanatra sem eresztém el, jóllehet arra gondosan ügyelek, hogy ne keverjem össze a fémhengerre tűzött vécépapírtekercssel.

Dolgom végeztével kicsoszogok a konyhába, a neonzöld mamasz orra félelmetes fenevad benyomását keltve megkergeti egyetlen lakótársamat, a kopaszodó nanoebet, akinek erősen kétségsbe vonható a kutyákhoz fűződő bármiféle rokonsága.

A lakás minden szegletében akad legalább egy toll, így nem kell azon aggódnom, a tegnapi hová lett. Amíg lefő a kávé, a pirító pedig ropogásra pörköli a két szelet kenyérkét, én már egy másik világban járok – annyi van, némelyiknek nevet sem adtam –, az új oldal tetején azonmód ott pompázik két szó. Bambán mosolyogva megdicsérem magam, *igazán helyre kis cím*.

Reggeli közben sem állnak meg a fogaskerekek, olajozottan, simán gördülnek tovább, a nagy sietségben kávé csöppen a lapra, egy idő után meg azon kapom magam, a tisztelen megvajazott pirításra akarok tovább körmölni. Szórakozottan bekapom az összetollazott, félbekezdésnyi falatot, fokhagymás lehelettemmel nem törődve kihagyom a fogmosást, a végén még a számat is összetintázom, esetleg az aktuális oldal lesz egy kicsit mentosabb a többinél.

Az öltözködést nehezen kivitelezem, valahogy azért sikerül, a fekete anyagon szerencsére nem látszik az a pár kósza vonal. Táskámat felkapva már ki is lépek az ajtón, nehogy elkéssek: jól ismerem magam, legalább három órával előbb kell indulnom, hogy biztosan beérjek.

Vannak, akik útközben sem teszik le a könyvüket, az orruk és a lap egyenletesen koptatja egymást, fél szemmel azért a lábuk elé néznek – én andalogva mesét írok, a furcsa pillantásokat jó barátként üdvözlöm, a toll nem áll meg a kezemben, minden sor után felpillázok, nem jönnek-e velem szembe.

A busz épp akkor fut be, amikor a megállóba érek, boldogan lecsüccsenek a törzshelyemnek számító bal hátsó ülésre, és folytatom a szószövést.

Három és fél bekezdéssel később – ördög tudja, hány perc volt az – bekászálódik mellém egy öregúr, gondosan nyírt bajsza és szakálla a nyaralását töltő Mikulást idézi, a feltevést lapos pocakja is igazolja, még nem kezdte meg a téli hájgyűjtést, de szorgosan gyakorolja, miként kell mázsás többletsúllyal lélegezni.

Az alapos megfigyelés oka, hogy az egyik szereplőm makacskodik, mindvégig hátat fordítva magyaráz, nem mutatja meg az arcát, így ötletek után kutatok, néha szemügyre veszem a kínálatot, de az utasok között egyetlen lehetséges pszichológiai professzort sem látok.

Aztán már nem is nagyon értem az egyetemi hallgatóságot leckéztető tanerőt, egy átszenvedett, körülírásokkal teli fél bekezdés után félénken megszólítom legközelebbi útitársamat, aki ziháló és szörcsögő hangokat bocsát ki magából:

– Elnézést... Megkérhetném, hogy egy darabig ne lélegezzen? Más ritmusban veszi a levegőt, mint amihez hozzászoktam, ezért nehezen tudok koncentrálni.

A bácsi rám néz; nagyot nyelve felkészülök az ilyenkor szokásos morgásra és visszafogott üvöltözésre, ám a gyakorló idiótának fenntartott prédikáció helyett egy lehengerlő jézusi mosolyt kapok ajándékba. Úgy tűnik, Isten Fiának eme morbid manifestációját nem taszítja fokhagymás leheletem, megkönnyebbülve megállapítom, hogy ma is elkerültem a vámpírokat.

– Mit írsz ilyen nagy belefeledkezéssel, drága?

Az aljas becézést átmenetileg figyelmen kívül hagyva röviden vázolom neki az ötletemet. Igazából csak sablonmotívumokat emelek ki, a történetet páratlanná és egyedivé tévő titkos fegyverről hallgatok, nem kockáztatok egy esetleges plágiumot, az a négy évvel ezelőtti eset bőven elég volt.

Az öregúr megértőnek látszik, igyekszik csendben, fölösleges és zavaró hangok nélkül megfulladni – valószínűleg túl sok futó-

bolond író sodort már mellé a sors, megtanulta, hogy nem érdemes ellenkezni, ezért kimondhatatlanul hálás vagyok neki.

A toll hegye visszatér az elhanyagolt füzetlapra, gondolataim újra a kérdéses pszichológiai terem felé kanyarodnak. Szegény professzort későbbre hagyom, inkább a közelgő tetőpontra fókuszálok, már a kulcsmondat közepén járok, amikor valaki gyengéden megkocogtatja a vállamat.

– Le kellene szállnod – mosolyog rám a bácsi, mire tudatosul bennem, hogy valóban, a következő megálló a Hedvig utca, onnan már csak egy köpés a miniatűr könyvesbolt, ahol dolgozom. Nem kérdezem, miből jött rá; az ilyen elvárásolt lelkek talán köztudottan nem a szupermarket pénztárgépe mögött töltik a munkaidejüket.

Legnagyobb meglepetésemre azonban ő is leszáll, nem úgy tűnik, hogy sürgős dolga lenne, ugyanazzal a ragyogó mosollyal az arcán sétálgat mellettem.

– Esetleg tehetek önért valamit?

– *Bár egy kicsit szétszórt, roppant udvarias. Helyes, helyes* – motyogja maga elé.

Megállok, a kis füzetet elsüllyesztem a táskám egyik biztonságosnak vélt rekeszébe, majd kérdőre vonom a nyomomban kajtató *zaklatót*.

– Ó, félreérted, nem akarok semmit, csak gondoltam, ideje lenne személyesen is találkozoznunk, megismerkednünk. Ha végeztél a boltban, megihatnánk egy kávét, nagyon szeretnék beszélgetni veled.

– Elnézést... Ismerjük egymást? – kérdezem immár semmit sem értve.

– Én taláلتalak ki – hangzik a sztoikus válasz. Úgy pislogok az öregúrra, mint hal a szatyorban.

– T-tessék?

– Mondom, én alkottalak. Én vagyok az íród.

Egy, kettő, három...

– Megsütötte a nap? Hívjak orvost?

A bácsi jóízű hahotázása egyre növeli bennem a kétségeket, elhatalmasodik rajtam a félelem, mert egyszerűen *nem tudom, mit zagyvál itt össze*. Képzletbeli kérdőjelekkel a fejem felett már épp indulni akarok, amikor meghallom azt a nevet, amit csak néhány nagyon közeli barátom használ:

– Lis... – Minden jókedv elszállt a hangjából. Sóbálvánnyá dermedve fordulok vissza. – Nem hallgatnál meg?

Nagyot sóhajtvá az órákra nézek, még van harminchat percem a nyitásig, egy kis csevegés nem fog megártani. Zavart félmosollyal a közeli kávézó felé veszem az irányt, ott nyugodtan beszélhetünk.

– Szóval...? Mi ez az „én alkottalak” szöveg?

– Tudod, mindig arról álmodoztam, hogy író leszek, de mindenki, akinek megmutattam a műveimet, porba tiporta az önbi-zalmamat: *nincs érzékem hozzá; az ötlet, a fantázia ide édeskevés; erre születni kell*. Elhatároztam, létrehozok egy karaktert, egy szerzőt, aki majd a saját történetének útját járva gyöngyszeme-
ket teremt nekem, megírja helyettem a sztorikat. Nehéz volt, évekbe tellett, mire életre kelthettelek, rengeteg apróságra kellett figyelnem...

– Egy pillanat! – szakítom félbe dühösen. – Ezt úgy értsem, *maga miatt* utasították vissza a könyvemet?! Maga lenne az a bi-zonyos *Todd Hogens*, aki az első szótól az utolsóig lemásolta *A ki-rály végakarátát*?

A bácsi bűnbánóan néz rám.

– Ne haragudj, nem tehettem mást...

– *Ellopta* a történetemet! – Ezt a kérdéskört csak vérbeli alkotók érezhetik át. A szívem is belesajdul a gondolatra, hogy a gyermekeinként szeretett szereplők valaki más neve alatt láttak napvilágot.

– Mivel én találalak ki téged, az általad megírt művek gyakorlatilag az én jogtulajdonomat képezik, ez igazából nem számít lopásnak. Elég tehetséget adtam neked ahhoz, hogy az ötleteimből mesterműveket alkoss.

– *Leköteleztél* – morgom a tisztelet legcsekélyebb jele nélkül. – Most pedig szeretném, ha elmagyaráznád, mégis miféle *karakter* vagyok én, a lehető legunalmasabb életű eladó egy könyvesboltban, aki soha nem tett semmi történetbe illőt.

Az öregúr – *a teremtőm, chh* – tanácstalanul megvakargatja szakállas állcsúcsát, látszólag nem tudja, hol kezdjen neki.

– Ezt nehéz megfogalmazni. Te a történeteden kívül élsz, a szükségesnél többször nem avatkozom bele a dolgaiddba, azt csinálsz, amit akarsz.

– Más szóval nem vagyok marionett bábú. Hála a Magasságosnak!

– Kérlek... Ezzel ne viccelődj.

– Bocsánat. Tudod, ha huzamosabb ideig nem fogok fel valamit, ideges és nyűgös leszek. Máris hiányzik a füzetem. Bár ezzel neked is tisztában kell lenned, elvégre te teremtetted, vagy mi a szösz.

– Ennyire taszít? – kérdezi szomorúan.

– Nem veled van a baj – nyugtatom meg gyorsan. – De... Én nem lehetek kitalált szereplő, csak nézz rám! Mit látsz? Megmondom: húst és vért!

– Mégis én alkottalak.

Mivel ezzel nem jutunk egyről a kettőre, frusztráltan felsőhajtva témát váltok: – Miért ilyennek?

Úgy tűnik, a kérdés roppantul szórakoztatja, megint kacarászik, az előbbi búskomorságának nyoma sincs. Legalább tudom, *honnán örökölt*em a széljárásnál is gyorsabban változó kedélyállapotomat.

– Drága megboldogult feleségemet fiatalkorában körbedongták a férfiak, egyik váltotta a másikat, mindegyik őt akarta. Jól ismered a fajtáját: lehenyerlően csinos, öntelt és felelőtlen. Valamilyen csoda folytán harminc évet éltünk egymással boldog házasságban, de mindig tudtam, ha más nőről lett volna szó, rá se nézek, a csillogó burokból ritkán akadsz kincsre.

Megértően bólogatva figyelek. Ez az ősellenségeim pontos leírása, a hetente új sportkocsival járó, kiszőkített plázababák szeretőgazó családfájának legmélyebb, elemi lényege.

– Egy helyettes író akartam, értelemszerűen olyan valakit kellett találnom, aki megbízhatóan gyártja nekem a műveket, kevés dolog tereli el a figyelmét. Sok álmatlanul átforgolódtott éjszakát töltöttem az ezen való töprengéssel, végül körvonalázódott bennem a megoldás.

– Hadd találjam ki. Százhetven centi alatti, nem épp manöken alkatú, a szürke egeret védőállatának tartó lány, aki nem a tükör előtt vagy a helyi klubban iszogatva tölti a szabadidejét, hanem áldozatosan végzi a *munkáját*.

– Valahogy úgy.

– És nem telik neki sportkocsira – teszem hozzá szúrósan. A teremtőm zavartan elmosolyodik, arcát rózsaszínes pír színezi.

Egy darabig szótlánul ülünk egymással szemben; a kávézó kihalt, hiszen mindenki dolgozik, még messze az ebédszünet. Leköt

az üvegfalakon túl zajló élet, az öregúr azonban engem bámul, magamon érzem a tekintetét.

– Olyan vagyok, amilyennek megalkottál? – bukik ki belőlem a kérdés. – Az *enyémek* mindig változnak, meglehetősen szabad-szemleműen alakítják a történet menetét, soha nem az én terveim szerint végződnek a dolgok.

– Az alapok nem tűntek el belőled, de kinőtted az elképzelésemet – vallja be kuncogva. – Én csupán a fejedbe írok néhány ötletet, hogy mihez kezdesz velük, az már rajtad áll. Ahogy mondtad: nem vagy szereplő. Te irányítasz.

– Ezt most meg kellene köszönnöm? – Hangom játékosan fenyegetőző. A feszültség elpárolgott a tagjaimból, a továbbra is teljességgel abszurd helyzet valamiért mulattat.

– Ha hálálkodni akarsz, mindig jusson eszedbe, hogy csúnyán kihasználtalak a saját céloom érdekében – viszonozza a kedves gúnyolódást.

– Szerencsére *neki* nincs ilyen nehéz dolga – célozgatok a saját személyi nemezisemre. Művésztársam egyetértően hümmög, s mintha enyhe borzongás rázná meg a testét, minden szőrszál égnek áll a karján.

– Délután folytatod, amibe belekezdte? – kérdezi rövid hallgatás után.

– Ezt is el akarod lopni?!

– Három hét múlva van a leadási határidő az egyik kiadónál. Ha gondolod, küldd be a kéziratot, ilyen novellákat várnak az antológia pályázatukra.

– Látom, jó hatással volt rád, hogy leüvöltöttem a fejed – kacsintok rá, mire összenevetünk. – Áll még a zárás utáni „randi”?

– Nocsak – néz rám megrökönyödve. – Nemrég szemmel gyilkoltál, most beszélgetni akarsz?

– Szeretnék jó kapcsolatot ápolni az alkotómmal, nehogy eszébe jusson egy történet, amint felkenődök az első kósza szélvédőre...

Nevetgélés közben az órákra pislantok: mindössze két percem maradt. Felpattanva megölelgetem újonnan felfedezett teremtőmet, a délután ígéretével telve sietek a bolthoz, gyomrom kellemes görcsbe rándul a következő légyottunk gondolatára.

Egész nap a furcsa találkozás jár a fejemben. A füzetbe zárt kalandnak nélkülöznie kell a figyelmemet, a kukacoskodó pszichológiaprofesszor durcásan magyaráz tovább a semminek, engem lefoglal a friss információk dzsungelének szolid dzsumbujjá váló visszaszorítása és a betévedő vásárlók kiszolgálása.

Nagyokat bólogatva levonom a tanulságot: *Senki se érezze magát a világ urának, valaki mindig figyel odafönről, a nagyobb univerzumban bizony hatalmasabb erők munkálkodnak...*

Kíváncsi vagyok, hol ér véget ez a kitekert hűbéri lánc. Vajon ki az Österemtő?

A kérdést megválaszolatlanul hagyva visszatérek az egyetemhez és az időközben főszereplővé avanzsált tanár úrhoz. *Nekem tökéletesen megfelel, ha semmiről nem tudok semmit, abból törvényszerűen kevesebb baj származik.*

Póli Róbert

Kalocsán született, 1969-ben. Jelenleg is itt él és dolgozik. Novellái, versei, több antológiában megjelentek már. Így vall magáról:

Mag vagyok. Magországban láttam legutóbb napvilágot. Esztendeim száma előrehaladott, de csírából magonccá mostanában válok. Gyökereim nyúlnak Föld Anya ölébe, szár-hajtásom hajt Isten kék egébe. Vagyok kicsinyke pont Univerzum szélibe, mégis szívem kitárva élek közepibe. Nevelem, locsolom, táplálom folyvást szárba szökkenő magzatom; így válok azzá hamarost, Akivé Válhatok.

Weboldala, ahol további írásai találhatóak: www.polirobert.hu

elfojtott vágyak temetője

lelked sötét mélyén
mondd, mit találsz?
minden ajtót kinyitni,
bátor vagy-e komám?
ám de ne hagyj ki
egyet sem, erős légy,
tizedik előtt vissza ne lépj!
itt őrzöd mindazt,
mi benned örül rég;
itt lakik minden,
mi általad szenvedés
nézz be!
ne tétovázz!
nézz szembe azzal,
mi ott magad vagy:

elfojtott vágyak temetője
csupa élőhalott gondolat
rongyosra gyűrt érzelem
rozsdás gyűlöletfonalak
téglák közt füstölgő harag

Ez mind te vagy!

tárd ajtódat szélesre,
hadd tűzzön be a Nap!

így láthatod temetőd
micsoda káprázat!

csak így lehetsz
igazán
szabad

belezuhanok a létezésbe

belezuhanok a létezésbe
szilánkok szóródnak köröttem
ahogy egységből kiesve
szakadnak le szárnyaim
s hullanak a semmibe

szenvedés szürke hamuja
száll lelkemre és beborít

hiába mosom, tisztítom
nem nagyon tántorít
kietlen pusztaság húz
magába szüntelen

úgy szabadulnék már

szárnyalnék odafenn

vágyam vezet utamon
nyughatatlan álmokon át
néha fény ragyog be
szürkeségnek fátyolán

– oda menni szeretnék
– de egy élet nem elég
hogy célomat elérjem

körbe-körbe mindig
ha mégis megáll

hogyan lesz akkor azután?

belezuhanok a létezésbe

mert a Nap csak

itt

ragyog

le

rám

hajnali fénykapu

hajnali fénykapu ébred

méltósággal kel a Nap

önhipnózisodnak vége

hagyd el gyűrött álmodat

virágokat festő életvitamin

reggeli fény kertet elborít

kék nefelejcs alázattal éled

újabb megváltó nap indul el

éjőrző kerubok megpihennek

kávéd gőzöl két kezében

meghozva telepatikus éned

Jó reggelt kívánok Néked!

Ébredés

Éjszakát harap a Nap
Lassan hajnal van
Egyre fogy a sötét
Ahogy nő a fénykorona
Harsan víg madárdal
Ezer hangú szimfónia
Megtölti párnám hamar
S álmom múlt kódébe vész

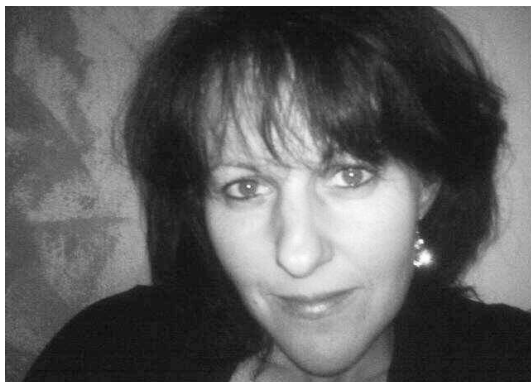
Felébredek

Egy újabb napot élhetek....

holdvilág

holdvilág kopogtat szemhéjaimon
éles fénye zúzza szét az álmom
pupillámba néz és érzem
tisztító fénye lelkembe hatol
égeti ott a szürke árnyakat
füstjük csípi az orromat
lángjuk kínzó, mardosó
de tudom tisztább lesz így talán
minden szó, tett és gondolat
fohászom száll hát Hold Anyához:
Égesd ki belőlem a sötét foltokat!

Pribér Emília

Pribér Emíliának hívnak. Sárospatakon születtem 38 éve és itt is lakom. Párkapcsolatban élek, három gyermekem van.

Amióta az eszemet tudom vonzódok a rímekhez. Vannak napok mikor ami eszembe jut minden sor rímelve fejeződik be és ezt nem tudom ilyenkor irányítani csak élvezem, hogy írhatok amiről csak akarok, mert tódulnak a fejembe a szavak. A lelkemnek kell, hogy írjak! Kiírom magamból a fájdalmam, a bánatom, az örömöm – mert akkor megkönnyebbül és nem nyomják a mázsás súlyok.

A "Parányi fény" című verset a páromról írtam, nekem Ő jelenti a fényt az utamon. Mostanában jelenik meg az Albanegra kiadó által megjelentetett antológiákban két versem az -"Ilyen a szerelem" és a -"Láncok súlya alatt". Büszkeséggel tölt el, hogy méltónak találták ezeket a verseket a kötetekben való megjelenéshez. A Cigándi könyvtárban „2014 év írója és költője” pályázaton megkaptam a közönség különdíját. Eddig ezekkel az elismerésekkel gyarapodtam, de nem titkolom, hogy szeretnék saját verses kötetet is. Most jelenleg kb. 150 versem van, de ez nap mint nap gyarapszik.

Parányi fény

Sokat szeretnék,
de keveset mégis.
Csak boldog perceket,
akarok én is.

Vágytól fűtött ajkat,
simogató kezet.
Mi a sötétségből,
engem haza vezet.

Félve a homályban,
megfogja a kezem.
Ő tudja az utat,
ha én eltévedtem.

S ha léptem világítja,
sosem leszek árva.
Egy parányi fény,
a sötét úton járva.

A boldogság ára

Szerelmes lett a tűz a vízbe,
váratlanul első ízbe'.
S kezét fogta volna a lánynak,
mikor elöntötte szívét a bánat.

Szerelmük csak plátói lehet
a látványától tovább nem mehetett.
Mert kioltanak egymás életét,
megfontolandó – nem kicsi itt a tét.

De a vonzalmuk nem múlik idővel,
s nem törődnek azzal, most mi dől el.
Vágyuk beteljesül és életüknek vége!
De ni csak, kit pillant meg a kis füstfelhő az égbe'?

Ott áll a pára-lányka talpig fehérben,
boldogok lehetnek most már ekképpen.
Ölelhetik egymást anélkül, hogy fájna.
Mégiscsak lehet tűznek víz a párja!!!

Már megint?

Ha elmegyek egyszer innen,
vajon hová jutok majd?
Nincs semmiben sem hitem,
de sosem kerestem a bajt.

Ki lesz, ki az ajtóban áll,
és kitárja felém karjait?
Isten, ki a mennyben fenn száll?
Vagy Lucifer vonja ki kardjait?

S ha értem harcra kelnek?
Eldönteni! Mert nem tudják!
Mindkettőnek oly fent kellek,
értem világukat dúlják!

Kövön ülve, némán várok,
mosoly az arcomon bólogat.
Dezsavűm támad! A földön járok?
Már megint más dönti el a sorsomat?!

Sepsi Sándor

Harmincnyolc éves vagyok, Tiszavasváriban élek.

A versírás már lassan 22 éve része az életemnek, de komolyabban 6 éve foglalkozom vele. Ez idő alatt 5 verses kötetem jelent meg, a legutóbbi 2013 novemberében. Emellett 23 több szerzős kötetben, antológiában publikáltam verseimet.

Az írás számomra nem csak időtöltés és öröm, hanem lelki terápia is.

Kopogtat a szegénység

Kopogtat a szegénység,
és mi ajtót nyitunk neki,
asztalhoz ültetjük,
de nincs az asztalon semmi.
A hűtő, s a kamra is üres,
de van pár szelet kenyér,
azzal kínáljuk őt,
s megremeg a kerges tenyér.

Kopogtat a szegénység,
s mi befogadjuk őt,
családtagként üdvözljük,
mint egy régi ismerőst.
Ismerjük már régóta jól,
de társaságát megszokni nehéz,
mert nélküle az élet,
oly édes, mint a méz.

Itt marad a szegénység,
a sorsunkkal összekötve,
és beköltözik hozzánk,
egy darabig, vagy örökre.
Életünk részévé válik,
s megszokjuk őt, mert muszáj,
akkor is ha könnyes a szem,
s ha ételt kíván a száj.

Mivé lesz?

Mivé lesz az ember,
ha álmodni sem mer,
ha sok rossz után,
jót nem érdemel?

Mivé lesz a föld,
ha nem lesznek fák,
nem lesz fű, se virág,
se nappalok, sem éjszakák?

Mivé lesz a világ,
ha kihal a szeretet,
s az is ellenünk lesz,
ki valaha szeretett?

Mivé lesz a szív,
mély érzések nélkül,
mivé lesz, ha a tűz,
egyszer végleg kihűl?

Mivé lesz a költő,
ha elfogynak szavai,
ha magányosan telnek,
minden egyes napjai?

Mivé lesz az ember,
ha remény nélkül él,
ha a hite is elfogyott,
mert feje fölött nincs fedél?

Egésznapos vágy

Éjszaka csókokban fürdött a testem,
jó volt, tetszett, szerettem.
Hajnalban bársonyos kezei közt ébredtem,
és megcsókolt ő, szeret engem, éreztem.
Reggel a vágyak mámorától elalélva,
s az érintéseitől, lett a testem béna.
Utána egész nap a vágy kerülgetett,
a testem, a hiányába beleremegett.
Aztán este, végre újra együtt,
a szerelem, s a vágy, eggyé vegyült.
És újra csókokban fürdött a testem,
jó volt, szép volt, éreztem!

Voltam II.

Voltam gyermek,
sajnos nem sokáig,
álltam sárban,
térdig és bokáig.
Voltam szerelmes,
néha-néha,
de ezt a szívem,
csak ritkán bírta.
Voltam munkás,
ez is, az is.
volt sok barátom,
igazi, és hamis.

Voltam üldözött,
és fekete bárány,
a legjobb gyógyszer,
s a legpusztítóbb járvány.
Voltam jótevő,
de néha balfék,
volt bennem jó indulat,
s volt rossz szándék.
Voltam oktató,
de nem sokáig.
s lettem töltőtoll koptató,
már mindhalálig!

Mi lesz így velünk?

Az erőszak egyre jobban terjed,
mindenhol, vér, könny és rettegés.
Ez itt a való világ, ez itt a vadnyugat.

Gyilkolnak, lopnak, csálnak,
kifosztanak bármikor bárkit.
A pokolba tart már a vonat.

Kihalni látszik a tisztesség, a becsület,
az emberi élet forintot sem ér.
S még a törvény is ellenünk.

Nincs semmilyen visszatartó erő,
mindenki fél és retteg.
Mi lesz így velünk?

Őszből nyár

Nézd az őszi leveleket,
ahogy ringatóznak a szélben,
a vonuló gólyákat, darvakat,
ahogy repülnek fönt az égen.

-

Ősszel a természet,
haláltusáját vívja,
míg el nem jön a tél.
Decemberben meghal,
ha beköszönt a hideg,
de tavasszal új életre kél.

Rügyezni kezdenek a fák,
a nap is előbújik,
s az emberek jókedvűek.
Mert hamarosan eljön a nyár,
a természet új ruhába öltözik,
a madarak is vígan csicseregnek.

-

Nézd a nyári leveleket,
ahogy zöldellnek a fákon,
a gyümölcsöket, a virágokat,
azt hirdetik, szép az élet nyáron.

Láttalak álomban

Már álomban is hallom lépteidet,
ahogy jössz felém.
Látom az arcodat,
hallom a hangodat,
s a boldogság költözik belém.

Látom ahogy a hosszú hajad,
lebben az őszi szélben.
Érzem illatod,
a szerelmet átadod
nekem, egy fa alatt a fényben.

Érzem ahogy átkarolsz engem,
ölelő két karoddal.
A szemembe nézel,
még valamit érzel,
s eltűnsz együtt a boldog mindennapokkal!

Sudár Imre

„Jó s balsorsról minek szóltok!?
Mennyit szenved? Milyen boldog?
Magán áll az emberen;
Ég, föld vidúl, – s bús a nárcis
Míg a füge a sziklán is
Édes gyümölcsöt terem.”

Tompa Mihály: Czirillának

Este

Örülök, hogy este van
Már az időm a felén túl van.
A Nap már rég lement
Nagy szürkesség van idelent.

Egy-két utcai lámpa világít
Felkapcsolom én is a telep lámpáit.
Mellettem a rádió szól és világít
Benne „Csárli” verte le a viszkis poharait.

Még egy kicsit, aztán reggel lesz
Álmosan épp hogy hazaérek.
A torkomra egy kortyot én is beveszek
Türelem! Előbb egy éjszaka is lesz!

Egy kis fény

Eszembe jutsz, mintha véletlen
Talán hiányzol nekem?
Pedig úgy látom értelmetlen
Vagy egy pihéd ott van a szívemen?

Ráragadt Tőled egy előző életben,
Talán ott voltál a közelben?
Mikor a völgy felett repültem?
Vagy a ködben repültünk együtt Veled?

Hangulat

Már négy órakor hajnalban
Aranyszínű trillákkal
Tele kiáltja a környéket a rigó
Mielőtt a nap fényessége feljő.
Varjú károgás
Galamb turbékolás
Sok apró tavasz hívó
Éneke szívemhez szóló.
Csodásan éles egy madár hangja,
Lehet beszorult egy bokorba?

Sötét alak

Lustán a nyármeleg árnyékban
Rendezi magát fekete bundában.
Nyugalmát megzavarja egy veréb
Egy ágra eléje szállt imént.

Ez felugrik, az elreppen odébb
Felizgatta – ez már nem lesz enyém.
Engem majd fellök a fejével
Nekimegy a lábamnak jó erővel.

Éjjel sötéten az udvarban
Sárgán világító szemekkel,
Ő a sötét alak a Maffia
Szeretem -Ő azt jól tudja.

Ma

Ma megmutatta a Világnak
Ő a királynője a Csillagvilágnak.
Csak arcára világított a Nap
Fekete haján eltűntek a sugarak.

Fején arany koronája
Annak éke, gyémánt csillaga
Szépségét szórta a Világra
Onnan ragyogott Vénusz a mindenségre.

Napba nézve

Csak egy pillanat
Amit megengednek a sugarak,
Mozgás van a közepében
A millió fokos erőműben.

Mindenre fényt derít,
a takarításodra fényt terít!
Őnélküle minden ragyog, tiszta
De ha fény rávilágít –!

Az a sok pihe, por, szösz-mösz
Ami az Ő fényében előjön
Siralmas is lehetne,
De hát ez Ő és csodás fényereje.

A fény

A fényt akartam látni
Itt van mint Nap, világítani.
Eljött, Őt vártam, és
Amit akartam megkaptam.

Láttam családot,
Mosolygó, boldog arcodat.
Láttam családomat,
Biztató jeleket, fényeket – akartam.

Vigasztaltam szomorú lelkedet,
Téged, hagytalak csalódodnak,
Nem láttad, mutattam ott világít,
Fényből amit kaptam, Nektek is adtam.

A legtöbbet Neki akarom adni
Az elméjét világítsa meg Neki
Hogy mutassa meg a Világnak, hogy
Fiam csak mi maradtunk egymásnak!

Hiányzol

Reggel két ölelő karoddal
Rám csillanó gyönyörű szemeddel.
Hiányzol, mint aranyló napfelkelte,
Mint éjjel csillagok az égről.

Hiányzik hangod a fülemnek,
Mint a megmentő kéz az elveszőnek,
Mint kedves szó egyedüli szívednek.
Hiányzol, mint lelked a lelkemnek.

Ő is

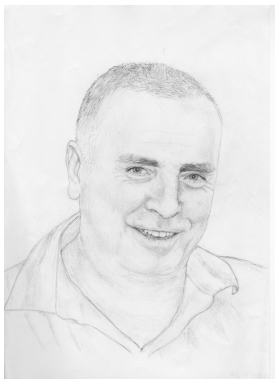
Ő is egy a sok közül
Aki egy külön világból kikerül.
Talán lelke nem akart semmit,
Hagyta magát és az ár csak vitte és vitte.

Megláttam és csak néztem.
Ő az a fekete lány? – Nem hittem.
Egy család elvállalta,
Gyönyörű lány lett mára.

Szép arc, fekete szemek.
Lelke vonzó – alakja remek.
Haját érinteni olyan,
Mint Övele menyben lenni.

Ő is onnan jött ahonnan én.
Érzem vérét és a lelkét.
Érzem testembe ölelném.
Talán félténém? – Onnan ki nem engedném.

Szabó József

Fény és árnyék
Voltam mindkét oldalon,
...most is úton vagyok.

Vágy

Kis csillag, nézz le rám!
Milyen árván állok itt
vágyban égve, fénytelen.

Hit és remény

Fárasztó utamnak felén
jött elém a poros csapáson,
aranyozott hintáján
az élet új reménye,
szálló porát
illatos szellő is kísérte.

Nincs vers

Nincs szó, nincs vers,
csak tétován írom az üres szavakat.
Mennyire más papíron így a betű!
Tétovák a sorok,
benne a szavak
és nincs mi örök életű.
Csak a vágy van,
mely felemel újra már.
S valami még, ami dobban,
talán a szív,
ami téged magába zár.

A csend

Hozzám közel feltűnik a horizont peremén
és körbevesz sok napja a szálló időnek.
Felidéz csendben ezer évet
és élteti szívünk drága emlékét.

Tévedés

Mennyi álom, játék és remény a létben!
Úgy fáj és féltél mégis,
hogymeg sosem lehetsz benne vétlen.

Utazás

Utaztam már minden égtáj felé,
kitártam szívem, lelkem
hegyek, völgyek elé.
Repültem, mint sas a szirtek felett,
álmodtam is ébren a mesék helyett.
De vágytam vissza hozzád,
a földhöz közel,
hol áldott kezéd most,
vagy mindig
csak engem ölel.

Pillantás

Ha a szemed szomorú,
tekinteted körbefon,
mint tövisből a koszorú.

Ragyogás

Nem múlhat el, mindig ragyog
szirma hogyha hullik is a virágnak,
hiszen lesz még mosoly velem
hogyha hagyod,
s értelme a világnak.

Nálad

Sárral dobál minden gonosz,
hozzád közel dacból üzen, nálad motoz.
Felkap durván, ráolvas az álmodra,
szélben repít, szállhatsz vele,
de fittyet hány a vágyadra.

Kikötő

Kikötőjében édes szerelmednek
– szépnek, márnak és jónak –
Nincs Isten, Erő, Csók, Csoda, Halál
mely kivonhatja szívemből Valódat.

Majd

Emlék ma már a régmúlt
és benne néhány évtized.
Üzenetét, ha volt is egykor,
jó így végre értened.
Égő tűzzel a szívig űztük izzó parazsát,
miénk lett az egész újra
és majd szórja színes aranyát.

Alkony

Kúszik feléd az alkony bíbor színe
és fénylő, árvult csillagként felreppen
múló vágyad édes íze.
Érint téged, megpihen a válladon,
tépett szárnyának erőt gyűjt,
mert kell neki az oltalom.
Majd átsuhan nevetve az álmodon,
felkap téged,
s boldogan terül el a hideg,
hajnali tájakon.

Létünk

Néhány homokszem hull alá még
s megint előről újra kezdheti.
Alighogy véget ér a játék
árnyát előre máris veti.

Üzenet

A szálló évek sodortak, repültek,
vitték a kedvedet.

Istenem rajtad és rajtatok
mennyi seb eshetett.

A törődés, a féltés oly ritkán volt veled.
Gyermekeként elmaradt
pedig járt volna neked.

Szülőként hibáztunk, rejtettük a könnyeket.
Egymással csatáztunk, féltettük az elveket.
Feláldozva mindent, ami Szent e világon.
Elkárhozva kincsen és pusztító vitákon.

Magunkat is kifosztva jártuk az életet.
Ki az ki ennél nagyobbat véthetett?
Életünk, sorsunk elátkozva...
és mennyi ember így tévelyeg.
Miért, hogy oly sokan, csak késve értjük
meg a lényegét?

Szabó Zsófia

Orosházán élek. Most érettségizek a Táncsics Mihály Gimnáziumban, és természetvédelmi pályára készülök.

18 éves koromhoz képest már sok mindent megtapasztaltam, ami a lélek dolgait és az emberséget illeti. Igyekszem minél jobban csinálni a dolgokat az életben. Felismerem a civilizációs hibákat és arra törekszem, hogy én másképp csináljam. Szerelmese vagyok a természetnek. Hobbiként az íjászatot művelem és rendszeresen mozgok, az egészséges táplálkozás és a lelkem ápolása mellett. Persze hosszú út vezetett idáig.

A **Két iker naplójából** c. novellám, első ránézésre egyszerűnek tűnik, pedig annál sokkal komplexebb. Aki egy kicsit mögé lát, az felismerheti, hogy ez nem egy ikerpár pár napi története. A „Fény és Árnyék” téma egyértelműen így jelenik meg az én életemben. A két karakter, a valóságban egyetlen személy, akiket csak az idő választ el, és akiket csak egy szív köt össze.

Jó olvasást kívánok!

Két iker naplójából

2014. április 15. Kedd – Effi naplójából

Minden nap ugyanolyan. Monotonitás, unalom. Minden rohadt reggel felkelek és elmegyek abba a rohadt iskolába! Végig szenvedem, aztán végre hazajövök és netezek. Gyűlölöm az embereket is. Olyan idióták az osztálytársaim. Legszívesebben benzint öntenék a terem padlójára és meggyújtánám, miközben benn vannak! Legalább mindjárt itt a szünet és nem kell a szájalmas képüket néznom.

Ma végignéztem az Elfen Lied animét. Nagyon brutál volt! Imádom az ilyen szerelmes drámákat, vérrel permetezve.

A facebookon mikor fenn volt Geri nem tudtam eleinte, hogy ráírjak-e. Aztán megtettem. Mindig nekem kell írnom neki. Nem túl beszédes. Azt akarom, hogy felfedje magát nekem, hogy megmutassa, mi van a maszk mögött, amit mindenki – még ő is – hord. Imádom a srácot! Olyan jól el lehet vele játszani, mégis más, mint a legtöbb ember. Kérdezget olykor a démonokról, én meg kifejtem neki a vámpírok és a démonok iránti érdeklődésem. Szerintem valahol fél tőlem, de érdeklek is. Így van jól. Mellesleg anya előtt majdnem lebuktam, hogy vagdosom magam. Kelli még nem köpött be, de minden áron segíteni akar. Bár úgy tűnik, hogy lassan feladja. Arra se tudta rávenni anyáékat, hogy pszichomókushoz küldjenek. Bár szerintem a mókus kerülne a végén diliházba, nem én. Geri utálja, ha vagdosom magam. Imádom ezzel szekálni. Már volt, hogy a suliban előtte ejtettem egy vágást. Teljesen kiborult. Olyan aranyos volt! Fel tudnám falni. A gyönyörű nyaka olyan ínycsiklandónak látszik. Mikor dicsérem, mindig megijed.

Később. Kérdeztem Gerit, hogy nem találkozunk-e majd szombat este valahol. Mondjuk a temetőben. De ő azt mondta nem szeretne. Mikor noszogattam azt mondta, hogy Kellivel találkozik akkor. Dühömben átrohantam Kellihez és lehoroltam a fejét. Mit jelentsen ez? El akarja lopni tőlem? Ő meg azt mondta, hogy Geri szólította le őt a folyosón. Na persze! Hazudik! Dühömben nekiestem és megtéptem a haját. Az arcát meg is karmoltam. Apa állított le minket. Idióta vadbarmok! Geri akkor is az enyém! Legszívesebben kinyírnám Kellit. Most jut eszembe! Olyan szépen néznének ki egymás mellett a temetőben holtan. Romantikus. Csak az én szívem szakad meg! Az biztos, hogyha megölném őket, nem kerülhetnének egymás mellé. Nem! Kellit kivinném a szemétdombra – ott rohadjon meg! Gerit pedig elhamvasztanám, és a nyakamba tenném egy fiolába. Milyen romantikus lenne!

2014. április 19. Szombat – Kelli naplójából

Olyan izgatottan keltem. Mint minden nap a héten. Mióta Geri elhívott randizni a nap fényesebben süt, mint szokott. A mindennapi vidámság mellett most a fellegekben vagyok! Minél gyorsabban el akarom tölteni ezt a napot, hogy találkozhaszak vele. A kávézóban ülünk össze. Ott mindig szokott lenni gyertya az asztal közepén. Olyan romantikus lesz! Biztos lovagias lesz, és meghív. Csorog a nyálam! Olyan helyes. Akarom, akarom! Lehet, ma meglesz az első csók is. Kjjááááá!!!

15.30 Ebéd után összetalálkoztam Bernivel. Együtt visongtunk az izgalomtól. Berni rákérdezett a karmolásra az arcomon. Elszomorodtam Effi miatt, mikor elmeséltem. Mindig elszomorodom tőle. Annyira nem érti meg, hogyha pozitívan állna a dolgokhoz, és elfogadná az embereket, akkor jobb lenne és boldog lehetne. De mindig azt hiszi, hogy meg akarom váltani... Hogy azt akarom, hogy olyan legyen, mint mások. Én se vagyok olyan, mint

mások és nem vagyok tele gyűlölettel. Engem azért néznek meg az utcán, mert mosolygok. Őt pedig a feketére festett haja, a piercingei, a sátánista nyaklánc meg a bakancsa miatt. De így is belevad a tömegbe. Lesütött szemmel jár, mint mindenki. Olyan arrogáns... pedig inkább ostoba, mint magabiztos. Csak mutatja, hogy van önbizalma. Úgy görnyed, hogy rossz nézni! Elrejtí a melleit is. És csodálkozik, hogy a fiúk nem érdeklődnek iránta! Persze! Mert úgy öltözködik, mint egy fiú. Felém érdeklődnek, de nem azért, mert ribanc vagyok, ahogy ő gondolja... Hanem mert életvidám és nőiesen öltözködöm... Ikrek vagyunk, szóval valószínű, hogy nem a testi adottságaival van a baj... Én se hordok pinket, vagy hurcibálok hónalj kutyát. Attól, hogy valaki nőiesen öltözködik, még nem ribanc! Most úgy felhúztam magam! Miért nem érti meg? Én csak jót akarok és segíteni. Mikor süt a nap, és megyünk suliba, mindig mondom neki, milyen szép az idő, meg nézze a fákat, ne az aszfaltot. Azt mondja, szereti a természetet és utálja az embereket, amiért szennyezik. De nem szereti igazán, teljes szívből. Meg akarom neki ezt tanítani. Annyi mindent megtanítanék és megmutatnék neki. De mindig csak lehord. Miért nem veszi észre magát? Lassan készülődnom kell. Remélem, mire megyek a *semré*-be addigra lenyugszom.

21.02 Imádtam a randevút! Csókolóztam Gerivel. Olyan lovas volt, mikor nem hagyta, hogy fizessek. Jót elbeszélgettünk. Bár Effi küldött egy rosszmájú sms-t, nem hagytam, hogy tönkretegy az estém. Az biztos, hogy nem tudhatja meg, hogy Geri megcsókolt, mert megfojt! Kezdek komolyan félni tőle és egyben féltetni őt. Szerintem most már egymáshoz sem fogunk szólni... Mielőtt elmentem volna akkor is köszönés helyett gyilkos pillantásokat kaptam. Gerivel rengeteg közös témánk van. Bár ő eddig nem foglalkozott olyan mértékben a természettel, mint én – max. annyira, hogy nem szemetel – de úgy tűnik lesz rá hatásom. El fog jönni velem egy madárlesre is. Jaj, de olyan romantikus volt! Mikor hazakísért megálltunk egy ház mellett és csókolóztunk. Olyan szépeket mondott nekem... Imádom, imádom!

2014. április 20. Vasárnap – Effi naplójából

Kellit nagyon poén volt művérrel ébreszteni. Annyira megijedt, hogy sirva fakadt. Anyáék nem voltak itthon, szóval nyugodtan röhöghettem és gúnyolhattam. Mondtam neki, hogy ő egy ribanc és csak arra kell Gerinek, hogy megdugja. Ő sirva mondta, hogy Geri nem ilyen. Azt válaszoltam neki, hogy nem is Geri ilyen, hanem ő a ringyó. Ellopta tőlem! Kelli egyszerűen csak megriszálta a csinos kis fenekét előtte. Jó, hogy nem rak a homlokára egy „dugj meg, Geri” táblát! Azt reméli, majd az övé lehet a pasim! Mégis mi baj lenne velem? Egzotikus vagyok és egy istennő az ágyban. Majd meglátja! Pasiból van. Ha jobban csinálom, mint Kelli, biztos engem akar majd.

Később. Olyan nyálas basszus! Hallottam, ahogy telefonálnak. A nővérem egy képmutató, álszent, barna lepedék! Úgy kacarászik meg romantikázik Gerivel a telefonban, hogy legszívesebben agyonütném!

Este. Mondtam Gerinek, hogy találkozzunk és tisztázzuk, hogy mi van köztünk. Így tisztességes. Nagy nehezen rávettem, hogy sötétedés után találkozzunk, szóval most indulok.

Fekvés előtt. Bevallottam Gerinek mennyire szeretem és megsókoltam... ő meg ellökött. Azt mondta elment az eszem és nem érdeklek... Miért mond ilyet? Annyi titkom megmutattam neki... a vágásokat, a hajlamaimat... Kész voltam bármit megtenni neki. Mondtam neki, hogy kérjen, amit akar, csak válasszon engem! Megpróbáltam megmutatni neki, mit tudok alkotni a pasikkal... erre még jobban ellökött... Azt mondta, hogy legszívesebben pofon váгна, de lányt nem szabad... és hogy hagyjam egy életre békén... Három év óta először sírok...

2014. április 21. Hétfő – Kelli naplójából

Reggel, mikor Gerivel beszéltem elmondta, hogy Effi mit csinált tegnap éjjel. Annyira meglepődtem, hogy sírni támadt ked-

vem. Nem tudtam, hogy Effi ennyire labilis, és ilyen mélyen van. Nagyon nagy szeretethiánya van. Nem tudom, hogy segíthetnék neki...

12.30 Ebédnél Effi úgy nézett ki, mint egy élőhalott. Aztán végre ötletem támadt! Kiviszem az erdőbe!

18.42 *Itthon.* Effi az erdőben megmondta nekem, hogy utál és, hogy faljanak fel a farkasok. De ezt olyan erőltlenül mondta, hogy egyáltalán nem hangzott komolynak. Az erdőben végül megenyhült kicsit. Felém nem nézett, hozzám se szólt. De nézelődött az erdőben. Aztán tüntetően leült egy fa tövébe. Nem szóltam, nézelődtem. Magamban beszélgettem a fákkal. Megfogtam a triskele medálom. Aztán észrevettem, hogy nincs Effi nyakában a szokásos fejjel lefele fordított kereszt. Mikor ezt néztem megkérdezett:

– Téged miért szeret? Miért szeret Geri? Miért szeret mindenki? Meglepődtem. Régen hallottam Effit ilyen lágyan beszélni. Bár inkább a megfáradástól volt ilyen a hangja.

– Mert én is szeretek mindenkit – válaszoltam. Aztán pár perc múlva folytattam. – Tudod, ahogy viselkedsz másokkal, mások is úgy fognak veled. Megadom másoknak az alapvető tiszteletet. Nem akarom ráerőltetni az akaratom senkire. Kerülöm az előítéleteket. Addig nem utálok senkit, amíg nem ártott nekem közvetlen. Kedves vagyok és udvarias. És nem arra koncentrálok, hogy mi rossz a világban, hanem, hogy hogyan tegyem én jobbá. Aztán abbahagytam. Gondoltam, ha folytatom, elvesztem a hatást.

– Szerinted Geri engem is szerethetne? Lehetnék legalább a barátja? – kérdezte pár perc után, én meg lassan leültem mellé.

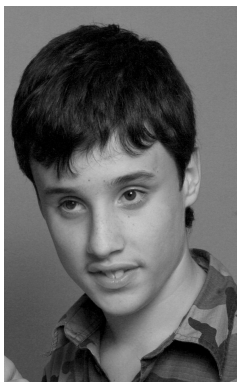
– Persze.

– Hogy?

– Változz! A változás nem feltétlen azt jelenti, hogy feladod önmagad. Hanem, hogy fejlődsz. Annyit mondott, hogy „Értem” aztán nekem dőlt és elkezdett sírni.

Itthon már jobb kedve volt.

Szilágyi Alex

Üdvözlök minden kedves olvasót!

Az én nevem Szilágyi Alex. Amatőr költő létemre úgy gondoltam indulok ezen a pályázaton.

13. évembe lépve rögzös út áll mögöttem. Ennek a rögzös útnak a két állomását foglaltam versbe.

Az elsőt egy trauma – születésemtől fogva gyengénlátó voltam, de amikor már kezdtem azonosulni a helyzettel: 11 éves koromban aliglátóvá fokozott le az anyatermészet – hatására írtam.

A másodikat két héttel ezelőtt szereztem szerelmemnek, akit Réka álnévvel illetem.

Mindezekkel nem sajnáltatni akarom magam, csak meg akarom mutatni, hogy mi „fogyatékosok” is érünk valamit.

Jó szórakozást a könyv olvasásához!

A látás

A régi szép időkben,
Amikor még láttam,
Sok buliban voltam,
És sok csínyt kitaláltam.

Hátvédkedni? Azt mindig
Is jól tudtam,
Nincsen többé labdafogás,
Isten veled futball!

Ha mozogni kéne,
A futás úgysem menne,
Ha megpróbálnám: elbuknék,
Biztos vagyok benne.

Nincsen most már számítógép,
És ez bizony nagy gyász,
De most, hogy nem látom,
Ez egy nehéz poggyász.

Végszóként
Csak ennyit mondok,
Aki olvas,
Legyen boldog!

De lehet, hogy
Van még remény,
Az élet így is
Elég kemény.

Negyedikig
Még kibírtam,
Több millió
Verset írtam.

Mindenkinek
Köszönöm,
A nagy halomnyi
Örömet.

Annyit kérek,
Segítsetek,
rászorulok
Beismerem.

Rékának

Tán régimódi,
és rímekhez kötött,
de ne a verset nézd,
hanem a költőt!

Lelkemben az álmok
egyre csak nőnek,
nem lánynak nézlek,
csak fiatal nőnek.

Az idő telik,
s kifutok belőle,
a szerelem üldöz,
és nem futok előle.

Szépséged betűkkel
nem tudom leírni,
nélküled az életet
nem fogom kibírni.

A napfény megcsillan
szép barna hajadon,
a Földön nem született
még ilyen hajadon.

Ha szemedbe nézek,
rögtön megigézel,
azonnal megégettél
a szerelem tüzével.

A hangod olyan lágy,
selymes, és csengő,
csak akkor vagyunk együtt,
ha behív a csengő.

Az osztály érdekében
együtt érvelünk
a szerelem úgy látszik
már együtt él velünk.

Lehet, hogy a versem
nyálas és csöpögős,
de a szerelem útja
durva és göcsörtös.

Örülök, hogy elfogadtál
úgy, ahogy vagyok,
s remélem ezzel a szívedben
mély nyomot hagyok.

Ha a versem nem tetszett,
inkább csak lenézed,
maradjunk barátok,
remélem megérted.

Ha viszont tetszett,
nem kérek én nagyot,
töltsünk el együtt
egy felhőtlen napot.

Amikor tudunk,
nagyokat nevetünk,
és akkor minden
gátlást levetünk.

Ha pedig nem szeretsz,
azt kívánom még,
hogy Attilával
nagyon boldog légy!

A vége felé közeledve
elmondom ezt neked,
tudd, ha segítség kell,
én ott leszek veled.

Ha a világ lap volna,
az is kevés lenne,
ahhoz hogy elmondjam
mennyire sz.....

Hogy együtt legyünk,
adnám fél szememet,
érted ez nem nagy ár,
kimondom... szeretlek.

Szöllősi Bernadett

Szöllősi Bernadettnek hívnak és szeretek írni.

Egészen kicsi lány voltam, amikor Édesanyám először könyvet adott a kezembe (egész pontosan a Dumbót) és szerelmem a betűk iránt azóta is töretlen.

Nem volt kérdéses számomra, hogy egy ilyen gyönyörű anyanyelvvel a zsebemben az írást fogom választani fő menedékeül. Számomra ez jelenti a legelemibb kifejezőmódot.

Írok, ha boldog vagyok, és írok akkor is, ha éppen nem, írok, ha meglátok valami szépet és akkor is, ha csak úgy érzem, hogy – Na, most!. És ezer- és ezerféleképpen fejezhetem ki magam, hála a magyar nyelv szépségének.

Nagy álmom, hogy antológias megjelenéseken túl saját kötetem is lehessen, hogy megmutathassam az én szavaim által formált világot.

Ablak vagyok

Felöltöm fehér-csipke ruhám
és te csak bámulsz;
vagy én már nem is tudom
Mit nézel vagy látsz:
rajtam át- vagy belém?

Csitt

Szerelem? Csendre
vágyom, de térdig érő
zajban gázolok.

Gyertya nélkül

Már csak néha sejlik fel
az éjszakák sötétjében
hiányod rikító félhomálya.

Barátom

Mostanában ritkán jössz.

Talán az idő teszi, vagy csak már kezdesz te is fáradni.

Most is hallak. Lábaid kopognak a parkettán, ahogy felém jössz és én a kanapén ülve, felhúzott térdekkel várom, hogy végre betoppanj.

Éjszaka van.

Ma szeretném, ha nem a földre ülnél, élém – de nem is kell kérnem.

Leteszem lábam, Te pedig mellém telepedsz és fejedet az ölembe hajtod.

Ujjaimmal cirógatlak egészen addig, míg el nem alszol.

Mert ezt mindig annyira szeretted!

Emlékszel rá?

És a kis kertre, a régi háznál? Ugye arra is?

Mennyit játszottunk ott!

Kora reggeltől egészen estig, amíg az éj ránk nem terítette szürke pokrócát.

És mennyi gyíkot és bogarat üldöztünk együtt kis vadászom!

Nyarakon és éveken át – Te egészen deres lettél időközben – mert gondtalan gyermekéveink alatt nem volt más dolgunk.

És hányszor volt, hogy elmentél és napokig nem láttalak, és egyszer csak mindig visszajöttél, fáradtan és éhesen, mint vándor, ki messzi-messzi úton járt.

És felébredek, és reggel van.

Megint elmentél.

És tudom, hogy többet már nem jössz vissza, csak úgy, mint tegnap, esténként, talán mikor alszom, vagy talán mikor ébren vagyok, és meglibbented előttem gyermekkorom ablakának függönyét, és kinézek rajta a múltba, és látom magunkat, ahogy játszottunk és ahogy együtt nővünk fel.

A képedet nézem, tudod, ott a tévé mellett, egészen megfakult mára.

Mióta is?

Már nyolc éve?

Bizony, már nyolc éve kiskutyám, drága kiskutyám.

A Kutyának se

Meleg nyári nap volt, a kristálytisza égboltra egy felhő sem festett fehér foltokat, árnyék egy szál sem, mintha soha nem is lett volna. Az utcán alig akadt egy-egy kóbor lélek. Alig. De nem úgy Jutka.

A fűszálakat barnára égető napsugarak nem tántoríthatták el a fent nevezett, életének jó ötvenedik évét taposó Jutkát attól, hogy kedvenc időtöltésének hódoljon. Nevezetesen kis sámliján házuk előtt üldögélt és leste, hogy történik-e ma valami szokatlan kicsiny falujukban, avagy sem. Elvégre egy kis melegtől nem áll meg a világ, neki meg igenis szemmel kell tartania a környéket!

Hogy az a kis fruska Marcsika már megint kivel jön haza, hogy az utcabeli gyerekek esetleg ellébecolják az iskolába menést

(mert valakinek ugye értesítenie kell a jóhiszemű szülőket eme kihágásokról) és hogy mindenki időben haza ér-e a munkából, tehát tanúsíthatóan sem a szomszéd férj, sem a szomszéd feleség nem tart szeretőt.

Történesek híján, mint mindig, most is zöldbabot fejtett, fején elmaradhatatlan kendőjével, (amely egykoron még talán jó szolgálatot tett a napsugarak ellen, de mára színe megfakult és anyaga pókhálószerűen fonta közre kalácsszerű arcát) és azon gondolkodott, hogy mit főzzön ebédre. Amikor is eszébe jutott, hogy miért is ne készíthetne tarhonyát. Hússal. Hiszen ez a férje kedvence. És éppen ezért nem telik el hét anélkül, hogy hites férjura kedvébe ne járják, (micsoda remek asszony, milyen jó teremtés!) hetente akár többször. Mondjuk négyszer, de inkább ötször is. Hiszen köztudottan, a faluban nem ismernek mást, aki ilyen ízletesen készítené el ezt a jó kis hazai fogást. Ő pedig örömmel teszi ezt. Házasságának harminc évében, heti négy, de inkább öt alkalommal. Ő, bizony, harminc éve.

Jutka nemcsak tökéletes tarhonyás húsáról, de hosszú házasságáról is ismert volt. Annak idején, – haj! talán igaz se volt – az összes falubéli fiú szeme megakadt rajta, ahogy a kosarat cipelte a piacról hazafelé menet, pöttyös piros ruhácskájában (a szemek mostanában inkább csak az álla alatt elterülő bibircsókra tapadnak, melynek kiálló szőrszálai a szélrózsa minden irányába meredeznek), ami éppen, hogy csak láttatni engedte mellének gömbölydedségét és csípőjének ívét. De Jutka megmondta. Ő ugyan nem lesz vidéki lány! Ezek a formás térdek, a fekete haj és a csinos kis pofi sokkal többre hivatott, minthogy a kertben gazoljon vagy éppen a disznók moslékját keverje! De nem ám! Majd meglátják, biza! Majd sokat tanul és a fővárosba megy, ahol mindenféle nagy dolgot fog cselekedni (amikor erről beszélt rendszerint színes boák és csillogó ékszerek jelentek meg lelki szemei előtt), de az hétszentség, hogy ő nem lesz vidéki, tenyeres-talpas asszony, aki minden reggelt a tyúkok etetésével kezd!

Még ennek az évnek a majálisán megismerte Gyurit, és rá egy évre megtartották a menyegzőt. Egybekelésük ajándéka a szülők-től egy kis paraszt ház volt, csöppnyi veteményes kerttel, ahol burgonya termett, zöldborsó és mézédés földieper és egy tyúkol.

Hát ennyi volt a budapesti álom. Jutka a vidéki háziasszonyok egyhangú életét kezdte élni. Reggel az első napsugarakkal kelt, megetette a tyúkokat, kiment a piacra, (ekkor még nem vált szokásává a ház előtt való ücsörgés a kis sámlyn) majd hazament és elkészítette a férje kedvenc ételét, a tarhonyás húst. Az évek jöttek és mentek, a megszokás mindennapos vendégként foglalt helyet házukban a csenddel együtt, amit csak nem akaródzott egy gyermek kacajának megtörnie. Mert hiába várták a kis lurkót, legyen az lány vagy legény, csak nem akart jönni.

Eztán Jutka elkeseredésében, melyet a falubeliek szóbeszéde is (miszerint képtelen egy magzat kihordására és anyának alkalmatlan) csak növelt, az evést választotta gyermekéül, és evett ám, de még hogy! A meg nem született gyermekek helyett is. Így az a Jutka, aki miatt egykor az egész falu férfinépe a birkáit és teheneit adta volna, sőt, még a kecskéit is, elhízott és csak régi árnyéka lett önmagának.

A kék fejkendő alól kikandikáló ősz tincsek még magukon viselték az egykori éjfekete árnyalatot, a ráncok közt ülő kék szemek néha-néha még felfénylettek egy-egy régi kedves emlék hatására, ha Budapestre gondolt, de ezen kívül semmi sem emlékeztetett már arra a piros ruhás gömbölyű térdű lányra, akinek egykor nagy álmai voltak, amiket az esküvő után olyan mélyen temetett el (a színes boákat és csillogó ékszereket), hogy azt már semmivel sem lehetett a felszínre kotorni.

Hát így élte Jutka a mindennapjait, várta haza a férjét az ebédre vagy a vacsorára, evés előtt szépen imádkoztak (tudniillik Jutka nagyon vallásos lett a házasságát követően – ezt bizonyítandó, a lakás minden helységét teleaggatta bibliai és ehhez hasonló

szent képekkel), majd elfogyasztották (ő duplán szedett) a falubeliek szerinti legfinomabb tarhonyás húst és nyugovóra tértek. És reggel kezdődött minden előlről.

Néha-néha Jutka is igényelte a változatosságot, ilyenkor általában tej helyett tejszínnel itta a reggeli kávéját. De azért csak módjával. A megszokott dolgokon, ha eddig beváltak, miért lenne érdemes változtatni?

Jutkánk, azon a bizonyos meleg napon, a ház előtt ücsörögve, zsörtölődve vette észre a nap állásából, hogy bizony, akik reggel dolgozni mentek, azok nemsokára hazatérnek. Ilyenképpen fogta kis sámliját, visszaballagott a házba és elkezdte készíteni a férje kedvenc ételét. Péntek volt, és még csak háromszor volt ez a héten. Micsoda figyelmetlenség. – Öregszem! – gondolta, és már tette is fel elmaradhatatlan kis kötenyét.

Majd időközben Gyuri is haza ért, orrát a jól ismert illat csapta meg, mint az elmúlt harminc évben már annyiszor. Régi mondása volt, hogy „éhes ember nem válogat”, éppen ezért soha szóval sem említette a tarhonyás húst asszonyának.

Az asztalhoz ültek, mint akármelyik másik nap, majd egy rövid ima után, melyben hálát adtak a jó Istennek, hogy van mit enniük – és nem is akármit! a falu legjobbját! –, elengedték egymás kezét és evéshez láttak.

A monoton rágás hangját egyszer csak Jutka hangja szakította félbe:

– Hogy ízlik Gyurka? Finom, ugye? – a falat is megállt félúton valahol a nyelőcső és a gyomor között a kitágult szemű Gyurka szájában. Az evőeszközt még ezzel a mozdulattal a tányérba vágta, úgy, hogy a tarhonyák szanaszét repkedtek a kockás abroszon, a székeken, meg úgy mindenütt a konyhában.

– Hogy ízlik-e, Jutka? Harminc éve teszed elem minden áldott héten ötször és még megkérdezed, hogy ízlik-e?!

– De Gyurka, hát te ezt szereted. Ez a kedvenced, azért főztem mindig ezt! Hát mi lesz most ezután? És mi lesz az étellel?

– Engem az nem érdekel, harminc éve ugyanaz a moslék, add a kutyának, az jobban örül majd neki!

– De Gyurka, nekünk nincs is kutyánk!

– Az Isten verjen meg te asszony, hát te már mindenbe belekötsz!

A szentek ilyesfajta Istenkáromlás hallatán, a képeken mind szájuk elé kapták a kezüket és úgy nézték végig, ahogy a tarhonyás hús pontot tett a harminc év házasság végére.

Gyurka úgy viharzott ki a lakásból, mint aki a lábát oda többet betenni sem akarja, (később ez a megállapítás bizonyosságot is nyert) maga után az ínycsiklandó illatot húzva. Jutka meg csak ült a tarhonyamaradékokkal díszített konyhában a falat bámulva, majd kis idő után maga elé vette a férje tányérját, attól való félelmében, hogy a jó falat talán kihűl és nem lesz méltó többet a nevére, majd enni kezdett.

Mert nagyon finom tarhonyás húst tudott ám készíteni.

A faluban a legfinomabbat.

Tóth János (Janus)

Egyszerű család nem túl bonyolult fia vagyok. Közel 30 éve írok verseket, vagy annak látszó írásokat. A természetből merítek ihletet, vagy az ihlet merít a természetből és elmondja nekem /?/ nem is tudom, de a lényeg, hogy természetes vagyok. Magyarul írok, és ezt próbálom érthetően az idegen kifejezések nélkül ten-
ni, kisebb-nagyobb sikerrel.

Az interneten „Janus” néven publikálok már több mint 10 éve. Jelenleg 6 önálló verses kötetem van, de verseim megtalálhatóak néhány verses antológia lapjain is.

Mezőcsáton élek feleségemmel és 3 lánnyal. Szabadidőm-
ben a harcművészet világát járom már közel 25 éve. Jelenleg 3.
Danos Ju Jitsu mesternek mondhatom magam.

Farkasok

Fehér lapok, ti örökké éhes farkasok,
tépjétek lelkeket, tépjétek, itt vagyok!
Vonszolókatok cafatokra tépett szívemet,
betűvé formázva bennem minden véreket,
szorítson fogatok, míg sajgó verssé leszek,
farkasok, ti fehér lapok, de jó itt köztetek!

Éjszakai csend

Nagyra nő bennem a hallgatás fája,
némaság a törzse, csend a koronája.
Emlékek madara: szép feketerigó,
ágra ül hintázni, csőrén alszik a szó.
Nézzük egymást, a szemek beszélnek,
bőrömet simítja tenyere a szélnek,
érintése kavics, víztükörbe csobban,
borzongó körgyűrű születik nyomban,
mely tágulva testemen végig szalad,
majd semmivé lesz, mint erdőben a vad.
Robban a hajnal, a hallgatás ősze,
csend levele pörög, zuhan le a földre,
favágók jönnek: a csörtető zajok,
évgyűrűt számolva a mába belehalok.

Pillanat

...mint mikor testemen fut végig a villám
úgy tágult a világra mind a két pupillám
és az egész világ egy apró pillanatra
ott csillogott barna szembogaradba....

Matt

Ismerős hétköznapiak jönnek felém
bólintanak, leülnek velem,
karomat nyújtom, vénámba tű szalad,
a depressziót magamba engedem.

Maszatos célok, homályos vágyak
között matt tekintet jár, benne közöny
lobogó szalaggal ünnepek szaladnak,
elfutnak mellettem s én felöltözöm,

kopott ruhám alatt foltozott lelkem,
orrát lógatva visz viseltes cipőm,
utcasarkon a halál életet kéreget
rám néz, méreget: van-e még időm.

Pazar színekbe szürke kapaszkodik,
letépi őket az égről a sáros estbe,
bolyongva mindenütt téged kereslek,
mintha nem tudnám: Itt vagy a szívembe.

Ébredések /foszlányok/

Lelkem mélyén szendereg a szépség,
takarót terít rá a sötétség,
altatót nyikorog a magány hintaszéke,
mikor meg-meglöki a vágy lidérce.

Lelkem mélyén alszik a szépség,
párnája alatt rejtve a reménység,
amit ma senki, senki nem kutat,
percek ácsorognak a mutatók alatt.

Lelkem mélyén meghalt a szépség,
gyászgyertya lobban, fénye sötétség,
nyújtózkodva ébred a kipihent csúfság,
az álmokat ölő kegyetlen valóság.

Szárszó / J. A./

Torz pipacsszirmok hullnak,
talpfákon sikolt a fék,
a kerekek forrón gurulnak,
az égen megsápad a kék.

Eltörött tollból szó szökik,
megbújik a zúzott kövön,
a halál csendben felöltözik,
illan a lét, s oda az öröm.

Test a földön, a lélek vitorla,
megfeszülve szárnyal szépen,
némán, s nem nyafogva,
feloldódik az ég vizében.

Hajnali fagy

Megdőlve, mint süllyedő bárka
csonka Hold ül nyárfa zátonyán,
lelkem röppen: sebzett madárka
bukdácsol e ködös éjszakán.

Fagy kapaszkodik vézna ágba,
tenyere alól zúzmara nő,
felkúszik, fel a koronába,
hol távolba kémlel az idő.

Keleti fény dereng: soványka,
de dőzsöl a hajnal asztalán,
kipirulva, mint édes lányka
a Nap kacsint déren, zúzmarán.

Ujjaim között

Istennel csak álltunk merengve
egymásnak háttal,
én önmagam kerestem,
ő szót a világgal.
Mire jött az este mind a ketten,
bámultuk a fényt a hegyekben,
ahogy a csúcsot megfestette vérnek,
akkor nem tudtam még,
hogy a szavak mit sem érnek.
Remegő hanggal fordultam hátra,
már nem volt ott Isten, sem az ő világa,
suttogó szavaim szórtam a sötétbe,
mint ahogy a homokot a kavargó szélbe,
s vitte a sötét, vitte a terhet,
ujjaim közt elmorzszolt igazi szerelmet...

Vas Ágota

Ha pár szóval jellemeznem kéne magamat a fő dolog, amit kiemelnék, az az lenne, hogy boldog és szerencsés ember vagyok. Nem azért, mert minden tökéletesen és jól megy az életemben, hanem azért, mert megtaláltam azt a dolgot, amiben kiteljesedhetek, mondhatni az életem értelmét. Amiben teljesen önmagam lehetek, magát azt a dolgot, amit úgy érzem tennem kell ezen a világon.

Sokáig nem tudtam, hogy az írás lesz az, ami megadja nekem erre a lehetőséget. Aztán mikor elkezdtem leírni, és kiírni magamból a gondolataimat találkoztam azzal az érzéssel, amit mindig is tudtam, hogy érezni akarok. Az élvezetet abban, amit csinálok, a szeretet iránta. És ez, hogy ezt megtaláltam, és minden nap alkalmam lehet írni, boldogságot nyújt számomra. Talán azért, mert sokáig kerestem, hogy mi az, amiben én jó vagyok, mi az, amit szeretek csinálni, mi az, amihez talán egy kicsit van tehetségem is. Ezért pedig örökké hálás leszek az írásnak, mert megadja nekem a lehetőséget a kiteljesedésre, és a boldog életre.

Menni tovább

Menni tovább mintha mi sem történt volna,
Mintha élete nem most hullott volna a porba.
Bár fekete felhők gyülekeznek köré
Bátran éli az életet, mert az övé.

Törött szívvel, fájó lélekkel halad tovább
A fényt egyszer csak meglátja talán.
S ha nem fél beengedni, öröme lel,
Mert csak a fény űzi az árnyékot el.

De a megszakadt szív lassan éled újjá
Több kell neki, mint csak a boldogság.
Kell a nevetés, az öröm, de lehet mind hiába,
Ha árnyékos felhők terülnek napjára.

Mi van akkor?

Mi van akkor, ha csak azt hiszed, hogy boldog vagy?
Mi van, ha az egész életed csak része egy színjátéknak?
Csak egy darab, és te állsz a színpadon.
Miközben tudod, hogy belül kerülget a fájdalom.

Mi van akkor, ha nem is élünk igazán?
Mi van akkor, ha minden csak képzeletbeli csalódás?
Létezni kell, mert ezt szabták ránk
De a létezés lehet csak egy ámítás.

Mi van akkor, ha csak álmodjunk az életünk?
Mi van akkor, ha a halállal csak felébredünk?
Lehet, hogy csak egy illúzió az élet,
Mely széttép, miközben az égis emel minket.

Vass Eszter

Sokáig kerestem, hogy ki is vagyok én valójában, mire rájöttem, hogy mi is az én életem értelme. Tudtam, hogy kell, hogy legyen valami, ami a szenvedélyem, ami célom, amiért érdemes élnem, ami kiteljesít, ami boldoggá és szabaddá tesz. Időbe telt, mire megtaláltam, pedig mindig is ott volt előttem.

Imádtam és imádok olvasni, és minden elolvasott könyv után arról ábrándoztam, hogy bárcsak egyszer a sajátom is megjelenne. Mégis eltelt jó pár év, mire magam is eljutottam oda, hogy papírra mertem vetni a gondolataimat. Utólag már mondhatom, hogy az első mondat leírása volt csak igazán nehéz.

Az írással szárnyra kaptam, és megtaláltam önmagam, találtam értelmet és célt az életemnek. Hogy írhassek, hogy az írásaimmal szórakoztathassak, és hogy gondolatokat adhassak át embereknek történetek formájában.

Látszat

Látszat, te köd, homályba veszel,
Markollak két kezemmel, nem érhetlek el.
Fátyol vagy, egy függöny, mely takar s leplez,
Álarc mögé bújsz, menekülsz, elrejtész.

Te vagy ki megment, ha baj van, mellettem állsz,
Megfogod kezem, takarod lelkem hamvas porát.
Vágyom a fényre, mely szürkéséged mögött lapul,
Mely elkápráztat színeivel, szinte megvakulsz.

Jöjj hát ragyogás, törj utat, ha kell,
Nem hagyhatod az embert, hogy így pusztuljon el.
Emeld föl, építsd, támaszd a dicsőt,
Nem veszhetsz el az, ami ennyire fennkölt.

Mely ott van mélyen, lapul, s felszínre vágyik,
Mint a hullám a tengerben, mérgesen morajlik.
Egyszer felszabadul, beragyog a fénye,
Ki koronáját viseli, te leszel az éke.

Ne hagyd magad hát lenyomni, pusztuljon a való,
Gyere álom, ragyogj, lüktess, éltess, nem lehetsz múltó.
Mert élned kell, érezni a kezedben,
Te vagy ennek a világnak a legnagyobb porszeme.

Mely alkotni született, megváltoztatni a lángot,
Fáklyát gyújtani a sötétben, éjszakai pilácsot.
Hol a sokszínűségben rejlik megannyi talány,
Mely szabadon szárnyal, ha magára talál.

Birtokosa az ember, ki lélegzik, ki mozog,
S ledönti a határt, hol a léted a korlátod.
Kilépsz a testedből, újra élve az örököt és valót,
Dobd le a rabláncot, s vond ki a harchoz kardod.

Mikor egyszer régen

Mikor egyszer régen összetörtél
Mert csendben álmodni mertél.
Mint a gyertya pislákoló fénye
Kialudt benned a tűz reménye.

Halovány lángja rebbent
Portalan alakban bennem.
Hamuvá lett minden benned
Szétterült a sötét éjben.

Lángra lobban vajon újra?
Isten a megmondhatója.
Mikor két lélek egyesül
Égi násznép táncra perdül.

Vezesd kezem, merre menni kell
Mutasd az utat, hol a fényt lelem.
Árnytalán alakok közt elveszek
Te vagy a jóakaróm, ne menj el.

Tartson vissza az éjszakai égbolt
Rajzolj fel rá egy pazar csillagot.
Szívd magadba a felkelő napot
Melegítsen az illat, bódító mámor.

Mert a holnap lehet, hogy ellopja
Minden káprázatodat felosztatja.
Higgy hát a mában, mert éltető
Esélyed, reményed, te túlélő.

Vecsey Korinna

1984-ben születtem Kaposváron. Később az élet úgy hozta, hogy édesanyámmal a Balatonnál telepedtünk le. Bejártam már az északi és a déli partját. Itt nőttem fel és itt élek a mai napig, jelenleg Csopakon. Innen nézve az igazi balatoni vihar mindig északról jön, délről csak ijesztget, de eső nem várható. Ha viszont északról vonul a sok gomolyfelhő a füredi kistérségbe, biztos, hogy csapadék fog hullani az égből. Szeretem a balatoni levegőt, valamint a változó szélirányt figyelni.

Versben vagy novellában gyakran írok a Balatonról, a tavat körülölelő természeti értékekről és persze az itteni életről, mindennapokról.

Változó szél

Perzsel, éget a napsugár, testünk lángol,
szárnyat bont néhány madár.
Távolból egy vitorlás hullámai verik fel a stéget.
Négy szempár csak mered, kapásra vár,
ejtőzik a víztükör felett.
A hajnalból délóra lett, erős szélben,
de botunk pontyra lelt. Majd hirtelen csend,
az úszó erőd megjelent.
Öten, hatan haladtak peckesen,
vízcseppek pihentek a pelyheken.
Egyik nádasból a másikba egy sorban.
Úgy, mint akik semmi gondban.
De összekacsintott néhány vén,
csendben az eget kémlelvén.
Lassan eltűnt a fény a felhők mögött,
kúszott a sötétség a fejünk fölött.
Rozsdás tartóoszlopot taszigált a szél,
nyikorgott a deszka, alattunk a víz mély.
A pellet csak úgy csattant, a hullám vitte szét.
Ázott az arcunk, míg véget ért.
Mikor aztán nyugodni hagyta a tavat,
előbújt rejtekéből a kis csapat, akárcsak
árnyékából a napsugarak. Aranyló ékszerét
szórta a Balaton vizére, mindannyiunk örömére.

Ez is Balaton

Pirkadat volt. A hajnali órák már elsodorták a sötétséget a város felett. Soha ilyen szép nyári bíbormező nem fodrozta föld peremét. Nóra nem akart elmenni, dolgozni. Már hatodik éve ugyanott, ugyanazt a munkát gyúrte, ugyanazért a bérért, félbejelentésért. Pincérnő volt. Mégis, szerette azt az álmodozást a parton, mikor megadóan tűrte, hogy a nap arcára pirítson. Csak kevés jutott belőle. Ő olyankor nem volt kinn a „plázson”, hogy a strandlepedőkkel beterített pázsiton szórakozzon. Nem volt koncerten, nem volt bálban, de legfőképp otthon nem volt, hogy pihenjen. Két pohár gyöngyöző bor felszolgálása között figyelte, ahogy ismeretlen úri társaságok a hullámokba révedve, magasröptű eszmefuttatásokat vezetnek le az élet nagy dolgairól. Nagyvárosi fiúk olyan szépszemű, csinos lányoknak csapták a szelet, mint Nóra. Gyűlölte, hogy csak ennyire képes. Mikor turisták sokasága sereglík a városba és nyaralók lepik el a vidéket. Őrült sebességgel indul be a fürdőző élet, kacajok, csókok csattannak füledt nyáresti éjszakákon. Amikor virágba borult járdaszegélyek őrzik titkos lépteik nyomát, akkor őneki itt, a pultban múlik el a fiatalsága. Sóhajtvá fordult a Balatonnak háttal, szeretett volna ő is ott lenni, a hullámozó habokban fürödni. Sétálni a jó időben, csak úgy. Vagy legalább egyszer egy nyáron nem dolgozni, vagy csak másképp, mint mások egész évben. Keserédes vigasza volt a borralaló, mely a hűvösebb napokra való. Mégis mindig irigylték, hogy itt élhet a magyar tengernél. Hiába sírta el, hogy kenyerre való télen itt nem terem, ő nem tehet róla, ide született. Csak a nyarakat sajnálta, hogy bár elcsípne belőle egy szeletet. De övé volt a falevelek susogása, ahogy az úton rugdossa, a kilátóhoz kirándulva. Az első dér, ahogy csillámlík a csipkebogyón. A fakutyázás a befagyott tó jegén, a hangtalan utcák hosszúsága. Csend és nyugalom. Ez is Balaton, ez is szép.

Vilcsek Adrienne

Írni jó! Bemutatkozás helyett néhány gondolat az írásról, az érzésről, amit számomra az írás jelent.

Amikor írok, szinte „szárnyam nő”, ami a valóságból átrepít egy másik világba. Egy csendes, belső térbe, ahol egyedül vagyok, de nem magányosan, mert körülvesznek gondolataim, melyek szinte követelik, hogy sorokba rendeződve, értelmet nyerve látható formában megjelenhessenek, mások számára is elérhetővé válhassanak. Mert ezekben a gondolatokban ott feszül, ott ringatózik az egész eddigi életem, s tudat alatt még talán az előző és eljövendő életeim is. Írás közben visszafoghatatlanul áradnak belőlem az érzelmek, örömek, félelmek, vágyak, remények. Céлом, hogy adjak magamból egy darabkát mind azoknak, akik megtisztelnak azzal, hogy elolvassák verseimet, történeteimet. Hiszen amit papírra vetek, az én vagyok. Nem vagyok magamutogató, s ezért néha még magam is rácsodálkozok önmagamra, hogy miért vállalom a lelki kitárulkozást.

A miértre a választ talán így fogalmaznám meg: Azért, mert az írás örömmel, meglegedettséggel, megnyugvással tölt el, s egyben önmegvalósítást is jelent.

Egyszerűen fogalmazva: írni jó!

Lélekvándor

Lélekvándor vagyok.
Életem végtelen utazás.
A térkép, mely utamat
Mutatja,
Ezerarcú lelkem, semmi más.
Talán a világ kezdete óta létezem,
Száguldva szelek át időt s teret,
átéltem már
Évezredes véget és kezdetet.
Elmém az öröklét tengere csiszolta,
mint zabolátlan hullám a parti köveket.
Ősi vágy űz, emel végtelen magasba,
birtokolni mélységet és hegyormokat,
S az univerzum halhatatlan csendjében,
meghallani végre évezredes titkokat.

Csak a csend

Csak a csend fonódik körém,
A magány sötét zuhatagként
folyik át véremen.
Csak a percek peregnek halkán,
Velük csordogál az életem.

Kiállok a sziklafalra,
Végre ismét szabad vagyok.
Ott állok szárnyat bontva,
S érzem, hogy vigyáznak rám
Csillag szemű angyalok.

Ébredés

Ébredj,
Nyílj ki!
Merj ragyogni!
Árnyak közt,
Báb gyanánt ne
Kuporogj!
Ha szólnod kell,
ha fojtogat a némaság,
Ordítsd ki magadból
A globális magányt.
Hangosan szólj,
Töretlen hittel
Zúzd szét a közöny
Egyre vastagodó falát,
De úgy, hogy
Észhez térjen,
hogy
Beleremegjen
Ez az önzésbe fulladó világ.

Alkotni

Alkotni, alkotni, alkotni!
Kibontani önmagam.
Felfedni rejtőzködő titkokat,
Életet adni a halott papírnak.

Alkotni, alkotni, alkotni!
Alázattal élni meg a csodát,
Lebegni békés csendben,
Beszívni az írás mákonyát.

Súlytalan belső világomban
Szállni képzeletbeli szárnyakon,
Megpihenni fenyő csúcson,
elrévedni vörös alkonyon.

S megnyugodva hazatérni,
Ha megszületett a vers,
Ha a gondolatok kusza táncából
Végre összeállt a rend.

Felhőtánc

Felhőjárók felhőtánca
Fodros habok lágy
Románca.
Oda vágyott, fel
Magasba,
Fáradt testéből kibújva.
Szárnyat kapott,
Lebegtetőt,
Felhők közé felröpítőt.
Ott van ő most
Fiatalon,
Felhőjárók közt
Szabadon.
Ott járja víg örömtáncát,
Feledve az idő gyászát.

Zakariás Cecília

A történetek sosem érnek véget, de igazán el sem kezdődnek. Minden egy végtelen folyamhoz tartozik, amiből kiragadunk egy részletet, majd elmeséljük, ahogy mi látjuk. A mi szemünkben ez mégis teljesnek tűnik, és ez így van rendjén, hisz nem csak az egészben van benne a rész, hanem a részben is az egész.

Elmesélhetem, hogy épp tizenhat múltam (nyolc évvel), hogy írtam már sok évvel ezelőtt is, mert kamaszkorában mindenki ír verseket. Egyetemen jártam kreatív írás kurzusra is, aztán eltelt pár év, mire újra nekikezdttem.

Tavaly szeptember óta eddig két kiadó antológiájában jelent meg összesen három írásom, és felolvasóesten is szerepeltem eggyel.

A sötét részen át

Mindig is szerettem volna elúzni a rettegést, az ürességet, és valami olyat találni magamban, ami enyhülést ad. Akkor is, ha nyomasztó hallgatagságom lidércként telepszik mellkasomra, az álom elkerül, aztán az ébrenléttől vörös patakok erednek szememben. Van köztük sós is, bár a tengert sosem éri el. Néha vad hegyi patakokká válnak arcomon, de csak akkor, ha sebesen száguldok, mint ahogy most is.

Nem értem, miért bámulnak meg az emberek. A villamosok dübörgése és az enyhe idő miatt kitárt ajtajú szórakozóhelyek zaja összemosódik, de a paták kopogását még így is élesen halom. Kifutunk ebből az éjszakából, ám csak most jön az igazi éj, hisz mindenszentekkor átlépünk az év sötét felébe, hogy hat hónap múlva, május elején újra ébredjünk. De még ma is sok van hátra hajnalig. Mindenhol jelmezes, vidám fiatalokat látni, akik csapatokba verődve állnak a Nagykörúton elhelyezkedő klubok előtt. Nekem ez az, amikor a város fekete, fekete, fekete...

Ahogy kikerülöm őket a széles járdán, mind utánam fordulnak. Talán szokatlan látvány lenne ilyenkor egy lovas? Hisz Halloweenkor minden megtörténhet. A látható és láthatatlan világ kapui összemosódnak, mint a kinti és benti hangok, ahogy a zajos utcán végighaladunk. Lovam fényesen fehér szőre megcsillan a magas utcalámpák fényében. Felnézek az égre, de alig látszanak csillagok, a fényszennyezettség elnyomja az éjszakát. A fentről hiányzó sötétség lelkünkbe költözött.

Azt hittem, az enyémet a te fényed fogja feloldani, és elveszett részemet benned találom meg. Úgy gondoltam, felismerjük másik felünket, ha megtaláljuk, majd egymás kezét fogva könnyebbé válik a létezés. De a szívem tájékán lévő feketeség szinte téged is

elnyelt, majd egyedül maradtam ezzel az űrrel, fény nélkül. Kerestem a megoldást a csillagokban, kérdeztem a holdat, honnan nyerte ezüstös fényét, a napvilágban megcsillanó kristályokat fürkésztem, és figyeltem a világra rácsodálkozó emberek mosolyát.

A sötétséget köszöntő nap előestéjén egy pataknál jártam. A külváros végén, ahol a régi sárga villamos is túlburjánzó útszéli bokrok közepette vánszorog, elmentem a ritkás erdő szélén eredő vízfolyáshoz. Mozgolódást hallottam a fák felől, de a sötétedés miatt nem tudtam kivenni, mi lehet az. Az öregedő törzsek közül egyszer csak egy kecses, fehér ló lépett elő. Szépségénél már csak a homloka közepén lévő hófehér szarva lepett meg jobban. Megállt előttem, és puha, szürkés orrát arcomhoz nyomta. Végigfuttattam ujjaim hosszú sörényén, majd szelíd tekintetét szemembe fúrta.

Tudtam, hogy indulnunk kell. Felültem a hátára. Patái erősen kopogtak a kátyús betonúton, néha pedig elhúzott mellettünk egy-egy autó sárgás fényszórókkal. Csak hagytam, hogy vigyen. Közeledtünk a belvároshoz, ahol egyre több neonlámpákkal feltűnősködő szórakozóhelyet látni, ahol az utcák még késő este is forgalmasak, és mindenki egyre furcsábban néz ránk.

Most már viszont elhagyjuk a jelmezes fiatalok seregét és a nyüzsgést. A díszes épületeket és régi bérházakat pár évtizedes panelok váltják fel egy számomra ismeretlen környéken. A csillagok még mindig kitartóan pislákolnak a lenti műfények ellenére is. Néhány ablak épp elsötétül, ahogy leoltják bent a villanyt, mások pedig épp felkapcsolják, ahogy vágánk zaja betonfalaknak ütközik.

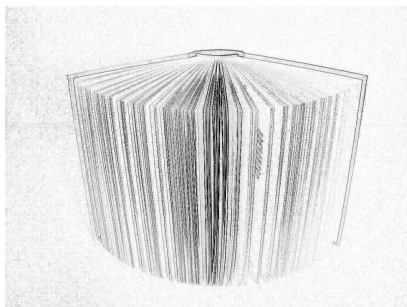
Egyszer csak váratlanul bekanyarodunk egy kis utcán, ahol páremeletes társasházak sorakoznak. Kezd ismerőssé válni ez a hely. Néhol az alacsony kerítésnek ugrik egy-egy ugató kutya, de hófehér paripám meg se rezzen. Az utca végére érve azt látom, az

utolsó kockaháznál csak egyetlen ablakon szűrődik ki a fény. Ez az ő ablaka.

Kis habozás után leugrok lovamról, és lassan a bejáratí ajtóhoz lépek. A kapucsengőn az ő neve áll. Már majdnem megnyomom, de aztán ujjam mégis megáll a levegőben. Visszafordulok békésen figyelő útitársam felé, majd felnézek az ablakra. Már el-sötétült.

Visszaballagok lovamhoz, majd felszállok rá. Fejem nyakára hajtom, és a sós patakok már sörényét érik. Először csak lassan lépked. Nehéz teher lehetek ezzel a nehéz szívvel. Ám hamarosan ismét suhanunk, és ez az irány már ismerős: hazafelé tartunk.

A csillagok úgy ragyognak, mintha nem tudnák, hamarosan átfordulunk az év sötét felébe. A világ mélyre merül, mint ahogy én tettem, mikor úgy éreztem, kiszakított belőlem egy részt az el-válás. Süvít a szél, szemeim előtt egybemosódnak a házak és a csodálkozó autósok. Érzem, ma valami megváltozott. Visszasze-reztem lelkemnek azt a részét, amit benned veszítettem el, és a sötét félév után tavasszal, a fény újjáéledésével együtt most már én is újjászületek.

**Szeretne alkotásai
által fennmaradni?**

Itt az alkalom!

**... scripta manent –
... az írás megmarad**

Pályázat – Önálló kötetek kiadására

Kis példányszámban is kedvező áron és magas
minőségben!

Álmodozott már arról, hogy egy elegáns könyvet tart a kezében, amit már megérinteni is élvezet? Megsimogatja a borítóját, elolvassa a címet, érzi az ujjai alatt a kellemes bizsergést, érzi a kezében a kötet súlyát, vastagságát, látja a színét és ahogy megfordítja, szeme megakad a szerző nevéen. Annak a nevéen, akinek az alkotásai ebben a csodálatos könyvben szerepelnek. ...és akkor hirtelen meglátja a saját nevét! Elönti a boldog izgalom, az a jóleső érzés, amit olyan ritkán élhet át. Kinyitja a kötetet, gyönyörködve nézi a betűket, vagy a képeket amelyek a saját gondolatait, legőszintébb érzéseit tartalmazzák...

Mostantól a valóságban is átélheti ezt!

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

Nem gond, nem probléma, nem izzadság, nem rettegés,
csak öröm, könnyedség, boldogság, kiváló minőség!

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

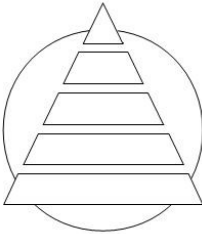
Sok éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek. A képmény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában. Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni? Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2014 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét)
a verselo59@gmail.com címre.

INFO-SZPONZOR KFT.

Az álom nem képzelet, hanem a valóság más nézőpontból.

Cégünk filozófiája, hogy a problémák, feladatok tökéletes megoldása csak akkor lehetséges, ha a megrendelővel szorosan együttműködve, az igényeit szem előtt tartva dolgozunk. Az ilyen tevékenység után mind a két fél nyertes.

Partnereink megkapják azt a megoldást, ami a legjobban elégíti ki igényeiket, szolgálja további tevékenységüket, segíti munkájukat. Mi pedig a jól végzett munka után érzett elégedettségen túl megkapjuk a folytatáshoz szükséges ellenszolgáltatást.

Fő területeink:

- Könyvkiadás, szerkesztés, nyomdai előkészítés.
- Informatikai és egyéb szolgáltatás, tanácsadás.
- Műszaki és egyéb oktatás.
- Weboldalak készítése, üzemeltetése, webadminisztráció.
- Információ- és adatfeldolgozás, hírügynökségi tevékenység.
- Cégarculat kialakítási, kommunikációs tanácsadás.

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

Megjelenés akár ingyen is!

Jól hangzik?

Pedig igaz!

Az önálló kötetnek alapvetően két változatával foglalkozunk. Az egyik a jól ismert és semmivel sem pótolható nyomtatott megjelenés, a másik a kiadó által a nyomtatott megjelenéshez hasonló gondossággal kivitelezett, internetes megjelenésre optimalizált, lapozható, kereshető, multimédiás Net-Kötet!

Különleges akciónk keretében most akár ingyen is lehet Net-Köteted!

Aki nálunk jelenteti meg nyomtatott önálló kötetét, annak ingyen elkészítjük a könyv Net-Kötet változatát. Ha valaki csak Net-Kötetet kíván kiadni, annak biztosítjuk a lehetőséget, hogy ha a későbbiek során szeretné nyomtatásban is megjelentetni az anyagot, akkor a korábban kifizetett Net-Kötet árát jóváírjuk neki.

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

ISBN 978-963-89 975-2-4

A. Túri Zsuzsa

Barna Melinda

Berze tünde

Biró Jutka

Borsos Irén

Csacsovszky Szilvia

Csuporné Salamon Ibolya

Déry Lucy

Dezső Katalin

Elekes Tímea Izabella

Fazekas Margit
(Szomorúfűz)

Feketéné Áfra Piroska

Fodor Helena

Foglár Gábor

Greta Green

Horányi György

Horvát Gábor

Horváth Zsuzsanna

Kaposi Ildikó

Kisháziné Vincze Julianna

Kolumbán Jenő

Komáromi János

Kordély Mária

Kutasi Horváth Katalin

Majoros-Jósvai Éva

Mezei Boglárka

Molnár Kati

Mráz Erzsébet Irma

Pákovics Bernadett
(Elisabeth L. Blake)

Póli Róbert

Pribér Emília

Sepsi Sándor

Sudár Imre

Szabó József

Szabó Zsófia

Szilágyi Alex

Szöllősi Bernadett

Tóth János

Vas Ágota

Vass Eszter

Vecsey Korina

Vilcek Adrienne

Zakariás Cecília